

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-27

Косів

«Лисаний Камінь»

2022

ВВК 84. 4 УКР6-5

Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 27** / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2022. – 320 с. 4 кол.

«Джерельні дзвони-27» — літературно-музичний альманах, в якому подано поезії, оповідання і пісні творчих людей Прикарпаття та митців української діаспори в Англії, Іспанії, Італії, Польщі і Чехії. Книжка видається за власні кошти авторів з 2001 року включно і розрахована на широке коло читачів.

ВВК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2022
© Видавництво "Писаний Камінь", 2022

ПЕРЕДМОВА

УКРАЇНА... Сьогодні це слово звучить на різних мовах з вуст мільйонів людей на всіх континентах світу, бо Україна стала символом миру і боротьби не тільки за свою незалежність і свободу, але й всієї Європи.

Сьогодні ми знову змушені, як і багато попередніх поколінь українців, відстоювати свою незалежність зі зброєю в руках. Життя тисяч наших братів і сестер — та ціна, яку платить Україна, щоб відстояти свій суверенітет і право самостійно обирати своє майбутнє.

Патріотизм нашого народу, непохитна віра, активна життєва позиція, небайдужість та сумлінна й наполеглива повсякденна праця є основою для процвітання України, для її остаточної перемоги над віковичним ворогом — профашистською росією. І вона обов'язково настане, а наблизять її взаємна наша підтримка, почуття нескінченної любові до рідного краю, прагнення до єдності, порозуміння і згуртованості та спільні зусилля у священній боротьбі з озвірілим окупантом.

Приближати День Перемоги повинен кожен із нас, на своєму місці, хто як уміє і може. Важливу роль у боротьбі з агресором відіграє і рідне слово. «Адже книжки — це наставники життя, що без палиці і принуки вчать нас жити і працювати, вірити і боротися, зрозуміти істину людського буття... Це океан мудрості, знання про добро і зло, про те, як любити

ближнього і ненавидіти ворога й вести з ним повсюди нещадну боротьбу до повної перемоги».

Сьогодні, як і в попередні століття і віки, ми є свідками того, як цей людожерський узурпатор з кремля разом зі своїми прибічниками нищить фізично українців. І не тільки. Він захоплює наші родючі землі, вивозить наші заводи і фабрики, зерно і найновішу високопродуктивну сільськогосподарську техніку, руйнує всі без винятку освітні, медичні, культурні заклади... Та найжахливіше — вбиває людей, незважаючи на вік і стать, займається тероризмом і шантажем не тільки українців, але всієї Європи...

Тому ми ні на хвилю не повинні про це забувати й боротися всіма доступними засобами з цим найлютішим ворогом світу і насамперед — українців. І давати йому відповідну відсіч. Що й роблять всі учасники альманаху «Джерельні дзвони». Рідним словом вони теж вносять свою лепту в найскоріше приближення довгожданої перемоги добра над злом — миролюбної України над агресорською росією.

Україна обов'язково переможе! Слава Україні!
Героям слава!

Марія БОЄЧКО,
*засновниця і головна редакторка
альманаху «Джерельні дзвони».*

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 18.05.1977 року в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Коломиї. Працює в ВПУ-14 та навчається на філологічному факультеті Коломийського навчально-наукового інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вдруге.

* * *

Колись усе закінчиться, колись...
Скупається в блакиті мирне небо.
А хтось на світ цей так й не надививсь,
Лишивши світло спогадів про себе.
Відмиється від згарищів земля,
Очистяться дощів рясні потоки,
Відродиться оновлене життя,
Та вже у нього будуть інші кроки.
І на уламки болю сяде час,
Пролетиться сум хвилиною мовчання.
Цінуймо те, що хтось десь там для нас
Виборює без вибухів світання.

06.07.2022.

* * *

Хай світлі дні не вичерпає час,
Хай теплі миті множаться на спокій.
Бо світ добряче хтось вже перетряс,
І хаос цей триває довгі роки.
Звучить тривожна музика доби.
Зійшло все те, що сіяли, нівроку.
Господь дає ще сил для боротьби,
Та сонця із затемненого боку.
Хай не зміліють душі на добро,
В серцях любов ніколи не зведеться.
І хай надія зраненим крилом
Бодай хоч раз до кожного торкнеться.

13.07.2022.

* * *

Половіють жита — буде хліб на столі,
В колосках тепле літо зродилось.
І котитиме вітер по голій стерні:
"Все це було чи, може, наснилось?"
І шугатиме птах у бездонну блакить,
На молитву здіймаючи крила.
Половіють жита, а у грудях болить,
Й того болю прогнати несила.
Комусь хліб той уже буде снитись в раю
І скоринка хрумка щойно з печі.
Половіють жита — на життя, не війну!
Й пахне хлібом натомлений вечір.

22.07.2022.

* * *

У кожного своє літо,
Своя незбагненна даль.
По вінця тепла налито,
А десь поміж ним печаль.
Гойдає світанки небо,
Але не завжди ясні.
З дощами змиритись треба —
Їх кличуть спекотні дні.
Розніжились на осонні
Чиїсь полудневі сни.
Дочасно срібляться скроні
Й роки шелестять крильми.
Плекаємо своє літо
Шматочками сподівань.
І молимося, щоб зустріти
Побільше ясних світань!

28.07.2022.

* * *

Ще місяць літа. Теплого? Якби ж!
Буває часом холодно і в спеку.
Давно пожовк вже стоптаний спориш,
Й дорогу видивляється лелека.
Куди летіти — там, де спокій, мир;
Та рідний дім нічим не замінити.
Ховає сонце свій правічний зір.
А як то завтра, а чи після...жити?
Надією, що тулиться крильми
І при потребі міцно обіймає.

У цьому світі всі ми є людьми,
І хтось когось за руку все ж тримає.

31.07.2022.

* * *

А що є краще рідних берегів:
Де тепла пристань батьківського дому,
Де перехрестя радісних світів,
Де світлий спогад заколише втому.
Покличе вечір на солодкий чай.
У трепетно-щемливому мовчанні
Здригнеться пам'ять, й спогадів ручай
Зміліє, певно, десь аж на світанні.
Вузеньку стежку бавлять спориші —
До неї вже нема нікому діла.
О, як тут світло, затишно душі!
Шкода, що зустріч трохи запізнiла.

04.08.2022.

* * *

Ще кусень літа зі смаком меду,
Віджнивували спекотні дні.
А вітер гонить дощі по небу
І владно хилить їх до землі.
Рясна на диво старенька дичка —
Дитинством пахнуть її плоди.
Нахабний смуток (то, певно, звичка)
Все сновигає туди-сюди.
Когось зачепить, ще й нагадає:
А як то було — і як все є.

Всього лиш літо, ну що ж, минає,
Та залишає тепло своє.
Хай навіть десь із затерплим болем
І оберемком зів'ялих мрій,
Та нам ще йти цим життєвим полем
Із літа в літо поміж надій.

13.08.2022.

* * *

Летять, летять соколики у небо,
Легких хмаринок — то вже в інший світ.
А їм би ще побути тут так треба,
Але у долі свій на те одвіт.
Жовто-блакитним стягом вкриті рани,
І море квітів, й океани сліз.
Летять, але ще повертають в храми,
Залишивши по собі добрий слід.
А там нема ні болю, ані воєн,
Лиш побратимів лица мовчазні.
І кожен з них для нас тут став Героєм,
Життя віддавши за спокійні дні.
Розбитим полем сновигає тиша.
Ще вчора тут шалений бій гримів.
В скорботі вітер уже ледве дише —
Соколик в небо знову відлетів.

23.08.2022.

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Філолог, учитель. Автор кількох поетичних і прозових книжок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№27).

ЦІННІСТЬ МИТІ

Навчитись цінувати хвилину, яка є...
Не брати зайвий аркуш і креслити майбутнє,
не мати зайвих планів, які хтось розірве,
і жити не для завтра. Сьогодні вільним бути!
Бо завтра, то є завтра. Не кожен це збагне.
Не кожному судилось дійти до того – ЗАВТРА.
Життя таке... І сумно на серці зразу є,
і все через минуле, яке пізнало втрати.
Відчути на світанку вмить сонячне тепло,
послухати як вільно осінній птах співає,
і жити так, щоб заздрість не мав в очах ніхто,
і жити так, як ангел людській душі бажає.

14.09.2020.

ТАЛАНТИ

Чому твоє хобі ніхто не сприймає?
Чому так бракує тепла у житті?

Душа тобі хобі сама обирає,
бо їй це потрібно, а, отже, тобі!
І що, що витрати ідуть часом марні?
І що, що немає визнання? Не час!..
Душа крізь віки йшла до тебе не марно!
Не прагнула розкоші, слави, прикрас...
Подякуй душі, що тебе наділила
великим талантом, що в серці твоїм.
І поки живеш – дай душі своїй крила,
вона із талантом, мов сяйво в житті!

01.01.2021.

ОСІННЯ ДЕПРЕСІЯ

Ще немає сонця: іній і туман.
Ще тепла немає, може вже й не буде...
Осінь, дивна осінь тихо в сад прийшла,
все тепер колишне, все тепер – минуле.
Вітер розвіває висохлі листки,
пахнуть чорнобривці, межі розділяють
світу, що існує довгі вже роки,
світу, у якому поки нас немає.
Місяць, і у вирій полетять птахи,
місяць, і не будуть села потопати
у їдкому чаді вогнища трави,
тільки буде трактор поле готувати
до зими, що прийде трохи не у такт...
Ну а поки люди свій врожай збирають –
мовчки потепліло, зник кудись туман,
вітер жовте листя мовчки замітає...

10.09.2021.

ВБИТИМ УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ ВІЙНИ

Маленькі ангелята страшенної війни...
Не встигли ви пожити на світі, на землі...
Ваш світ, весь повен сяйва... Він зник, чи в нім є ви?...
Чи вашу ніжку душу очистять молитви?...
Невинні ангелята зі щирістю в очах...
Не встигли ви пізнати цей світ, що повен зла,
на себе ви прийняли нестерпну, злу війну,
не знаючи причини, не знаючи чому...
Вам гратися б, радіти, творити у житті,
підсніжники зривати під снігом, і в руці
матусі той букетик принести, щоб вона
раділа разом з вами, бо нібито весна!..
Як бути тому батьку убитого дитя?!
Як бути отій мамі? Кровиночки нема!..
Маленьке оте диво під серденьком було,
немає вже... Не буде... Не зможе вже ніхто
той біль кудись забрати, зробити звичним світ,
додати в серце щастя, надію у житті!..
Та що слова?.. Немає на світі слів таких
які були би вдалі для діточок малих,
яких війна забрала, прогнала душі ввись
до неба, щоби з Богом ангелики жили!
Ті душі ще не встигли прийняти в серце гріх,
прийми дітей, Всевишній, до Себе їх усіх!
Нехай вони у Тебе не знають вже біди,
нехай вони не знають ні горя, ні війни!
Нехай ті щирі душі потраплять у Твій сад,
я молю Тебе, Боже, хоч сили вже нема...

08.03.2022.

ВЕСІЛЛЯ В ОКОПІ

Без того плаття, що від сили вона одягне один раз,
без того модного костюму, що понтувався б на показ,
без тих важких, страшних кредитів,

без музикантів, тамади,
без непотрібних лімузинів, без фотосесій і хвальби...

Лише букет звичайних квітів,

що в полі рясно лиш зросли,
лише обручки, що квапливо вони на пальці одягли,
обоє зараз в камуфляжі, обоє в лавах ЗСУ

скріпили щойно шлюб навіки,

на мить забувши про війну.

Під "Обійми мене" сльозами

вони скріпили ніжну мить,
і за приблизно двісті метрів від них палає щось,

горить,

це був найкращий подарунок,

це був ворожий їм літак,
який навіки приземлився десь в чорноземах, у лісах.

Цей шлюб відбувся! Невідомо,

чи буде спільне в них дитя,
але обоє вже обрали, як проведуть своє життя.

Бо лиш тоді, коли очистять вони свій край від ворогів,
тоді пізнають справжнє щастя,

та тільки на оцій війні
обом прийшлося пережити випробування надважкі,
це не ток-шоу, це – реальність! Вони обоє на війні!

Їм кожен день, немов останній,

їм кожна мить є неземна,

у них обох немає планів, на двох в них мрія лиш одна:
після важкої перемоги звести хатину без понтів,
піти на сповідь і просити своє очищення гріхів,
без страху пострілів, у мирі, кохатись палко.

Кілька днів провести разом, у обіймах,

без зайвих дій, без зайвих слів...

Вони просили щойно в Бога благословити їх життя,
і поки Бог обох до себе через війну вмиг не забрав,
вони сидять в однім окопі, пліч-о-пліч разом,

назавжди,

і все ж радіють, адже Бог їх все ж від війни

не захистив...

02.05.2022.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в смт. Отинії, що на Коломийщині. Вихователька ДНЗ «Веселка». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (від №10 по №27 включно).

* * *

Можливо, літом я поїхала би в Ніццу
На південь Франції – феєрія принад...
Засмага, італійська піца,
І море, і вечірній променад...
І все б, напевне, так і сталось,
Якби... Чомусь забракло слів,
Щоб все, що відчуваєш, вдалось
Людською мовою зумів
Мій хист убогий передати, —
Ще не придумані слова
Людського розпачу і втрати
Душі, що вбита, та жива.
Розтерзана, та не руїна,
Їй рани гоїть цілий світ, —
Під Омофором Україна
Цвістиме сотні тисяч літ...
Я ще колись поїду в Ніццу:
В кафе із видом на вечірній променад
я українською замовлю піцу
і смакуватиму феєрію принад.

* * *

Вінець творіння Божого – людина,
Пізнавши смак пекельних й райських насолод,
Не маючи у виборі ні меж, ні перешкод,
Зродила на планеті ракову пухлину.
Ми їй дозволили міцнішати й рости,
Повіривши в цинічні ідеали, —
Невинні душі мертвими ставали.
На що надіялися?! Господи, прости!
Що легковажили Твої перестороги,
Люзію сприймали за любов,
А «карликовим душам» снилось знов,
Що ми забули праведні дороги.
Так метастази в наші душі запустили
Нарéчені братами самовільно,
Що дихати не всім хотілось вільно
І мову захистити бракувало сили...
Та час просвітлення настав у нас,
І СВІТЛА ВОЇНИ великого народу
Не задля слави, не для нагороди
Нам наближають перемоги час.

* * *

Коли слова на нотах почуттів
І струнах серця Всесвіту сягають,
Щоб світ душі палаючи не тлів, —
Цей дар поезією називають.
Страждання й насолода водночас
В думках поета сплетені магічно:
Йому підвладний непідвладний час
І мить, яка тривати може вічно.

* * *

Танцюють балерини дощові
Класичне фуєте на сірому асфальті,
А хмари, зверхньо, — «С'est la vie» —
Спішать, не визнаваючи талантів.
Аплодисментами з усіх сторін
Їх листя на деревах зустрічає,
А грозвий оркестр – грім –
Так віртуозно поміж хмари грає.
За світло рампи – блискавиці –
Спалахують то тут, то там...
Останній вихід танцівниці
Присвячують серпневим дням.

* * *

Вечір обійняв
Натомлену днину,
На плечі накинув
Туманну ряднину.
Заглядає в очі
Сяйвом зорепаду,
Мрійно їй шепоче
Ніжну серенаду.
Вітерець у росах
Ноти розгубив,
Цвіркуни в покосах
Вивчили мотив.
Диригент незмінний
Сюртук одягає,
Поміж хмар вечірніх
Срібло розкидає.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області. З 1975 року проживає в сусідньому селі Ковалівці, де створила літературний альманах «Джерельні дзвони» (2001). Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Володарка титулу «Українська Мадонна». Учасниця всіх 27-и випусків альманаху «Джерельні дзвони».

ДОБРІ СЛОВА

Я сонце тримаю в долонях,
Хоча надворі і дощі...
Хай Слово святе всіх боронить,
Жене від них помисли злі.
Бо Слово і є, наче сонце,
Яке зігріває теплом,
Воно є душі охоронцем,
Якщо в ній іскриться добром.
Слова говорім лише світлі,
Як промені сонця ясні...
Бо добрі слова, наче ліки
Для серця людського й душі.
Я сонце тримаю в долонях,
Вкладаю його у Слова...

Нехай межі люди виходять
З-під щирого мого пера...

17.08.2022.

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Пів року грізної війни
У День Свободи й Незалежності,
Зійшлись в двобої два світи,
Дві віковічні протилежності.
Що перший світ — то світ добра,
Любові, злагоди і миру,
А другий світ — держава зла,
Підступна, підла і брехлива!
Що перший світ — це УКРАЇНА,
Демократична і квітуча,
В якої мова солов'їна,
Земля багата і родюча!
В якої люди працьовиті
І волю люблять з давніх літ,
Вони й розіб'ють московитів —
Брехливий рабський руський світ!
Пів року грізної війни!
Дай, Боже, всім нам ПЕРЕМОГИ!
Навік позбутися орди,
Відкрити МИРУ всі дороги!
СЛАВА УКРАЇНІ!

24.08.2022.

ЗАХИСНИКАМ ВІТЧИЗНИ

То сонечком гріє...
То дощиком сіє...
Так серпень відходить
В далекі краї...
Сини наші й доні
Стоять в обороні
За рідну Вітчизну
На рідній землі.

Минула зима...
Відквітла весна...
Вже й літо минає
Гаряче і красне,
А ворог лютує,
Вкраїну руйнує...
Ненависть московська
Зростає...не гасне!

Сини любі й доні,
Батьки і брати,
Хай Бог Вас боронить
Від куль сатани!
Ви сильні і мужні!
Минуть дні сутужні...
Здобудем реванш
Над ворогом МИ!

18.08.2022.

ПРАВДА І КРИВДА

«Азова» правду розстріляла
Проклята путінська рука.
Вкраїна у журбі ридала —
Героїв скільки вже нема!
Як жаль, що правда шкандибає,
А кривда зверху, на коні...
І світ від неї знемагає...
І гинуть люди на землі...
Та ми змогли би все змінити,
Впустивши правду в своє серце,
А кривду збити під копита,
Закрити всі за нею дверці!
Бо кривда гірша є від смерчу,
Сестра обману і брехні...
Переконайтесь усі спершу,
Чого ви прагнете в житті.
Якщо мірилом ваших прагнень
Є чиста правда й доброта,
То до вершин усіх досягнень
Вас Божа поведе рука.

30.07.2022.

РОМАШКА

Пригадалась рідна хата
І ромашка у траві...
Вся компанія...дівчата...
Наші ігри у дворі...

На ромашці погадаю,
Як було колись в дитинстві...
Хоча дуже добре знаю,
Що життя — це не гостинці...
Чи гадаєш-не-гадаєш —
Це не гра на пелюстках...
Все навзаєм в житті маєм,
Як по своїх йшли стежках...
Що садили, будували...
Які думи у душі...
Чи усім ми помагали...
Чи блукали у грісі...
Все ж бо вернеться в свій час,
Скільки б років не пройшло...
Не спасе гадання нас,
А добро лиш — за добро!

12.07.2022.

СУТНІСТЬ ЛЮДСЬКА

Буває, людина вродлива,
З лиця хоч картину пиши...
Душею ж лиха і зрадлива —
Довіритись їй не спіши...
А хтось надто скромний буває,
Краси, як такої, нема...
Зате він усім помагає,
Бо гарна у нього душа!
Чомусь краса тіла й душевна
В людей не завжди співпадає,

Лише їх життя повсякденне
Всю сутність людську розкриває...

13.07.2022.

ЗУСТРІЧ ПОЕТІВ У КОВАЛІВЦІ

Ось ми знову зустрілись, колеги,
В Ковалівці, в селі моїм ріднім,
Помолилися всі за полеглих...
Поклонилися за подвиг їх гідний...
Розказали, хто як і чим жив,
Хто із нас написав нові книги,
Чи якусь іншу справу робив,
Відкривав у собі нові здвиги...
Говорили, раділи, вбіймались...
Як же часу багато пройшло!
Як в минулий раз зустрічались,
Скрізь спокійно і мирно було!
А сьогодні рашистська війна
В Україні лютує без міри...
Сколихнула всіх гнівом вона,
Надихнула нас більше до ліри...
І звучить наше Слово гучніше,
Додає усім сили й відваги...
Москалів би розбити скоріше
І позбутись навік їх навали!
Тож єднаймося, друзі, гуртом,
Перемогу щоб скорше здобути,
Повоюємо Словом й Пером,
Бо це зброя міцна, пресловута!!!

28.07.2022.

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломиї. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, громадська діячка. Авторка кількох книжок: духовних, дитячих, поетичних. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (від 7-го по 27-й випуски включно).

* * *

Я відчуваю у душі тепло святе
І бачу в серці світло золоте.
Так хочеться додати всім цього тепла.
Мені здається, якби я змогла
Наповнити оті черстві серця,
Котрі забули вже тепло Творця,
То іскра світла засвітилася би знов в очах,
І більше б не з'являвся в них ніколи страх,
Котрий гуляє зараз та радіє,
Що вже любов зникає, віра і надія.
Багато є розмов про грішний світ.
Я ж вдячна за життя, бо в ньому є політ!

* * *

У просторі любові виростають крила!
Коли життя земне я полюбила
І зрозуміла, що любов не має міри —
Уже ніколи не втрачаю віри

В Божественне Благословіння всіх подій.
Кажу собі: «Живи з любов'ю! Зла не сій!
Щоб не ковтати потім власної отрути!».
Нелегко, звісно, зразу все збагнути.
Але тепло я бережу в своєму серці.
І хай, можливо, це лише маленькі дверці,
З котрих яскраві промені пробились,
Та в цьому просторі я відчуваю крила.

* * *

В житті постійно доводиться змагатись.
Фантазій в голові й спокус навкруг багато.
Тож вибір, хоч якийсь, трапляється завжди:
Живи, як хочеш, і спробуй догоди
Не те, що іншим, а найперш собі!
І тут найгірше згубитися в юрбі,
Поникнути, розчаруватись і пропасти,
Забути, що життя — єдина власність!
Трапляється лиш те, що визріло в думках.
І, якщо важелі уже в моїх руках,
Найголовніше: зберегти звання людини!
Це вічне правило, воно одне — єдине!
У ньому біль чужий, а також бумеранг.
Навіть багатство чи високий ранг
Не врятували в світі ще нікого.
Озвучити свій план — це значить
Розсмішити Бога!

* * *

Молитва — це розмова з Богом.
І кожен день, рушаючи в дорогу,
Я чую в голові дискусію думок.
І, навіть, деколи приходжу в шок
Від галасу, відкритого диктату —
Як мені жити і що треба міняти.
В думках я сперечаюся з собою,
А щось суттєве проходить стороною.
Все, що від Бога, не потребує порівнянь,
Воно — найкраще, тому переживань
Щодо приниження не створює ніколи.
І є у ньому те, що хочеться від долі:
Є розуміння, є любов, а не думок гонитва.
Яка ж тоді є кращою молитва?
І чую голос: «Ось моя наука:
Справжня молитва —
Це світла кожна думка!».

* * *

У юності — ми всі поети!
І не існує права вето
На цей душевний стан казковий,
В котрому трон займає слово.
В словах живе магічна сила!
І не одного вона вбила.
А, щоб вдалося врятувати,
Словам своїм яскраві шати,
Наповнені теплом сердечним,
Вдягнути треба. І щиро, гречно,

З повагою і шануванням,
Мов найдорожчий скарб — вітання
Подати, як святе причастя,
Як запоруку світла й щастя!

* * *

Для мене щастя — жити в цьому світі,
Любов приймати і вміти так любити,
Щоб світ навколо мене кращим став,
Щоб не з'являлось важливіших справ,
Аніж збагачення душевного тепла.
Аби раптово не виросла скала
В стосунках з найріднішими людьми,
Бо дуже важко вирватись з пітьми,
Котра так прагне поселитись в серці.
Душевна порожнеча, немов крамниця версій,
Де можна лише продати. Натомість порожнеча,
Отримана від внутрішньої втечі,
Вбиває все святе без кулі, без ножа.
Болючою в стосунках є завжди межа:
Така собі зупинка без пояснень.
Це — вибір кожного! Це — вибір власний!

* * *

У поезії багато може бути модних слів,
Але без прози не буває в мене днів.
І не зникають із життя ніколи будні,
В своїх подіях я завжди присутня.

День не запитує, чи приходить варто.
Життя ж моє! Для мене це не жарти!
Тому не хочу прислухатися до трендів моди,
Не цього прагне внутрішня природа.
Їй розуміння хочеться й душевного тепла,
І щоб присутньою я тільки там була,
Де крила хочеться розправити й літати.
Не обираю я для цього якусь дату.
І хоч трапляються в дорозі перепони,
Собою бути нам ніхто не заборонить.
Для мене модне все, по-справжньому красиве.
Я маю вибір завжди. Повірте, це важливо!

* * *

Одні бояться смерті, а деякі — життя.
Це — різний стан, та часто забуття
У повсякденному, так званому житті,
Не може пробудити помисли святі.
Тому я всім бажаю просто щастя!
І впевнена, що, безсумнівно, вдасться,
Попри навислі загрози й заморочки,
Зібрatись нам у вишитих сорочках
На святі перемоги над собою,
Щоб очі наші засвітилися любов'ю.
На переможному зустрінемося старті,
Ми, українці, справді цього варті!

ВІНКОВА-КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. В минулому — працівниця трикотажного ательє в м. Івано-Франківську. Нині виконує обов'язки дяка у церкві. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№27).

МОЯ УКРАЇНА

Люблю я тебе, моя Україно,
І дякую Богу, що ти в мене є,
За мову ніжну твою солов'їну,
ТАКОЇ на світі немає ніде.
Люблю я тебе, моя Україно,
Вишиванками над світом ЦВІТЕШ,
ТАЇНА-вишиванка, вишиванка-перлина,
ТАКИХ ДИВО-СЯЙВО НІДЕ не знайдеш!
ВСІМ серцем люблю я мою Україну
ЗА пісню козацьку, веселу, сумну,
«Руту червону», «Червону калину»,
ТАКОЇ колиски пісень ніде не знайду.
Люблю я тебе, моя Україно,
ЗА землю родючу, землю святу,
Поля золотіють, зориться барвінок,
ТАКОЇ земельки ніде не знайду.

На волю твою зазіхнули москвіти,
Скроплений кров'ю синьо-жовтий твій стяг,
ЗА тебе вмирають твої вірні діти,
БОГ З НАМИ! ЖИТИМЕШ ТИ У ВІКАХ!!!
СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!
СЛАВА НАЦІЇ! СМЕРТЬ ВОРОГАМ!
УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!!!!

24.08.2022.

ПРИСТАНЬ ВІРИ І ЛЮБОВІ

Наше життя — то розбурхане Море
Грізними хвилями тягне на дно,
Згубне життя, бо зневірою хворе,
Лікаря просить воно.
Лікар із неба високого Правда,
Лікар — то віра, твердиня свята,
Що ЧОВНИКОМ тихим у величі й славі
Плине з надією в кожне життя.
Пристань зробімо для Човника того,
Хлюпоче із нього ВІДВІЧНА Любов
І хоче спасти від днища морського,
ДЕ душі нівечить поганство і зло.
Й намулом закриті духовні очі,
І демони злоби на муки ведуть,
Рятуємось у тихім Човні серед ночі,
Де віра з Любов'ю єдино пливуть!!!

18.08.2022.

ПОДІЛЮСЯ ДОБРОТОЮ

Поділюся ДОБРОТОЮ,
Скільки в мене є,
Поділюся САМОТОЮ,
Серце хай не б'є!
Поділюся теплим СЛОВОМ —
В небі журавлі,
Захворію чужим болем,
Злехає мені!
ПОДІЛЮ і ОБІГРІЮ
Горе-долю не свою,
Бо інакше я не вмію,
ЛИШ ТОДІ СЕБЕ ЗНАЙДУ.

22.08.2022.

ПРОМІНЬ ХРИСТОВОЇ ПРАВДИ

Розгубилось Христове стадо
Бездоріжжями марних мрій,
Бо підлесливо точить зраду
Спокусливий змій.
Точить зраду, жало пускає,
Дорогу СТЕЛИТЬ в безодню зла,
Та чорне мариво заступає
СВІТЛА Божого іскра.
ТЕ Світло Боже горить любов'ю
І гріє ласкою нам серця,
А ми черпаймо покору й послух
Із цього вічного джерела.

Бо де покора, там і спасіння,
Там радість любо нам зацвіте.
То Вищий РОЗУМ дав розуміння:
Не тільки хлібом людина ЖИВЕ.
А Духом Божим, святим, єдиним,
ЩО нас шукає в долині сліз
І вірою ТЕПЛИТЬ всі наші провини,
Хоронить від злоби й спокус.
Відкриймо навстіж довір'я щире,
Його освятить Правда Христа,
І в Божий світ ми підем з миром,
В любові БОЖІЙ спасем серця.

04.09.2022.

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Нині — Печеніжинська ОТГ. Поет, громадський діяч, волонтер. Майстер будівельно-ремонтних робіт. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (від №16 по №27 включно).

НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ

Недоспівана пісня
Маленької Пташки,
Що попала підступно
У ворожі тенета,
Так здавалося всім,
Ну що тут такого,
Та без неї умить
Посіріла планета.

А в очах тої Пташки
Заховалося небо
І надія на волю,
Крихка, як кришталь,
Але в мужньому серці
Ні крапельки страху,
Тільки рідний Азов
Й бастіон Азовсталь.

Недоспівана пісня
Маленької Пташки
І терези життя,
Що у царських палатах,
Не схиляються вниз,
Щоб її відпустить,
Ласки в того нема,
Хто привик убивати.

А весь світ, мов здурів
У проказі своїй,
Наче впали у ступор
Занімілі гаранти.
В кабінетах ніколи
Не чуť птахи спів,
Двоголові ж стерв'ятники
Люблять куранти.

Недоспівана пісня
Маленької пташки
І любов до Вітчизни,
Що чистіша кришталі,
Поселилась навіки
Молитвою в серці —
Боже, Ти нам спаси
Всіх пташок Азовсталі...

31.07.2022.

* * *

Пташка в клітці
Не буде співати,
Хай та клітка
Буде золота,
І гніздечко в'є,
Де рідна хата,
Кожен раз
До нього поверта.

В час, коли
Її мале гніздечко
Атакує хижо
Лютий змій,
Пташечка мала
З хоробрим серцем
Йде сміливо з ним
В нерівний бій.

І нехай у цій
Нерівній битві
Стихне пісня
Й пропаде краса,
Над ланами
Жовтої пшениці
Пташеня її
У синіх небесах...

Час прийде цей.
Буде перемога!
Над цим змієм,
Лютою ордою,
І нам пісню
Заспіває пташка
Над гніздом –
Вкраїною святою...

19.07.2022.

* * *

Мудрість є наша,
Розбита чаша
Ціла не стане ніде.
Клеїть осколки
Немає толку –
Тріщини видно буде!

Візьмеш ти фарби,
Підкрасиш трішки,
Щоб заховати сліди,
Але слабинка.
Що в серединці,
Знаєш, уже назавжди!

Як тільки холод,
Чи щось гаряче,
Тріщинки слід знайде,
Зібрав, що без толку,

Із дзвоном осколків,
Знову на землю впаде...

Все життя наше,
Наче та чаша:
Твоє і моє, чуже –
Не розбивай! Бережи!
Бо не склеїш ніколи
Осколків його уже!!!

11.08.2022.

* * *

Годинник все іде.
Тік-так, тік-так, тік-так.
Та не зникає час,
Це ми минаєм в ньому.
Тут ти ще є дитя,
Мить — юність золота,
А ось уже і старість
Кладе на плечі втому.

Годинник не спішить.
І такт один — тік-так,
Незмінний крізь віки
І вріс у аксіому.
Це ми несемось стрімко
До світлої мети,
Яку в гонитві губимо,
Таки, у часі цьому.

Ми проклинаєм час,
Що він зашвидко йде.
Якби назад вернулись,
Зробили б все не так.
Годинник, як завжди —
Ритмічно і стабільно,
Крокує своїм кроком —
Тік-так, тік-так, тік-так.

13.08.2022.

* * *

А життя би могло
Їм співають дифирамби
І на їхню честь
Грати вальс Мендельсон,
Але лютий змінив все,
В три сорок за часом,
Ворог пре звідусіль,
Прощавай мирний сон.

А життя би могло
Малювать пасторалі
Чи роденівський їх
Дивував би сюжет —
Поцілунок закоханих,
А не мислитель,
Між руїни і хаосу
Від ординських ракет.

А життя би могло
Їм писати сонети,
Десь рондель присвятити,
Хокку чи танку,
Але їхні серця
Б'ються, що в унісон,
На прицілі уже
У рашистського танка.

А життя би могло...
І я вірю, що зможе!
Бо тримає для кожного
Доля свій шанс.
Україна в борні цій
Навік переможе,
І настане замріяним
Новий ренесанс...

22.07.2022.

* * *

Тишею стану.
Замовкну навіки.
Не діють більше
Словесні ліки
І не рубцюють
На серці рани.
Мов рецидиви –
Обмани. Обмани.

Тишею стану.
Замовкну навіки.
Сховаю слова всі,
Як очі повіки.
На самоті їх
Змию сльозою.
У час, коли світ
Розіллється грозою.

Не буду кричати
Й сміятись словами,
Писати послання –
Теж перестану,
Бо в день, що розбив
Нашу ніч полум'яну,
Замовкну навіки.
Тишею стану...

* * *

Розглядаю синицю,
Засиділася що у руках.
І ще мить й відпушу
Із словами: Лети!
Ти від мене вже вільна!
В небі пісню прощальну
Курличуть уже журавлі.
Рвуть до них божевільно.

Та немає в думках
Упіймати собі журавля.
Заворожує душу мою
Журавлина журлива пісня.
Вже давно над проваллям
Однією ногою стою,
Один крок. Словом стану у ній,
Бо мені тут затісно.

І тріпоче шалено
Мого щастя синиця в руках,
Своїм серцем у такт із моїм
Рветься ввись божевільно.
Одна мить й відпущу,
Віковічний здолавши цей страх.
Лиш скажу, усміхнувшись: Лети !
Ти, як я. Уже вільна !

* * *

Доторкнулась до серця,
Тишком так й ніжно-ніжно,
Коли холодно було
Там у ньому і сніжно,
В час, як кригою все
Вже давно вщент скувало,
І прижилася вмить,
В ньому проліском стала.

Доторкнулась до серця,
Тишком так й ніжно-ніжно,
Коли підступи всі
Виглядали так грізно,
Бо у зрадах людських
Скрізь замочків наклало.
Залетіла, як пташка,
І у нім заспівала.

Доторкнулась до серця,
Тишком так й ніжно-ніжно,
Коли вже до весни
Там здавалось запізно,
Як від віхол життєвих
Вже воно спочивало,
Розбудила його,
І воно покохало...

ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ

Народився 13.03.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта: медична і вища економічна. Поет, краєзнавець, громадський діяч, співзасновник Благодійного мистецького фонду (БМФ) «Сузір'я Карпат». Лауреат літературних премій імені Леся Гринюка та Марійки Підгірянки. Захоплюється вишиванням хрестиком. Автор багатьох дитячих, фольклорних та поетичних збірок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (від №19 по №27).

* * *

Я так люблю тебе, незламна Україно,
Хоча сьогодні ти в вогні недолі,
Але злилась навіки воєдино
І подвиг твій — це завжди клич до волі.
Наш синьо-жовтий майорить у Антарктиді,
Його сприйняв цивілізований весь світ,
Вітрами битий на гірській вершині
І нездоланий упродовж століть.
Нема в нас Півдня, Заходу чи Сходу,
Як Північ з Україною є теж.
Усі ми згуртувалися у згоду
І любимо неподільною без меж.
Як не любити ці земні простори:

Лани безкраї, ріки і моря,
Ліси Полісся і високі гори,
Бо це Вітчизна, що навік моя.
Нехай гримлять ще «блискавиці» грізні,
Що палять наші села і міста,
Але це доказ, що ми надто різні
І в цьому лише криється вина.
Ми не торгуємо землею ні людьми,
Котрих не підкупити й залякати,
Даємо відсіч оркам із пільми,
Бо так велів нам Бог і наша Мати.
А Мати наша — славна Україна,
Знесилена й сплюндрована в вогні,
Але не здатна стати на коліна,
Лиш стійко бити ворога в борні.
Ми українці, ми не азіати,
Які вирощують бавовну на полях,
Але з рашистами умієм воювати,
Щоби «бавовною» стелився їхній шлях.
Нехай не мріють з-за порєбрика кати,
Що зможуть нас позбавити Свободи.
Ми горді, мужні, сильні, як завжди,
І на таке не здатні лиш забродити.
Та як би не паплюжили нас нині,
Безсиллям проявляли свою лють,
Їм не збагнути, що ми так єдині,
І лише в Перемозі наша суть!

24.08.2022р.

* * *

Пробач, моя прекрасна Україно,
Що вороги Тобі завдали стільки ран,
Їх ненависть розсудок отруїла,
Щоб «величаво» почував себе тиран.
Наш синьо-жовтий стяг Тебе величить,
Дає усім непереможної снаги,
І поєднання кольорів Тобі так личить,
Що їх бояться і нервують вороги.
Ти вистоїш, я вірю, переможеш
Оту орду, що поклонилась сатані,
З таким народом, безперечно, зможеш
Здобути волю, жаль, що у вогні.
Нехай не мріють зі своїм безумцем,
Щоб справити отой рашистський бал,
Бо наші Збройні Сили під тризубцем
Вже доказали, хто тут маргінал.

24.08.2022р.

НА ЛЕЛЕЧОМУ КРИЛІ

Крізь століття москаль через болі-печаль
Нас позбавити вольності хоче.
Ми ж «гостинність» свою проявляєм в бою,
Коли ворог нам нерви лоскоче.
Журавлі, Журавлі! Донесіть на крилі
Так важливу для нас Перемогу,
Як Дніпро і Десна, коли рання весна,
Понесли з верховіть талу воду.

Від безумства не стих і немов озвірів,
Нищить наші міста і святині.
Ця рашистська орда, проявляючи гнів,
За незламний наш дух і донині.
В нас є мова одна — від Карпат до Дніпра
І від Чорного моря до Дону,
То ж ніколи, повір, не приймем «руській мір»,
Бо вже вибрали кращу дорогу.

23.03.2022р.

ГАНИШЕВСЬКА-СТРЕЛЬЦОВА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, проживає в сусідньому селі Сопів. Поетеса. Підприємниця. Захоплюється вишиванням, мандрівками у природу. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (від 22-го по 27-й випуски включно).

* * *

Сьогодні звичайнісінький вівторок,
І зранку дощ періщить не на жарт.
Мені кує зозуля разів сорок,
Та сумувати через це не варт.
А сорок — це ще зовсім не багато,
Життя калина тільки розцвіла.
Якби жили мої ще мама й тато,
Я б взагалі дитиною була.
А сорок — це неначе відпочинок,
Це перевал між було і буде.
В життя мості не вистача дощинок...
Але є той, який не підведе.
І донька є, в якій мене впізнають,
Хоча про схожість не сказав ніхто.

Є друзі, які люблять, поважають,
Хоч не багато, але на всі сто.
Є найрідніші, до яких звертаюсь
З-за першої потреби в любий час,
І люблять, яка є. Я не міняюсь.
Та я так само сильно люблю вас.
Хоч сорок — це така собі подія,
Та я не розчарована й на мить.
У мене в серці лиш живе надія,
Що зможу сорок я ще раз прожити!

17.08.2022.

ОЛЕКСАНДРУ КУКУРБИ

*(Льотчику-винищувачу з Верхнього Вербіжа,
Герою України, присвячується...помертню)*

У хлопця одного з простого села
З хлопчини малого мрія була:
Здійнятися в небо, звершити політ
І, мов птах, з висоти весь побачити світ.
При зустрічі дзвінко розказував всім,
Як руки розставить в польоті своїм
І крикне: "Матусю, привіт!", з висоти.
Казали: «Все буде, лише підрости."
І хлопчина зростав, і міцнів на очах,
Давно подолав він невпевненість, страх,
Закінчивши школу, з мети не звертав
І кращим пілотом між хлопцями став.
Були нагороди. І важко було.
Гордилось хлопчиною рідне село.

А мати? Раділа за сина вона.
І все було добре, та клята війна
Так підло для всіх підбрала момент,
Розправлені крила спалила ущент.
Він птахом пораним впав з висоти,
Повторював тільки: «Матусю, прости».
Йому не було ще і тридцяти літ,
Останній для нього був сотий політ.
Він ангелом знову піднявся у вись...
"Матусю, пробач...і за мене молись."

29.07.2022.

* * *

За нього Бога кожен ніч молила,
Просила тільки, щоб живий вернувся.
Не вберегла його її таємна сила,
Коли помер, мабуть, і сам незчувся.
Одна лиш мить — струною обірвалось
Його життя. Ховає мати сина.
Це все нас не стосується, здавалось,
А це все поруч, сльози, домовина!
І скільки їх ще має відлетіти?
Синів ще скільки поховає мати?
І вкотре знов осиротіли діти.
Дружина в 40 літ вдова. Що ще казати?
Кричить душа, від болю серце рветься,
Схиляєм голови, стаємо на коліна.
Синів ховає, але не здається
Незламна і досі вільна Україна!

17.06.2022.

* * *

Колись давно, було, фашисти люті
Несправедливо так нас гнули до землі.
Ще й дотепер ті рани не забуті.
Тепер усе це роблять москалі.
Які колись пліч-о-пліч воювали
Із нашими дідами у боях.
Тепер чомусь цю дружбу розтоптали
І нищать все підряд в наших краях.
Скажіть, навіщо? Вам чого бракує?
Землі чи слави? Що забрали в нас?
Невже, скажіть, вас совість не мордує,
Що нищите країну в вільний час?
За що, скажіть, в нас діти помирають?
За що тепер сивіють матері?
За що жінок мордують і вбивають?
Чому зробили пекло на землі?
Кажуть, що ми колись були братами.
Можливо, що такі часи були...
Ніколи більше ми не будем з вами!
Ми весь ваш рід навіки прокляли.
За Україну! За весну, що вбили!
Розстріляні лікарні і садки!
За незліченні вириті могили!
Ніхто вам в світі не подасть руки.

19.05.2022.

ХРЕСНА ДОРОГА

Вступна молитва. Ми розпочинаєм.
У роздумах своїх, без зайвих слів.
Отак разом в молитві пригадаєм
Усі страждання, що Ісус терпів.
Ми в ці хвилини покаяння
Відчуємо каміння твердь.
Найперше із страждань стояння:
Христа засуджують на смерть.
Безвинно за усіх страждати,
Прийняв засудження без слів.
Він нас в ту мить учив прощати
Й своїх любити ворогів.
Яка була страшна наруга,
Щоб кожен з нас спасіння мав.
Цей хресний шлях, стояння друге:
Ісус на плечі хрест узяв.
Такий важкий, аж похитнувся
І рушив до Голгофи йти...
Ніхто в ту мить не ворухнувся,
Щоби Христа від мук спасти.
Кругом було німе мовчання,
У кожного — своя мета.
Таке страшне третє стояння:
Паде під тягарем хреста.
Він впав уперше на каміння
Під тягарем наших гріхів.
Пробач, Ісусе, це падіння,
Що ти за нас перетерпів.
Стерпівши мовчки всі страждання,

Ісус так звільна поступає.
Четверте болісне стояння:
Він свою матір зустрічає.
Марія дивиться на Нього,
Меч болю серце прошиває.
Він не зробив нічого злого.
За що її Дитя страждає?
Щоби могли його розп'яти,
В дорозі не замордували,
Полегшення. Стояння п'яте:
У поміч Симеона дали.
Він не хотів, пручався дуже,
Але все ж мусив схаменутись.
Чужі страждання нам байдужі,
Допоможи нам навернутись.
Не видно в ньому чоловіка,
Виду принадного немає.
Стояння шосте: Вероніка
Його обличчя витирає.
Таке сплюндроване, змарніле,
Ісуса в ньому ледь впізнає.
Від поту й крові почорніле...
Їй образ на платку лишає.
Хитаючись від болю й втоми,
Здригнулось тіло від судом.
Цей шлях важкий. Стояння сьоме:
Він паде вдруге під хрестом.
Аж до землі хрест придавляє,
І на каміння ллється кров.
Він нас в падіннях навертає,
Дарує нам свою любов.

Отак із вірою у Бозі
Ісус іде за кроком крок.
Стояння восьме: на дорозі
Стрічає плачучих жінок.
Разом із ним ідуть ходою
І умиваються слізьми.
«Не плачте наді мною,
А над собою і дітьми».
Страждання важко нам приймати
І прощення — річ непроста.
Стояння далі вже дев'яте:
І вже третє падіння Христа.
Напевне, найважче з усього,
Піднятись немає вже сил.
Молімося, люди, до Бога,
Із вірою, як Божий Син.
Ісус, Він нас любить безмежно
І просить: «Їм, Отче, прости».
Стояння десяте: одержу
З Ісуса знімають кати.
Тримався Ісус, що є сили
З грудей виривавсь тихий стон.
Одежу його розділили,
Не дерли лиш тканий хитон.
І люди гріха не бояться,
На страту Ісуса чекають.
Стоянь цих уже одинадцять:
Христа до хреста прибивають.
Отак до хреста святі руки
І ноги цвяхами прибили.
Ісусе, прости нам ці муки,

Не знали ми, що натворили.
Закінчаться скоро страждання.
Вже день до кінця добігає.
Дванадцяте стало стояння:
Ісус на хресті помирає.
Христос помирав зі словами:
«Звершилось». Й віддав духа свого.
Ісус там помер за нас з вами,
Молімося, люди, до Нього.
Коли розійшлися всі люди,
Лишилась лиш Мати Свята,
Стояння тринадцяте буде:
Ісуса здіймають з хреста.
І неньці на руки віддали,
Тулила Його до грудей.
З Ісусом й її розіп'яли...
Так всіх нас болить за дітей.
Кругом тільки плач і зітхання,
І вечір ховає вже злобу.
Чотирнадцяте стало стояння:
Ісуса вкладають до гробу.
Вже Хресна скінчилась дорога,
Скінчились Ісусові муки.
Молімося, люди, до Бога,
Віддаймо себе в Його руки.
Кінцева молитва. Покаймося!
Щоб прощення нам заслужити.
Разом у молитві єднаймося,
Навчимося в Ісуса любити.

11.04.2022.

* * *

Ти знов прийшов. Тобі всміхнутись мушу.
Навіщо ти приходиш в мої сни?
І посмішкою мов плюєш у душу,
На рани, що й тепер не зажили.
Вже не болять, не кровоточать. Знаєш?
Але все ж, неприємно, зізнаюсь.
В житті з часом ти до всього звикаєш,
І я уже без тебе не боюсь.
А я ж знов ожила, я відродилась
І мию ноги вранці у росі.
Я просто в тобі дуже помилилась,
І ти не інший. Ти такий, як всі!
Зі мною поруч був самий собою,
Світилися щастям очі дорогі.
Чому мені завдав ти стільки болю?
За те, що серце віддала тобі?
В тобі шукала друга, батька, брата,
Найперше чоловіка — та дарма.
Для мене став жорстокішим за ката
І осудив разом із усіма.
І знов прийшов. Тебе я не чекала,
До свого серця більше не впускаю.
Любов моя давно уже зів'яла,
Як часто квіти в'януть без дощу.
Ти ж не такий, як всі. Ти бачив душу.
Ти був найкращим спомином у сні.
І знов прийшов...тобі всміхнутись мушу.
Але чомусь не хочеться мені.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі ГОлови Верховинського району Івано-Франківської області, де й проживає. За спеціальністю — бухгалтер. Пише вірші зі шкільної парти. У «Джерельних дзвонах» бере участь вдруге (№26 і №27).

МАСКА ЩАСТЯ

Маска щастя на обличчі — через сльози-сміх,
Щось шукала, десь блукала, збилася із ніг.
Маска щастя на обличчі допомгла нераз,
Захищала, як стискало горло від образ.
Маска щастя на обличчі — планета в вогні...
Може скинути і здатись? — скажете мені.
Щастям щастя притягають. Чи, може, не так?
А по світу й досі ходить гарний принц й жебрак.
Маска щастя на обличчі так пасує всім
І не зникне й не пропаде, хоч ударить грім.
Хоч під маскою, звичайно, ллється сліз потік,
Біль, прокльони, море гніву — загубився лік.
Маска щастя на обличчі — гуркоче війна,
Бога просить в диму, в вогні — країна моя.
Все ж всміхаються щасливо соняхів лани,
Китицями завітчались горді ясени.
Маска щастя на обличчі — дощ сльозу зронив,
Уже осінь на порозі, ворог не зломив,

Не зломив красу вкраїнську, її волю й міць,
Не надіти нам на шию ярмо силоміць!

13.08.2022р.

* * *

Як важко тримати свій стрій
І бути в полоні нездійснених мрій,
Своїй долі коритися, хоч думок цілий рій,
Але й з злом не миритися — йти уперто у бій.
Віддавати усе — залишати крупинку,
Перемогу здобути у важкім поєдинку.
І кризь сльози всміхатись, так, як сонечко зранку,
І дивитись на світ через скло філіжанки.
Кава випита вся, залишилась лиш гуща,
Хоч і тіло слабке, та душа невмируща,
Дотліває вся погань — залишається пуща,
Не здолати Херсон, бо з колін встала Буча.
Як важко тримати свій стрій
І молитись щиренько до Бога одній
За дітей, за внучат, за країну свою,
Все для того, щоби залишатись в строю.
Все для того, щоби Україна жила,
Чорнобривцями ніжними вся земля зацвіла,
Щоб троянди вмивались вранці тільки дощем,
Друзі щоб укривались всі єдиним плащем.
Якщо хочеш тримати свій стрій:
Вір, люби, надійся і, звичайно, що — мрій!
Хоч на серці буває невимовний біль,
Через сльози всміхайся, осуши їх і дій!
Хоч сьогодні печаль і холодная туга,

Прийде завтра, і я буду друга...
Час летить, час тікає, час, як завше, лікує,
А життя пролетить, промайне,
Воно того вартує!

07.08.2022р.

* * *

Я б хотіла спіймати ворожу ракету у руки,
Щоб могли спати в спокої діти і внуки,
Щоб ніколи не чули війни страшні звуки,
Щоб навік зупинились пекельнії муки.
Я б хотіла у руки спіймати ракету,
Заховати від усіх десь на іншу планету,
Скерувати в інше русло в момент її злету,
Та це не під силу простому поету.
Лиш молитва руками ракети спиняє,
В серці смуток й чорна вирва зіяє,
Віра в Бога ненависних ворогів проганяє.
Той хто любить і вірить, все на світі здолає.
Я б хотіла спіймати ракету у руки,
Щоб на світі не було розлуки,
І ординці щоби розповзлись, як гадюки,
В свої, Богом забуті, вонючі багнуки.
Смерть невинних ніхто не простить,
З цим клеймом вам до скону вже жить.
Дайте спокій всім, клятї ординці!!!
Залишились вже й так наодинці.
Хай очиститься рідна, святая Земля
Від проклятого всіми оркомаскаля,

Йдіть по курсу свого корабля,
На концерт до Кобзона, в мавзолей до кремля!
30.07.2022р.

* * *

Шукала папороті цвіт — не знаходила,
Хотіла щастя я для всіх — зринула крила,
Все пролетіло, уві сні... Чому безсила?
Всі мої мрії в одну мить війна накрила.
Шукала папороті цвіт — не знаходила,
Мабуть, стежками не тими завжди ходила,
Завжди прощала усім тим, кого любила,
Просила ясні небеса, Бога молила.
Шукала папороті цвіт — не знаходила,
Ішло життя навиворіт — сльозу ронила,
Раділа сонцю і дощу — любов стелила.
На повний місяць уночі я вовком вила.
Шукала папороті цвіт у своїх мріях,
Живу на світі цім, живу й надіюсь.
Шукаю папороті цвіт, бо ще живу,
Посію я зерно добра, добро й пожну.
Бо світ один і Бог один — вже говорила,
Дивитися на смерть дітей уже несила.
Знайти би папороті цвіт, бажання загадати,
Щоби не було більш війни — цього бажає мати.
Бажання здійснюються всі в ніч на Купала,
Моя молитва до небес щиро лунала,
Летіла зірка, падала, я промовляла,
Летіла зірка із небес і в цвіт упала.

07.07.2022р.

* * *

А липень пахне медом липи,
А липень квітне волошками в житі,
А липень рахує мої роки прожиті
І зцілює рани і душі побиті...
А літо малює свої візерунки,
І сонце ласкаве посила поцілунки,
Та лиш у війни чорно-білі малюнки,
І ноша важка, і важкі обладунки.
Так хочеться в спеку чуть-чуть прохолоди,
В дощі затяжні дуже хочем погоди,
Надіте ярмо не замініть свободи,
Смак щастя для всіх — це нектар перемоги.
А липень пахне хлібом духмяним,
Поля завітчалися маком багряним,
Рашист шаленіє і дивиться п'яно,
Злітають акорди з уст фортепіано.
Я б дуже хотіла кінця цим тортурам,
Від злого сусіда відділитися муром,
Щоб не залітала до нас й їхня муха,
Во ім'я Отця, і Сина, й Святого Духа!
А липень в розгарі, його не спинити,
Дає нам надію, надію, щоб жити,
Творити історію, свою мову любити,
І совість, і честь щоб не розгубити.
Бо кожен із нас — це творіння небесне,
Опаде, відцвіте, ну а потім воскресне,
І воскресне життя для нових поколінь,
Треба вірити й жити! Амінь!!!

01.07.2022р.

* * *

Дні зараз спекотні, бо літні,
Холодні вони були в квітні.
Мандрую стежиною в горах,
Присяду спочити у зворах.
Послухаю пісню гірського потічка,
Цю пісеньку слуха й зелена смерічка,
Й смереки кремезні, столітні
Мене зустрічають гостинно, привітно.
І трави вклоняються в ноги низенько,
Бо вітер штовхає, киває легенько.
І бджоли гудуть, виспівують птахи,
На мить забуваєш про війни, про страхи.
Мені зовсім трішечки треба —
Блакитного, в зорях, шматочок неба,
Бо світ в нас єдиний, єдиний і милий,
Й не треба, щоб землю вкривали могили.
Щоб діти вмирали, батьки щоб ридали,
А землю паплюжили злії вандали.
Один Бог на світі й планета одна,
То ж хай згине в пеклі путін-сатана.
Красива планета є наша Земля
І тут на Землі у гостях — ти і я.
Смерічки, потічки, гуцульські плаї
Запрошують щиро в обійми свої.
Смерічка не знає про слово «війна»,
Не знає й про те, що в кремлі — сатана,
А знає, що осінь прийде, а потім і зима,
Й стоятиме горда, зелена й сумна.

26. 06.2022р.

* * *

Падав білий, вишневий сніг,
Засипав килимки із кульбабок,
Вітер гнав пелюстки, наче сміх,
Я вслухалась в мелодії заспаних жабок.
І ялинки вдягнули барвистий наряд,
У коралях і сосни, смереки, ялиці,
Все цвіте і буяє у горах підряд,
Тільки серце болить й виє воєм вовчиці.
Білий, теплий, вишневий сніг,
Стогін, крик... Плаче бідна вовчиця.
Все сплелось, як марево снів,
Слово ж стало твердеє, як криця.
Ніжний, білий, вишневий сніг,
Так хотів ти усім прокричати:
«Досить смерті! Ні — клятій війні!
Це безглуздя пора вже кінчати!».
Облітає вишневий перламутровий цвіт,
Та в майбутньому будуть вишні,
Цю війну засудив вже цілісінський світ,
Та коли той кінець? Знає тільки Всевишній.
Тільки Богу одному усе знати дано,
Ми на світі лиш гості, мої любії друзі!
Перемога за правдою буде все одно,
А убивця-пуймо — сповна й по заслугі!

20.05.2022р.

* * *

Струмочками ллються пташині пісні,
Прощальную оду співають весні,
Та тільки не знають маленькі хористи:
Весну, що буяла, убили рашисти.
Весни, як не було, весну вони вбили,
Убили все те, що ми дуже любили.
Мою Україну квітучу палили,
А люди страждали і Бога молили.
Пташки прилітали до рідного дому,
Хоч крила намокли, забули про втому,
А літо прийшло та й висохли крила,
Вкраїна здригнулась — підняла вітрила.
Підняла вітрила, бо чула той спів,
На клятих ординців направила гнів,
Бо в гніві людському невидима сила,
Невидима сила убивць зупинила.
Хоч і літо прийшло та війна не скінчилась,
Зеленим килимом травичка стелилась,
В сльозах кожна мати молилась,
Щоб їй перемога, хоч в сні, все ж наснилась.
Злетить переможно знов спів в небеса,
Бо є Україна — неземна краса,
Любов до якої у нас не згаса...

А ворог згорить, як на сонці роса.

03.06.2022р.

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Проживає і працює в Коломиї. Лікар-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (від №10 по №27 включно).

* * *

Три матері в Тебе, людино,
Найперша на світ народила,
А друга — то Божая Мати,
Що вчить нас любити й прощати,
А третя — земля та єдина.
І зветься вона Україна.
До першої низько вклонись,
Всім Серцем своїм пригорнись,
До другої треба молитись,
Щоб сонце світило з блакиті,
А третю від зла борони,
Щоб жили в ній дочки й сини.

УКРАЇНЕЦЬ ЄСИ

Українець еси, бо земля твоя рідна — Україна,
А не Штати, Італія і Соловки,
Перед нею з молитвою в серці впади на коліна
І у Господа долі проси на прийдешні віки.
Українець еси, рідна мова твоя українська,
Не китайська і суржик, а також не мертва латинь,
Заспівай колискову, ту матері лагідну пісню,
І її подаруй для майбутніх своїх поколінь.
Українець еси, маєш гени козацькі, стрілецькі,
Тож чому ти і далі забитий і гнаний плебей?
Розірви рабські пута, зневіру убий в своїм серці
І веди Україну до щастя у завтрашній день.
Українець еси, тридцять літ ти уже незалежний,
Тож єднайся, народе, за долю, за краще життя,
Розправляй свої крила, щоб воля держави воскресла,
І нащадкам своїм в боротьбі здобувай майбуття.

СТОЇТЬ ТАРАС НА КРУЧІ

Стоїть Тарас на кручі над Дніпром,
Могутній геній нашого народу,
Нащадків всіх запитує, чому
Ви не здобули ще омріяну свободу?
Отак стоїть понад століття він,
Очима всю Україну обіймає,
Ні вітер часу, ні вогонь, ні грім
Його можуть ніколи не зламає.
Він бачить, як на бій за щастя йшли,

І як під Крутами за волю умирали,
Як слали ешелони у Сибір,
На Соловках за правду розпинали.
І зараз бачить, як праправнуки орди,
Свої таки здичілі яничари,
Забрали з України, що могли,
А про народ свій так і не подбали.
Тарасе, батьку, розуму нам дай
Духовний храм у серці збудувати,
Усі кайдани рабські розривай,
Щоб у своїй хаті довго панувати.
Хай поцілунком юди нас москва
Не візьме остаточно в свої руки,
Бо прокляне стражденна нас земля,
А з нею діти, внуки і правнуки.

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в Коломиї, де й проживає. Лікар-психолог Обласного бюро медико-соціальної експертизи. Пластунка. Поетеса. Громадська діячка і волонтерка. Лауреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (від №17 по №27 включно).

* * *

Колись розкаже грудочка землі,
Як їй, облитій кров'ю, існувати,
Протоптаній ногами нерідні,
Допомогти ріднесеньким зростати.
Колись, можливо, похапцем шепне
Вишневий лист на вухо таємницю,
Як розпачу звучання неземне
Господарів звучало зі світлиці...
Струмок одного разу закричить,
Той чистий невеличкий коло двору,
Пронизливо... Аж серце защемить
У цю страшну важку трагічну пору.
Послухай вітру подих в полі ще,
Він теж жахіття ці усі побачив,
У своїй люті розіб'є ущент,
Бо вільний окупанта не пробачить.

* * *

Не водоспад, що шум несе в повітрі,
Не злива, що очистить всі слова,
В постійній втомі тиха й непомітна
По скелі покотилася сльоза.
Вона не раптом стежку цю проклала,
Ніхто як ціль не руйнував скалу,
У камені й так простору не мала,
Штовхнуло щось її зі сховку сну.
Недоторканну цілість моноліту
Під тиском пробігаючих істот
Спікало сонцем, обвівало вітром,
В тіні зухвало розростався мох.
А та сльозина-крапля, покотившись,
Тихенько розколола цілину,
І хруст різкий розлому у твердині
Оповістив навколо про біду.
Живе покірно еталон-людина,
Стерпіла раз, нераз допомогла,
А поруч невдоволення, поради...
Повчальну маску свита надягла.
Одна сльозинка – вибухи емоцій...
За що, рідненькі, зверхність і пиха?
Закрався сумнів: на чиєму ж боці
Ті, що несуть улесливі слова?
В терплячого, як похитнеться віра
У щирість чесних намірів твоїх,
Зустрінеш злість, котра не знає міри,
Породжена зі спротиву, як гріх.

* * *

Зроби щось не так, будь ласка,
Байдужістю розізли...
Той трепетний день вчорашній,
Життєвих доріг вузли...
Розчаруй, знявши цю маску...
В паніці ми сьогодні,
Фальшиву побачивши ласку,
Вірити вже не згодні.
Знеціній мій завтрішній страх,
Дивуйся виром тривоги,
Любов перетвориться в прах,
Скінчивши свій монолог...

ДЗЮБА МИХАЙЛО ТАДЕЙОВИЧ

Народився 20.11.1972 року в селі Бичківці Чортківського району Тернопільської області. Священник Коломийської єпархії УГКЦ в селі Нижній Вербіж на Коломийщині. Військовий капелан «Дзвін». Член правління Коломийської «Просвіти» та НСЖУ. Проводить велику просвітницьку роботу з молоддю, захоплюється велоподорожами по рідному Прикарпаттю. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (від №22 по №27 включно).

* * *

ВОЇНУ ЄГОРУ БОВІНУ, ВБИТОМУ НА ПОЛІ БОЮ...

Не думав я, юначе,
Приїхавши в Краматорськ,
Що проведжатиму тебе в останню дорогу
Разом з твоїм батьком і побратимами...
Тобі було лише двадцять три
І ти міг сидіти десь в кабаку
У Львові чи в Києві,
Не думаючи про війну,
Як багато хто з твоїх однолітків.
Але в серці горів вогонь
Чистої, безкорисливої любові,
І саме ця любов спонукала тебе

Стати в ряди борців...
Ти смертю своєю нам заповів:
Боротися аж до загину,
Воля України — понад усе!
Тому так рано світ цей покинув...
Матусю моя і таточку,
Братику рідний, простіть...
Я любив і люблю вас дуже,
Любов моя жива,
Вона не загине...

14.08.2022.

* * *

Усім зрадникам і яничарам...

Ви не знали, не чули, не бачили,
Де є правда, а де є олжа,
Ви наших Героїв собачили,
Аж здригалась українська земля!
Ви за гроші і привілеї
Обирали московських заброд,
Булаву віддавали іудам,
А від цього страждав наш народ!
Ще недавно ви путіна "звалі",
Бандерівців кляли завжди,
Так чому ж ви до Львова втікали,
Двоголові московські орли?!
І ще тут ви права всім качаєте,
Що "руській язик наш родной",
Ви з вогнем тут ще трохи пограєте

І повернетесь в логово знов!
Ми не раді усім яничарам,
Що прибули до наших сторін,
Станьте людьми вже нарешті,
Або залиште навіки наш дім!
Вам прощення не буде ніколи,
Ви душу продали московській пітьмі!
За кого ж Герої у муках вмирали?..
...Щоб ЛЮДИ жили на нашій землі!

"А буде син, і буде мати,
і будуть люде на землі..."
(Тарас Шевченко)

* * *

У житті ми зустрічаємо багато різних людей.
Серед них є т.зв. «вдавані друзі», тобто ті,
які вдають із себе друзів, але насправді ними не є...

Не питай мене хитро й лукаво,
Не вдавай, що ти любиш мене,
Все одно — це лише покривало,
А під ним ти негідником є.
Я зумію тобі все простити.
Кривду терпеливо знесу.
Але наші шляхи розійдуться
І я з миром Господнім піду.

06.07.2022.

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в Івано-Франківську сторожем, але душа Пані Любові завжди на ліричній хвилі, бо щиро любить поезію і щодня радує читачів у ФБ своїми чудовими віршами... Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з

2022 року (№26-№27).

* * *

Україно! Колиско свята!
Ой! Яка Ти у нас пречудова!
Ти душею доволі проста,
Маєш в собі духовну основу.
Ти найкращою є на весь світ
І постійно крокуєш із Богом,
Хоч страждаєш уже скільки літ,
Та не сходиш з своєї дороги.
Знаєш вірний і істинний путь,
Маєш впевнену віру в майбутнє,
Добрі люди у Тебе живуть,
В котрих жага до праці могутня.
Де ще є ті вишневі сади?
Де червонії грона калини?
Де так щиро запрошують в дім

І приймають там дуже гостинно?
Так плюндрують тебе вороги,
А ти бідна стоїш непохитно,
Тільки Бог над тобою вгорі,
Ну — і прапор твій жовто- блакитний.
Не здавайся, Україно моя,
І не падай повік на коліна,
Хай не плаче рідненька земля,
Тільки линуть пісні солов'їні.
Будь незламна, підтримку відчуй ,
Подарунком хай мир тобі буде,
А Ти далі рости і квітуй,
Щоби знали про тебе усюди.

23.08.2022.

* * *

Життя коротке дуже в нас,
Тому потрібно так робити,
Щоби продовжувати час
І лиш любити і любити.
Бо від любові все росте,
Усе примножується, плодить,
Тому і, звісно, через те
Любов нікому не зашкодить.
Давайте, люди, всі несім
В своїх серцях потік любові
І подаруймо її всім,
А ще у бонус — добре слово.
Любімо, друзі, не взамін,
Не за красу і не за бартер,

Любімо інших навздогін,
З любов'ю жити дуже варто.
Її даруймо ворогам,
Хто нашу душу часом зранив,
Від цього легше буде нам
Й навколо світ добрішим стане.
Любім нелюбих, навіть, ми
Учімся в Господа святого,
В нас на землі нема ціни
Тим, хто любов бере від Бога.

23.08.2021.

* * *

Зараз часто буває в людей,
Що душа їх, як тара порожня,
Є Корона і Верх золотий,
До таких підступити не можна.
В них давно уже слуху нема,
В інший бік їх спрямований погляд,
В серці бруду набралася тьма,
Як у Бога пройдуть вони огляд?
Та що Бог їм? Навіщо Його?
Вони мають достатку багато,
Що на три покоління свого
Буде, звісно, ще їм вистачати.
Всюди є у людей цих зв'язки,
Лікарі і свої адвокати,
Вертольоти і ще літаки,
І ніхто їх не буде карати.
Яхти є і гектари землі,

Є житло в них по цілому світу,
Та, на жаль, вони в Бога малі,
І немає в них дару любити.
Дуже шкода мені цих людей,
Бо сліпими вони не вродились,
А від статків нажитих й речей
Їхні душі порожні зробились!

24.10.2021.

* * *

Які обійми мами й сина....
Яка то зустріч нині в них...
Пів року ждала на цю днину,
А зараз щастя для двох.
Синок цей землю захищає,
У дім на кілька днів прийшов,
А мати бігає, літає,
Дає синочкові любов.
Готує смачно йому їсти,
Як кожна мати на землі,
Так біля нього хоче сісти,
Погладити по голові.
І я в цей день чуюсь щаслива,
Що їхня зустріч відбулась,
Бо теж я маю в світі сина,
І жду, щоби прийшов той час.
Бажаю вам я, дорогенькі,
Здоров'я, миру і добра,
Щоб закінчилася швиденько
Уже нарешті та війна.

Щоб очі синові раділи,
Вони у нього милі є,
Щоби в них іскорки горіли,
Хай щастя Бог йому дає.
А я вас разом обіймаю,
Вклоняюсь низько вам до ніг,
Сина за свого теж приймаю,
Шлю молитовний оберіг.

19.08.2022.

* * *

За свій талант я нагород не хочу,
Бо це заслуга зовсім не моя,
Його мені сам Господь напрозорчив,
Тому сьогодні вдячна йому я.
Він допоміг душею володіти
І прошептав такі мені слова:
— Спочатку мусиш все перетерпіти,
Під час терпінь людина ожива!
Перетерпиш ти горе і страждання,
Якщо себе у вірі не схитнеш,
То здійснию творче я твоє бажання
І ти довіку з словом проживеш!
Приємно зробиш не одній людині,
Якщо не зловишся в спокусах і гріхах,
З тобою буду завжди я, дитино,
А своє щастя ти знайдеш у віршах.
Я не зламалась і не впала на коліна,
А творче слово сію, мов зерно,
Лиш би не втратила у собі я людину,

І щоб зерно хоч трохи проросло.
Не хочу гонорарів ані плати,
Ні слави, ні великої хвали,
Мені не треба зірку діставати,
Я лиш любові хочу між людьми.
Так прагну миру в світі і в країні,
Щоб не сивіли більше матері,
Щоб кожна мати дочекалась сина,
Який воює зараз на війні.
Щоб не лишались сиротами діти,
Щоби татусь їх міцно обіймав,
Щоб кожний зміг щасливо тільки жити,
А Бог здоров'ям всіх обдарував!
Оце для мене дуже є важливо,
Оце мені — найкращий гонорар,
Можливо комусь буде з цього дивно,
Що я любов кладу на свій вітвар!!!!

26.08.2021.

* * *

Згоріла свічка... Вийшов час...
Душа вже тіло залишає....
Куди піде вона від нас?
На жаль, ніхто про це не знає.
Хоча тут істина проста,
Не треба думати й гадати,
Залежить, як усі літа
Ти міг про душу свою дбати.
Чи більше тілові служив
І одягав його у шати?

Матеріальний світ любив,
А душу ще просив чекати.
Тому її не очищав,
Лиш заплямовував гріхами,
В розвагах тіло причащав,
А не водив його до храму.
Життя попереду вважав....
І до кінця ще довго ждати,
Якщо гріхи якісь вчиняв,
Ще буде час їх виправляти.
Та невідомо звідки смерть
Прийшла з великою косою,
І тіло вже ні круть, ні верть,
Вмить розпрощалося з душою.
Хотілось тілові життя,
Та несподівано все сталося....
І не здійснилася мета,
Бо смерть, як злодійка, підкралась.
То ж пам'ятай тут на землі
Про свою душу, а не тіло,
Щоби гріхи не затягли,
Й спокуси різні не кортіли.
На допомогу Бога клич,
Дивися чесно йому в очі,
Добра для ближнього лиш зич,
Проводь в молитві дні і ночі.
Ніколи злого не роби
І подолай у серці зависть,
Готовий будь, хоча тобі
Ще невідоме слово «старість».

Запам'ятай цей заповіт
І все виконуй так, як треба,
Тоді душі і пощастить,
Злетить прямісінько до неба!

10.08.2021.

* * *

Душа поета крихка й тоненька,
А яке ніжне у них серденько.
Слухати вміє серце поета,
Здатне складати слова в куплети.
Душа поета дуже вразлива
І, як погода, часто мінлива.
Тут засміється, навіть, крізь сльози,
А вмить у неї вдарять морози.
Душа поета плакати вміє,
Мовчки говорить, все розуміє,
Її тривожить те, що навколо,
Та не фальшива вона ніколи.
В душі поета любов рясніє,
Чужому щастю вона радіє.
Душа поета — велика сила,
Тільки нікому незрозуміла.
Душа поета завжди співає,
Навіть, як щастя в неї немає.
Часто цю душу горе стискає,
Але у відчай вона не впадає.
Дивні ті люди, що дар такий мають,
Вони, немов губки, усе поглинають.

Мучаться часом і часто страждають,
Бо чужі болі до серця приймають,
Але відомо, що дар їх від Бога,
То ж у поетів до Нього й дорога!!!

26.08.2020.

* * *

Ой, як болить в нас інколи душа,
Та це лиш в тих, хто в собі її має,
Бо коли є відсутньою вона,
То ж іншу взагалі не відчуває.
Нам часто так бракує, навіть, слів,
А деколи і вистачить одного,
Щоби тебе хтось добре зрозумів
І тобі легше зробиться від того.
Тому даруймо людям у житті
Хоча б частинку радості своєї
І не жаліймо краплю почуттів,
І посмішки із щирою душею.
Даруймо те, що хочемо собі,
Воно повернеться, побачите, стократно,
Розраду комусь даймо у журбі,
Ну, а це буде більше, як достатньо.
Тоді у світі зменшиться і зло,
Жорстокість в нас не буде панувати,
Розквітне всюди світло і добро,
Любов почне з зерняток проростати.

08.08.2022.

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Майже 50 років живе і працює в Києві. Педагог Київського санаторію-інтернату I-II ст. №21. Захоплюється малюванням, поезією та подорожами по визначних місцях України. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9-№27).

* * *

В тривожну мить Вас, друзі, я вітаю,
Здоров'я, щастя й миру побажаю.
Так, як бузок в насиченім цвітінні,
Щоби жили України покоління!
Вам — сили волі, творчої наснаги,
У слові вашім сильний дух звитяги.
І не важливо, що обставини диктують,
Я люблю Вас! Навіть і тих, що не цілують.

15.05.2022.

* * *

Нема слабкої в Україні статі,
Вона і жінка, господиня, МАТИ!
Сьогодні на рівні з чоловіками
Рашистьку погань доправля до ями.
Така ж бо лагідна, а суть революційна,
І правоту відстоїть емоційно.

Ніяких сумнівів і висловів: невже?
Вона не тільки Україну збереже!
Любімо їх, милуймося, кохаймо
І зайвий раз, бува, не ображаймо.
Таким замало квіти дарувати —
Зірки із неба треба діставати...

10.09.2022.

* * *

Молюся Сину і Отцю,
Щиріше Всесвіту Творцю.
Молюся в тиші на світанку
За те, що дочекався ранку.
Без вибухів і без пожеж,
Але не всюди так, авжеж...
То і міркується: для чого?
Чому розгнівали так Бога?
Чим завинила так Земля,
Що заміновані поля?
Причина цього надпроста —
В людській душі нема Христа!
Церви будуються, Собори...
Сусід несе сусіду горе.
Свідомо, і не схаменеться,
Але йому це не минеться!
І закінчиться цей шабаш...
Віримо твердо! Отче наш,
У мир і спокій на планеті
У перспективі недалекій...

13.09.2022.

* * *

Вже запах осені в повітрі ледь витає,
А піднебесся журавлиний клин збирає.
В коморах збіжжя із пшениці «золотої»,
Вимолюємо для України долі...
Хто у молитвах, хто в бою запеклім,
Горіти, звісно, ворогу у пеклі.
Ніщо нас не поставить на коліна!
Героям слава! Слава Україні!

14.09.2022.

ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 06.01.1985 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Працює вчителькою музичного мистецтва та асистентом інклюзивного навчання в Спаській гімназії Нижньовербізької сільської ради, що на Коломийщині. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №27).

КРИК ДУШІ

«Мамо! Мамочко! Вставай!
Колискову ніжну мені заспівай!
Я їсти так хочу, хлібчика дай.
Мамо, ти чуєш? Лише не вмирай!
Ти мене не любиш? Тому й покидаєш?
На кого сиротину бідну лишаєш?»
Та мама не чула...білі руки склала ...
І Богові душу свою віддала.
Той самий хлопчина за три дні підріс.
На могилу до мами їсти приніс.
Довго дивився на той хрест, що у глині,
Й сніданок розкладав на сирій домовині.
«Мамочко рідна, ти голодна вмирала,
Бо останній шматочок мені віддавала.
Покуштуй хоч тепер хліба, він такий пахучий.

Не такий, як ми їли, пліснявий, смердючий».
І заплакав хлопчина, вертався додому,
Наляканий, змучений, непотрібний нікому.
Згадав про сестричку і батька згадав,
Як їх солдат руський в підвалі вбивав.
Куди йти, що робити? Хлопчина не знав,
Клятих нападників весь час проклинав
Й своє сиве волосся під шапку ховав.

* * *

Незламна. Нескорена. Вільна. Єдина.
Ти одна така в світі, моя Україна,
Невинною кров'ю і сльозами обмита,
Чорною, ворожою пеленою обвита.
Розстріляна. Згвалтована. Терпиш знуцання.
У пекельних муках чути твоє зітхання.
Ворога ноги вже тебе стоптали,
Ланцями сатанинськими міцно зв'язали.
Діти сиротами блукають по світу,
Скільки гине в бою українського цвіту?
Та ти вистоїш, рідна, ми вірим і знаєм,
Бо ми всі українці дух козацький маєм.
Нам Бог допоможе, лиш молімося люди,
Щоб покинули нас зміїні приبلуди!
А кожная мати дочекалася сина,
Нехай не сивіє маленька дитина.
Сплюндрована. Розтерзана моя Україна!
Живе і ясніє, не паде на коліна!
Гордою і сильною буде квітувати!
А ми її, НЕЗАЛЕЖНУ, будем прославляти!

ЛІТНЯ ПОРА

Пролягла стежина повз соняхи й жито,
Босими ногами я біжу по ній.
Кругом поле жовте, маками зашито,
Під небом розквітло в красі чарівній.
Аромати літа, біжучи вдихаю,
Ромашки й волошки тримаю в руках.
Цей запах дитинства й досі пам'ятаю,
Що кульбабою розвіявся у моїх роках.
Упаду на землю, приляжу горілиць,
Губитиму погляд поміж білих хмар.
Почую розмову невгамовних горлиць,
І як тонко бринить наді мною комар.
Метелики чардаш у колі танцюють,
Їм вітер на арфі мелодію грає.
Промінчики сонця веселку малюють.
Душа від цієї краси завмирає...
Всі пахощі літа зберу у долоні,
В акордах суцвіть потопаю, хмелію.
О, літечко красне, я в тебе в полоні!
Й щороку у серці тебе я лелію!

МУЗИКА ВЕСНЯНОГО ДОЩУ

І знову дощ...Весняна злива ...
Своїм плащем наш світ накрила.
Під ним вдихаєм пахощі весни,
Промоклі і щасливі ми.
Рахуєм краплі на долоні
І залишаємось на цьому фоні,
Де вже нема загадок, є кохання час.
Цей грішний світ увесь для нас.
Вслухаємось в музику дощу,
А в ній звучать слова: «Не відпущу!»
Моїм й твоєю ми навіки стали,
Хоч довго так цього чекали.
Під шум вітрів сплелися наші руки,
Нестрашно вже ніякої розлуки.
Зігрітись, може, кавою міцною?
Бо й досі зачаровані грозою.
Стояли двоє під дощем...
А на душі солодкий щем.
Цвіт яблунь падав нам до ніг,
Легкий і білий, наче сніг.
І очі про кохання гомоніли,
На крилах щастя я і ти летіли.
Серця співали чисто в унісон,
День вишивав свій весняний фасон.
Весняний дощ...Калюжі під ногами.
Щасливі разом, не передасть словами.
Стежки ведуть в омріяні світи,
Де буде казка, де буду Я і Ти!

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залучі Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Заслужений працівник культури України. Поет. Активний культурно-громадський діяч Коломийщини. Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Лауреат музичної премії імені Ярослава Дорошенка в номінації «Сонети» (2021). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (від №20 по №27 включно).

НАЗАВЖДИ, УКРАЇНО

Мороз візерунки серед зірок сіє,
Промінням б'є у небесну глибину,
Будує щастя і радість України,
І ті слова я в пісню переводжу.
Нас шлях нелегкий у майбутнє кличе,
Бо свята земля, де ти родився.
Просвітлений любов'ю і добром України,
Ти виростав, мужнів і хрестився.
Нехай Україну горе оминає,
Нашу волю повернемо додому,
Щоб наші вороги злом не торгували,
Щоб ми щодня чули українську мову.

Ми здолаємо всі перешкоди,
Нехай знають наші люті вороги.
Ми століттями в боротьбі стояли,
Щоб ти, Україно, не зазнала біди.
Як би не склалася моя доля,
Ми нероздільні назавжди — ти і я.
Я люблю казковий рідний край,
На своїй землі ти краса, Україно моя.
Щоб діти, онуки і правнуки
З'єднались в українську родину одну.
Щоб всі українці в злагоді жили
І зберегли назавжди Україну свою.

03.01.2022.

УКРАЇНА В БОРНІ

До нашої хати сунеться «брат»,
Зла сила його прудко несе.
Скажи ти нам, тупін, чим завадиш,
Щоб в Україні перепаскудити все?
Нічого святого ти не сприймаєш,
Люди виснажені мруть без води.
Народе світу, пожалій, озовись,
До живого життя нас збережи!
А «брат» крутить в своїй пащі,
Перемелює наші села і міста,
Колишні надбання нам кращі
Лишаються зниклі без вороття.
Дикуни грабують страждених людей,
Магазини, швидкі допомоги... Зупиніться!
Туземці, орки, прокляті вороги,

Це ж уже двадцять перше століття!
А «брат» ракетним вогнем нас гріє,
Інвалідів розстрілює у візку...
Та де ж ви, Джонсоне й Макроне?
Щось робить, Україна не залишиться в боргу.
Заберіть загиблих своїм матерям,
Може, хто з них сина впізнає.
Москалю, забирайся з України,
Бо гнів український повсюди палає..
Вірю, ще блисне вікова слава,
Нас Україна вгору піднесе,
І кожен з нас допоможе в цьому,
А сьогодні Україна на війну іде...

07.03.2022.

КРЕМЛІВСЬКІ ОРКИ

Я прокидаюсь і думаю про неї —
Всім людям прокляту війну.
В світі ми одні страждаєм,
Бо він в дрімоті на нашу біду.
А вісті на фронті поки не втішні,
Хоч в героїзмі патріотів проблем немає.
Щоб подолати кремлівську кліку —
Європо, не спи, бо й тебе це чекає...
Весь світ кричить: «Варвар, зупинись!»,
В нас восьмий рік вмирають люди.
А ти, проклятий хворий біс,
Говориш: «А нас там нет, так будет!».
Страждають люди, бомблять структуру,
Діти помирають в завалах без води,

А вам, прокляті прибудди-рашисти,
Дорога у пекло, бо ви із орди.
Яка вас мати народила,
Щоб в світ іти з таким умом?
Але ж не дивно, бо ви є орки,
Недавно з болота вилізли з трудом.
За ваші варварські учинки,
За мародерство, що чините тут,
Говорять дезертири й полонені,
Це не забуде український люд.
Останні перемовини про мир,
Хоч така розмова вже раніш була.
«Ми не нападали на Україну!». — Проклятий,
Оце відповідь кремлівського мурла.
Україна в трудний для неї час
В борні і в крові за свою свободу.
Так було, є і буде завжди,
Поки Україна не здобуде перемогу.

10.03.2022.

КРОКИ БАТЬКІВ

Мені часто сняться батько і мати,
Дороги, які лягли від них в житті,
Коли я грався босоніж на подвір'ї,
І кожен день здавався святом мені.
Я бачив їхнє життя повоєнне,
Щодня турботи в нелегкому Бутті,
Прийняв їхнє благословіння в світі,
І я не розчарувався в житті.

В кожного з нас дорога від батьків,
Від них іде добро і любов людям,
І живе й сьогодні в серці моєму,
Але про них, на жаль, згадую з сумом.
Я живу в своєму рідному краю
І буваю в їхній сільській хатині,
Де відчуваю розумне батьківське слово
І материнську ласку (малій дитині).
Роки летять, як журавлі у польоті,
Мені усміхаються з сумом батьки,
Я чую рідну українську мову,
Їх розум і праця в моїх очах завжди.
Дорогі мої незабутні батьки,
Я зустрічаюсь з вами тільки в снах,
Не стримуюсь від жалю і сліз,
Бо кожен мій крок схожий на ваш.

02.01.2022.

ЗЕМЛЯ ЗОЛОТА

Оглянись і зітхни — побачиш не вперше,
Як вільно розкинулась наша земля:
Поля золоті, річки голубі,
Неповторні ліси. Тут моя рідня.
На ній піднялись хліби на полях,
Запах поля — жита і пшениці.
Колосок з колосками поруч обнялись,
На ранковому сонці приємно дивитись.
Як в раю, я тут народився,
Босяком зарінкову траву топтав,

І мови рідної, і пісні я вчився,
І першу любов вперше пізнав.
Земля золота — долини і гори,
Гаї і хліби, села і міста,
В сувору і тривожну нам пору
Ти серцю кожному нам дорога.
Твоїм синам я пишу ці слова.
Дихання і праця тобі, Україно.
Для тих, хто кордони твої береже,
Бо все від народження — повік не покину.
В нас буде світити нічна зоря,
Наша рідна земля, наша доля,
Погляд для всіх зараз на схід —
Даруймо Україні довгождану волю.

15.10.2021.

ТИ МОЯ ЄДИНА

Так швидко життя проходить,
Роки, мов журавлі, пролітають,
А ти все далі, далі від мене,
Я сам залишився. Чому? Не знаю...
Спогад лишає мені сльози твої,
Де б я не був, знай — ти зі мною.
Не знаю, що більше казати тобі,
Ти на відстані, але я з тобою.
Ти полонила серце і душу мою,
Вони страждають в смутку і печалі.
І часто у снах я бачу тебе,
Як іду до тебе через гарячі спіралі.
Перший вечір і перші осінні гаї,

Дві зорі нам світили з неба,
Наша любов ходила між нами,
Яку я сьогодні шукаю до тебе.
Я мріяв про дві долі щасливі,
Любити і хворіти тобою,
А зараз ходжу щодня в самоті,
І ти мене легко взяла без бою.
Ти єдина моя, неповторна,
Час минає, а тебе нема,
Не відповідаєш на мої прохання,
Ховаючи від мене бажані слова.

19.08.2021.

СОНЦЕ ЖИТТЯ

Ти губишся в очах моїх мрій,
Час від часу мені холодно стає.
Я все рідше відчуваю своє щастя,
І зігріти, крім тебе, ніхто не зможе мене.
Ти губишся в життєвій темряві,
Моє серце немов в неволі,
Ми були в пошуках людського тепла,
Була любов без радості любові.
Ти губишся в тому, чого немає,
Не можеш серцем мене зрозуміти,
Не чуєш, як мучиться моя душа,
Зустрічі наші наперекір хочеш забути.
Ти губишся в очах моїх друзів,
Де ти була зразком інтелекту.
Вони жаліють мене, знаючи,
Що любов моя не може померти.

Ти губишся — мій життєвий скарб,
Твоє тепло безслідно зникає.
Пусти в свою душу сонце життя,
Воно тебе теплотою зігріє.

10.12.2021.

ХОЧУ В ТУ ОСІНЬ

В житті я йшов одним шляхом,
У мріях — розуму і сподівання,
Вони мене виношували в добрі,
Хоч були дні розпачу і страждання.
Куди б не носила доля моя,
Вона навчила життя любити,
З честю і добром вірити в довір'я,
Один подих на двох ділити.
В житті мені осінь дарувала любов,
І те тепло я й досі бережу.
Воно щоденно поруч зі мною,
З цим щастям я сьогодні живу.
Те тепло я неждано сприйняв
І тремтів від солодкої муки.
Вона знає, що серце моє її любить,
А розум ненавидить — вона хоче розлуки.
Хочу до неї піти знов і знов,
Вона заплуталась в бажаннях,
Згадати осінньо-вечірній вогонь,
Повернути віру і її кохання.
Я їй співчуваю і обіймаю,
Люблю, як і вона, досить.
І все ж, незручно. Тільки з цим віршем,
Хоча, хочу ще раз піти в ту осінь.

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в Коломиї, де й проживає. Поетеса. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Митрополита Андрея Шептицького. Не зважаючи на багаторічну невиліковну хворобу, незламна і сильна духом жінка, віддана Богу й безмежно закохана в поезію, у якій виливає свою любов до Бога і України. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (від №15 по №27).

ХАЙ БУДЕ УКРАЇНА НА ВКРАЇНІ...

*...Не стане нас, не буде нас,
Та буде — Україна на Вкраїні.*

**Тарас Мельничук,
Із збірки «Чага».**

Хай буде Україна на Вкраїні...
З ромашкою у білому вінку.
Хай дивляться волошок очі сині,
Хай пісню їй виспіває дзвінку
Співучий український соловейко.
Рятуйся нею, біль душі гаси.
На груди їй впади, впади тихенько,
Напийся срібно-синьої роси.
Напийся! Пригуби красу одвічну

Коханої Батьківської землі.
Молитву «Отче наш», молитву вічну,
Яку Господь нести у світ велів,
У калинових вітах не розгубиш.
Не згубиш в небесах і в пшеницях.
За рідну Україну, яку любиш,
Молитвою засвітишся в серцях.
Молитву прикладеш до ран болючих,
Що маками скривавляють поля,
І сяйво зір високих, зір летючих,
В якому народилась ця Земля,
Освітить ту молитву, і для Бога
Воскресне Україна в добрий час.
І прозвучить з небес пересторога
Для тих, хто погубити мріяв нас.
І буде Українонька радіти,
І не впаде під тягарем хреста,
Бо моляться за неї рідні діти,
Бо Україна, як і Мама, в нас свята.
Травень 1995 р.

В НАМОЛЕНЕ НЕБО ЛЕТЯТЬ МОЛИТВИ

В намолене небо летять молитви...
Заплакане серденько ГОСПОДА кличе...
На Рідну Вітчизну, на всіх нас живих
Летить залізччя підступне, убивче.
Закрий наше Небо від чорних ракет!..
І Землю врятуй від страшної навали!..

МІЙ БОЖЕ!.. Благаю ТВОЄЇ руки
І помочі, й сили, і міці, і слави.
Закрий наше Небо від монстра і зла!..
Від їх «Іскандерів», від «Градів» і «Смерчів»!..
НАШ ОТЧЕ!.. Ти чуєш цей стогін і плач...
Ці крики і зойки від наглої смерті.
ТВОЯ Справедливість, ТВІЙ Праведний жест:
Хай згинуть повік воріженьки лукаві!
Нехай БОЖА Милість-Любов береже
Мою Україну у силі і славі!..
Стареньких усіх й діточок захисти,
Невинних і мирних моїх українців
Помилуй!.. А нелюдам — ні! — не прости
Жахиття війни в двадцять першому віці!!!
Погляньте на наші незламні міста...
Ми МИР захищаємо, БОЖЕ, з ТОБОЮ!..
На наші поранені мужні серця...
В житті, наче в пісні, — не здамся без бою!
Наш Київ, наш Харків, Чернігів, Херсон...
Одеса і Суми, Дніпро, Миколаїв...
Ми разом!.. І б'ються серця в унісон...
І кожне Любов'ю і болем палає...
Мої: Маріуполь — Нескорений Дух! —
Гостомель, Бердянськ, Волноваха і Щастя...
І серце України, і ВСЕ, що навкруг —
Моя Батьківщина ніколи не здасться!..
Закрий наше Небо від горя й біди!..
(Ми їх не чекали! Ми їх не просили!)
Тут: НАШІ ВКРАЇНСЬКІ поля і сади,
Домівки, церковці, СВЯЩЕННІ МОГИЛИ...

Закрий наше Небо від жахів війни!..
Відродимось!.. Будем творити і жити!..
У нас розцвіли перші квіти весни...
Хай Небо розквітне волошками жита...
За Рідну Сестричку всім серцем молюсь...
Ми вірні і віддані ГОСПОДУ БОГУ!..
За всіх Українців, за кожну сім'ю
Молюся і вірю в Святу Перемогу!
Закрий наше Небо від лиха війни!—
Благає і молиться Ангел ГОСПОДНІЙ...
Стоять в обороні Найкращі Сини...
Вітчизну, весь світ захищають сьогодні!
Закрий наше Небо від бомб і ракет!
Хай Всесвіт почує: нам воєн не треба!
Сльозою пишу ці тривожні рядки:
Закрий наше Небо! Закрий наше НЕБО!!!
ДАЙ, БОЖЕ, НАМ МИРУ!!! НАДІЇ! ВЕСНИ!
Українська поетка із серцем НАДІЇ, —
Благаю, молюсь: УКРАЇНУ ХРАНИ!
І нашу Святиню — ОРАНТУ, СОФІЮ!

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ

*Усім воїнам світла
і лицарям честі присвячую*

Справжній лицар добро несе...
За свободу безстрашно б'ється.
Україна понад усе...
Україна в душі і в серці...

...Героїчно стояв Майдан
За майбутнє, за волю й гідність...
Після втрат і кривавих ран
Українці — незламні й рідні...
Україна без пут й оков!..
Не дозволимо їй вмирати!..
З нами Бог і свята любов!..
Рідне небо і сонце правди!..
Україна, яку люблю...
Де найкращі надійні друзі...
Чистим серцем за них молюсь...
...Похилилась калина в лузі..
Нам **Господь** дарував життя,
Вишиванкову світлу долю...
Журавлі!.. Журавлі летять!..
Чорні вирви й дими по полю..!
Пути горя, страждань, тривоги...
...Зажурилась до сліз Україна...
Пути путінські... **Плаче Бог**..
Стогне небо... Земля — в руїнах...
Україна... Де ллється кров...
Де нескорені гімн співають!..
Де жертовно горить любов!..
Де Героїв брати ховають...
Нам **Господь** дарував життя...
Дав **Святий Заповіт** і волю...
Синьо-жовтий здійнявся стяг
Кольорами надії й болю...
Переможемо!.. Буде **мир**!..
Україна — земля Героїв!..

Боже праведний!.. Обійми!..
Дай нам сил!.. І подбай про зброю!..
Де наш прапор — там всі свої!..
А вогонь — на шляху й перехресті...
І в бою, і в тилу стоїть
Воїн світла і лицар честі!..
Переможемо!.. Буде **мир!**..
В небесах, на воді й на суші...
Білий голуб торкне крильми
Наші мрії, серця і душі!..
Україна понад усе!
Її захист — Господь і військо!..
Справжній лицар добро несе...
Фронт сміливих — земля батьківська!..
Україна понад усе!

24.08.2022.

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Поет, гуморист. Член НСПУ. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Учасник альманаху

«Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№27).

* * *

Малюю втіху на мольберті дня
І тішуся, немов мала дитина.
Вовтузиться пензлі світу метушня,
Сумна, сумна виходить знов картина.
Малюю, пИшу, тішуся, але
Нема в душі моїй уже спокОю.
Страшне, незбагнене зле
Замучило усіх уже війною.
Фарби яскраві никнуть у пітьму,
І сонце знов ховається за хмару.
О, Боже, Боже, Боженьку, чому?
І хто наслав на мій народ цю кару.
Малюю втіху, а її нема,
Бентежать душу розпачу скрижалі,
Холодний смуток серце обійма,
А далі що, а далі що, а далі?

А далі щастя врунеться в зелі,
Зникають неспокОю чорні тіні,
Панує мир, достаток на землі,
І скрізь лунає — Слава Україні!

* * *

Люблю цю землю я, їй-Богу,
Люблю таку, якою є.
Все від батьківського порогу
Довколо рідне і моє.
Моє від роду і довіку
В обіймах вічної краси,
Мої ставки, озера, ріки,
Гаї, діброви і ліси.
Ясні навколишні простори
В цвіту калини навесні,
Мої степи, рівнини, гори,
Що близько так у вдалині.
Мої смерічки і ялиці,
В колосі житньому лани,
Мої у синім небі птиці
Летять додому щовесни.
Мої дороги і стежини,
Що у житті своїм стоптав,
Мої квітучі полонини
У світлі сонячних заграв.
Мої, мої, і без упину
Слова не раз ці повторю.
Люблю я рідну Україну,
Любовним полум'ям горю!

* * *

Ви знаєте, а я з села
І цього, звісно, не встидаюсь,
То моя Вітчизна мала,
Якою тішусь і пишаюсь.
Тут рідне все таке, моє
Від краю і до небокраю,
Тут я почав життя своє,
Яке іще і нині маю.
Потіхи струни голосні
Дзвенять в мелодіях любові,
До ніг тут стеляться мені
Стежини щастя барвінкові.
Ви знаєте, а я з села,
Звідтіль, де квітнуть рута-м'ята,
Де з нектарем несе бджола
Проміння радості і свята.
Де ніжно пахнуть чебреці
І ластівка виводить соло,
А вітру свіжі струменці
Несуть хлібів достиглих солод.
Де жайворонок на крилі
Тримає небо неозоре,
Де доля ніжитья в зелі
І розсіває щастя спори.
Ви знаєте, а я з села,
Всім заявляю на догоду.
Тут моя Вітчизна мала,
Тут корінь мого родоводу.

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в Коломиї. Служить настоятелем УГКЦ Різдва Пресвятої Богородиці в селі Стопчатів (присілок Борисівка) Яблуніської ОТГ, що на Косівщині, та настоятелем УГКЦ Святого влмч Дмитрія в селі Ковалівка Нижньовербізької ОТГ, що на Коломийщині. Волонтер. Захоплюється поезією. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (від №17 по №27).

ДУША

Обережно й соромливо, в піввірша,
Роздяглась перед людьми моя Душа.
Затримав подих і поволі сказав її:
«Замерзнеш ти, у цьому полі...
Бо неспроможні люди це збагнути,
І зрозуміти, і пригорнути,
Любові – Божої розради,
Бо в голові – земля,
А на обличчі — фасади».
О лукавий роде, маловірний,
Прикро й сумно, що ти лицемірний.
А я Душу свою роздягаю,

Перед ким її оголяю?
Чому шукаєте чорне і брехливе ???
Невже все грішне для вас є миле ???
То ж не нарікайте на життя,
Ви вибрали свою долю і буття!
А я скажу своїй Душі: «Вдягайся»,
Бо всі байдужі, собі зізнайся...
Ти хотіла за багатьох згоріти
І мріяла з ними у небо полетіти...
Навіщо це тобі, моя рідненька?
Стоїш німа, оголена, бідненька.
Ніхто не зглянеться, не пожаліє,
Не укутає і не зігріє...
Ти думала, тебе почують?..
Збагнуть, направляться – себе врятують..?
І дивляться – не бачать, і чуючи – не чують...
Живуть і, живучи, себе бичують.
Вставай, моя Душе, і одягнися,
І світлою мрією до мене доторкнися,
Своїм серцем я тебе зігрію...
Люблю, живу і мрію, мрію...

25.08.2022.

* * *

Рідна Україно, мій краю квітучий,
Найкращі у світі в нас землі родючі.
Це Кримський півострів, Донбас і Карпати,
Чому дозволяєш себе шматувати?
Терпиш Україно, мій краю терплячий,
Мій любий народе, до болю незрячий,

Й тобі скоро урветься терпець,
Сплітали для тебе фальшивий вінець.
Давали тобі брехливу свободу,
Рашисти навіювали свою пісню і моду,
Тепер залізли нас убивати,
А ти будеш російською далі розмовляти?!
Чи ти прозрієш, мій народе любий?
Чи будеш терпіти цей руській мір – недолугий?
Ти можеш, як сокіл, вільно і красиво жити,
Лише потрібно – Україну захистити!

24.07.2022р.

* * *

Приймав у небі Бог людину,
Що мала скарби на землі:
Будинок, бізнес і машину...
Та й гроші добрі, немалі...
Прийшов до Бога, гоноровий,
Трясе багатим гаманцем...
—Я, Боже, Рай купить готовий!
Говорить з кривленим лицем...
Я куплю Ангелів у Небі,
Щоби співали лиш мені...
Та що захочу, по потребі,
Все приносили із землі!
Я куплю сонце, вітер, зорі,
Для мене не існує меж!
Степи, ліси, велике море,
І соловейків куплю теж!
І перепродам потім людям...

За гроші буду видавать...
Схилився Бог в тяжкій зажурі
І став рахунки виставлять...
За тих дітей, що обікрав ти,
Без ліків забирав життя!
Ти програвав ганебно в карти,
А помирало десь дитя!
За тих, кого дурив ти підло
І обдирав, як тільки міг!
Що за лайно ти, містечкове,
Тобі вклонялися до ніг!
За хлопців, що тримають небо,
Без рук, без ніг, і без життя!
Кому підтримки було треба,
Бо ж рятували «короля»!
За всіх, що скривдив ти до болю,
Порахував на папірцях!
Я розберуся, тут, з тобою!
Хай замордує тебе страх!
Купити небо??? Ти, людино???
Нікчемний блазень і тупий!
Ти в вічнім пеклі, в мене згинеш!
І з дідьком станеш ти у стрій!
Розсердив Бога... Ох нікчема!
Трусився бідний, як той кіт!
Вже зрозумів, що тут не в темі...
І почалапав у свій світ!
А Бог пішов до свого Раю...
Там хлопець із війни прийшов!
Медалі нові протирає

І просить в Бога про ЛЮБОВ!
Щоб огорнув любов'ю маму,
Що сиротою залишив...
Що не змастив стару ту браму
І вишню він не посадив...
Не одягнув сорочку чисту,
Він просить з неба каяття...
І не зберіг, хоч він старався...
Від Бога даного життя!
І Господь плакав... Світе милий...
Хіба такого я чекав???
Що ж ви, катюги, наробили?!
І міцно Воїна обняв...
Мораль одна: опам'ятайтесь!
Ніщо не вічне на землі!!!
І хлопців наших пам'ятайте,
Що, ТАМ, вмирають — на війні!!!

16.07.2022.

* * *

Дощик пахне – хмаринкою,
Медом пахнуть – бджоли,
Ліси пахнуть – ялинкою,
Сіном пахнуть – стодоли!
Піч — гарячим смачним хлібом,
Абрикосами – компот,
Зима – холодним снігом,
А чорнилами – блокнот!

Котик пахне – молоком,
Сади пахнуть – вишнею,
Джерельце – швидким струмком,
А МИР пахне – тишею!
А найкраще всіх на світі,
Тихо, тихо перед сном,
Пахнуть маленькі наші діти —
Медом, садом й молоком!

05.09.2022.

* * *

Мені б туди, де татові за тридцять,
Де мама зовсім юна й молода.
Біжать роки, і їм не зупиниться,
Біжать, так швидко, мов ріки вода...
Мені б туди, де вата на ялинці
Вкриває гілочки, неначе сніг.
Туди, де "справжній" Дід Мороз гостинці
Приносить в Новий рік всім на поріг.
Мені б туди, де гратися в садочку
Я зможу безтурботно цілий день!
Туди, де мама вишила сорочку,
І я у ній співатиму пісень.
Мені б туди, де хата бабці з дідом,
Пробігтись босому зранку по траві,
Де всі збиралися у свято за обідом,
Туди, де всі щасливі і живі...

06.09.2021.

ЧИ ЗМОЖЕМО ОДНЕ ОДНОМУ СКАЗАТИ

Ти мала цінувати те, що маєш,
Що Бог послав тобі в часи тривоги,
Не вміла зрозуміти і не сприймаєш,
Тому розійшлися наші дороги.
Я згадую, як вперше зайшов у твою світлину,
Коли разом зустрічали ми сонечко раннє,
Як я гладив твою ніжну спину,
Між нами промайнуло щире кохання.
Я згадую, як ти покидала мою машину
І навіть поцілунку не дала на прощання,
Я знав, що я ніколи більше тебе не зустріну,
У тебе тоді з'явилось нове кохання.
Пройшов вже час, і ти далеко,
Та інколи вночі в мене тривога,
Чи звила ти гніздечко, і хто твій лелека,
Молюсь за тебе і благаю Господа Бога!
Щоб ти була щаслива і кохана,
Весела, ніжна, неземна,
Щоб була рівною твоя дорога,
Бо для мене ти пам'ять дорога!
Вже ніколи не буду цілувати тебе,
Не вдихатиму аромат твоєї шкіри,
Вже не скажу: «Сонечко, обійми мене»,
Ми в коханні колись не мали міри...!
Я тепер не можу точно знати,
Чи знову ми зустрінемось колись,

Чи зможемо ми одне одному сказати,
Як ми кохали один одного колись!...

06.09.2022.

СЛАВА УКРАЇНІ!
ГЕРОЯМ СЛАВА!

Хочу сказати тобі, друже, чесно
І випустити думки з голови...
Ми так довго жили – інтересно,
Закликаючи «руській мір» в Україну – сюди.
Ми жили, як ті сплячі, ручні ідіоти,
Бо приборкав нас руській кацап,
Покладаючись на обіцянки й договори,
Тихо знущався з нас моцковський сатрап.
Боялись наші президенти
З мордорстаном спалити мости.
Таке враження, що вони всі є агенти
Брудної, немітої моцкви.
Що ж тепер, вже відкрилася скриня пандори,
І прийшли до нас орки, кати.
В нас війна і велике горе,
І де ті славні «мирні договори»?
Боялись ми, що люди скажуть,
Що скаже весь великий світ,
А тепер усі забули,
Що обіцяли нам, бо лили мід.
Ми звикли до цих ряжаних індиків,
Що по церквах, перед Богом клялись,
До ненаситних биків – політиків,

Вам прийде відплата за злочини колись...
Нам потрібно змінити думку,
І наміренно Богу служити,
У роботі не тягнути гумку,
Бо життя — це лише мить...
Ми повинні робити все добре,
Бог і Україна – має бути наше гасло,
В нас серце є сміливе й хоробре,
Як буде воля, то буде хліб
І до хліба масло...
Нам вистачить сили і духу
Сказати «хочу» чітко і ясно,
До перемоги йдемо щодуху,
Все буде у нас прекрасно!
І буде МИР, ми переможемо,
І відбудуємо країну свою,
Ми ніколи не забудемо
Героїв – воїнів, що полягли в бою!

07.09.2022р.

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролобівка Вінницької області. Мешканець Коломиї. Учитель німецької мови, поет, перекладач, краєзнавець. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука (2022) та Леся Гринюка. Дипломант Департаменту культури землі Верхня Австрія за переклад на українську мову творів Адальберта Штіфтера і Петера Розенгґера вперше. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2005 року (вір №5 по №27).

* * *

І якщо десь почувеш ти
Співоче слово — Коломия,—
То твоє серце назавжди
Воно теплом зігріє.
Бо в нім земля твоїх батьків,
Їх боротьба невпинна,
І заповіт через віки:
Аби не вмерла Україна!
І якщо раз побачиш ти
Те місто понад Прутом,
То будеш йти через світи,
Аби сюди вернутись!

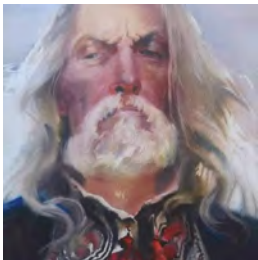
Бо лише тут відчуєш ти,
Що є краса нетлінна,
То ж варте наших мук і сліз,
Щоби не вмерла Україна!

СЛОВО ПРО МОВУ

Минають роки... За весною літо,
З насіння виростають колоски,
А наша мова — ніде правди діти,—
Усе частіш минає колиски.
Бо дехто каже, що вона не гарна,
Як заговориш — станеш враз хохлом,
Якась вона не зовсім популярна,
Чогось від неї відганя селом...
Одне скажу таким ось просторікам:
Як не вернуть Дніпра священних вод,
Так не позбавити на вічні віки
Своєї мови рідний мій народ!
...Хто ж материнську мову на розмову,
Фартову й кльову раптом проміняв —
Старе, дідівське мудре й щире слово,
Мов у ломбард, за копійки заклав!

ПОКАЙТЕСЬ...

Покайтесь, блуднії сини,
За всі оті важкі провини,
За все, що натворили ви
На нашій славній Україні!
І якщо в серці вашім є
Бодай крихітка ще святого,—
Тоді моліться, бо стає
Всім легше від молитв до Бога.
Моліться до усіх святих,
В ім'я Отця, і Духа, й Сина,
То, може, Бог вам ще простить,
Та не пробачить Україна
За Крути вічномолоді,
За лад кривавояснозорий,
За тих, хто згинув у нужді
По ГУЛАГах, голодоморах!
За війни, що плодили вдів,
Несучи горе, люте, злеє,
За параноїків-вождів
Та їх примарливі ідеї!
Покайтесь, маєте ще шанс,
А каяття — великий чинник,
Бо вже давно чекають вас
Там, де історії помийник!

РОГОЗЯНИЙ ДІД

Наш постійний автор. На жаль, через обставини і ситуацію, в якій він зараз перебуває, його поезію мусимо нині давати під псевдонімом, що, однак, ніяк не впливає на її якість.

* * *

Яка різниця вже те, чиї
тепер тобі маряться сни і фантазії,
а річка, розчесана проти течії
дощами, в Європі тече чи в Азії?..
Ти в неї тепер все одно не ввійдеш
вдруге – по «мудрості» Соломона...
Правда твоя, твоя мрія де ж?!
Так однозначно голосять дзвони...
Так відсторонено сад шумить...
Так вже на душу і небо тисне...
Вже розумієш, що кожна мить
в тебе краде батьківщину дитинства –
звичне осоння і звичну яв,
в котрій так звично... й твій хрест стояв...

12.09.2022.

* * *

Поспи, матусю, поки сплять усі,
хто міг тобі образити серденько...

Вже серпень... Уже нині повний день ком
листіків опалих, що кудись пливають в росі...
Вже й обрії – у сивині старечій –
там, де ще вчора захід пламенів...
І вже все менше й менше повних речень
і певних слів, і впевнених синів...
Напевне, недалеко і до снігу,
який сховає простір, сенс і час...
Про те якраз іще й читаю Книгу,
написану зневіреним на спас
(із неї, втім, не додалось нікому)...
Я ж текстом прогулявся навпрошки
і віднайшов апострофи і коми,
що схожі на пелюстки і листки...
Та, відаєш, таки того й немало –
достатньо, аби вирватись з імлі!
На аркуші свята роса упала
і Знаки так знайома попливли
у сни й надії, у пісні і мрії...
Осутнилися шепотом степи...
Я небом тебе, ненечко, укрию
й ростиму тихо-тихо так... Поспи...

11.09.2022.

ПРИЛІТАЙТЕ НА ОСІНЬ МОЮ

Так болить, що забудеш, як звати...
А до висі ще потяг таю!
Птиці, як на призначене свято,
прилітайте на осінь мою.

Прилітайте! Покличте навзаєм.
Вам накрию степи, як столи.
Привітайте мене з урожаєм,
срібнокрилі мої ангели.
Лише вам я приречено вірив –
бився, рвався, звільнявся од пут.
Хай «послушники» линуть у вирій.
Бунтарі, залишайтеся тут!
Як послів, одарю вас дарами
(будуть ті «хабарі» чималі...) –
не шпаківні збудую, а храми
на своїй непорочній землі.
Може, й досить, пресвітлі шугайстри,
аби ви прокричали згори:
«Потрудився на славу ти, Майстре!
Вільно жив, то достойно й помри!»
Серафими мої стоголосі,
я ваш спів і понищеним чув.
Прилітайте-спішіть в мудру осінь!
Разом з вами ще в зиму злечу.

09.09.2022.

ДВІ ПАРАЛЕЛІ

Дві червоні, як кров, паралелі
щось трагічне нагадують вам?
Та ще пісня: «Ой, хмелю мій, хмелю,
де ж ти зиму лиху зимував...»
Дві стріли, палахкотні і р'яні,
мов дві блискавки, марева рвуть

на україни «іню» і «яню» –
на трипільського космосу лють.
Обсипаються скалками люстра...
Поклоняється ночі і дню
навпіл кимось розділене людство –
на стихії Води і Вогню.
Він блукав... І Вона десь ходила...
Проти них були обшир і вись...
По закону Вселенського Дива
паралелі на мить лиш злились.
Дві інверсії злиті в ясині
щось знайоме нагадують вам?
Та ще пісня: «Ой, сину мій, сину,
де ж ти нічку лиху ночував...»
«Завтра» не пошкодує шрапнелі,
щоб «поставити все на місце» –
знов людські потечуть паралелі
у окремішність без кінця.

26.08.2022.

МІЙ ДИВНИЙ СОН

Я засинаю... Помираю так щодня,
не боячись свого неіснування,
не відлюбивши, може, милої востаннє,
не випивши з братами «на коня».
Всю ніч за тим вві сні кохану кличу,
і проклинаю свою долю чоловічу,
і йду кудись у Всесвіт навмання.
Архангели підходять і зникають,

сахнувшись знову погляду мого,
не запитавши навіть – хочеться чого
і звідки в мене у очах така лють.
Іду-іду... Хоч знаю: не дійти
мені до осяйної Висоти.
Знов прокидаюсь. Знов живу, не каюсь.
Кохана нахилиється з небес –
дається знов мені й «не по заслугі».
Несуть вино і хліб брати і друзі.
Творю поезії... Радію, що воскрес...
03.08.2022.

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: філологія. Працює вчителькою християнської етики у місцевій школі. Щиро закохана в поезію. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №27).

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

В нас дух міцний, ми не здамося,
Щось ворогу таке здалося,
Хотів рабами нас зробити,
Непереможні, будемо жити.
Не вдалося, хоч дуже мріяв,
Та де там — Україна вільна!
Господь на міць гартує волю
І кличе нас усіх до бою,
Для кожного завдання має,
На бій усіх благословляє.
Цей день настав, кріпи нас, Боже,
Витри з очей криваві сльози.
Вже Небо прихилилось до колосся,
Вплітає синьо-жовті стрічки у волосся.
Зв'язати хоче Господь нас з Собою,
Дасть Перемогу, подарує довгождану волю!
24.08.2022.

ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ НА ГОРІ ТАВОР

Щоби нам переобразитися,
Треба з Господом помиритися,
Піти з учнями на гору Тавор,
Там молитися про Божу Любов.
В Преображенні знак Апостолам,
Показав Він їм Своє Божество.
Появились з Ним Ілля і Мойсей,
Розмову вели, БОГ чекав Страстей.
Почули Вони Голос із-за Хмар:
— Син улюблений — Тебе вподобав!
Довгий час Ісус скривав Славу,
В Преображенні Лице сіяло.
У Любові вся Його Краса,
Переобразити хоче людські серця.
В упокоренні будьмо, як Ісус,
Перестаньмо вже завдавати Мук!
До кожного з нас каже ці слова:
— Уподобав вас, веду до кінця.
Я помер, воскрес, преобразився,
Щоби мій народ із ярма звільнився.
Настане той час — засяють обличчя,
Скінчиться війна, переможем в битві!

19.08.2022.

СВЯТА ВЕРВИЦЯ

Нам здається, що то вже все...
Буря смертельна на нас гряде...
Як нам спастися — хочемо жити,
Вервицю в руки — починаймо молитись!
Потреба усім посвятитись Марії,
Діва Пречиста в душі нашій діє.
Ми ж її діти — Вона наша Мати,
Порятунку у Неї треба шукати.
Щира молитва — відкриті серця,
Довіра до Бога — не страшна війна.
Атомну зброю Свята Вервиця знищить,
Вірних дітей Божий Син не залишить.
Душу спасаймо — безсмертна вона,
Не погубім, Бог веде до Кінця!

22.08.2022.

СВЯТИЙ МИКОЛАЮ

Святий Миколаю! Тебе ми благаєм,
Звістку від Бога про мир принеси...
Ти наш, Святителю, добре знаєш,
На яку долю заслуговуєм ми!
Воля слабка, розум далекий,
Просто уста біль виливають.

В стогоні нині наша Планета,
Багато ще про Господа не знають!
Відкрий серця, впусти Любов,
Яка так прагне нашого спасення.
Чи чує Всевишній болючий зов,
Несуться молитви нині до Неба!
Віру зміцни, підтримку дай,
Щоби надія в душі скріпилась.
Руку Помочі народу подай,
Щоби наснага до бою з'явилась!
Треба молитись, не проклинати,
Якщо ми хочемо перемогти.
Завжди нам треба усім пам'ятати,
Людино! Хто і якою тебе сотворив?
Легідне серце не завдасть болю,
Лиш в обороні буде стояти.
Матінка Божа дає нам Зброю,
Зернятка вміють добре стріляти!
Святий Миколаю, тебе ми благаєм,
У боротьбі диявольській підтримку дай.
Про Твоє Серце Милосердне знаєм,
Рятуй від заглади наш миролюбний Край!
11.08.2022.

* * *

Повітряні Збройні Сили України,
На вас сьогодні вся надія.
Світ відвернувся від нас,
Небесні Сили допомагають весь час!

Тишина інколи починає лякати,
Чуємо гул літаків — є кому захищати.
Зразу у руки беремо Зброю,
Зернятка Вервечки рвуться до бою.
Ракети в небі збиваємо з вами,
Єднаємося у молитві з любими синами!
Скільки прийдеться ще захищати,
Поки не знаємо, треба старатися,
Щоб якнайшвидше в небеснім просторі,
Мир! Перемога! Написали нам Зорі!
01.08.2022

* * *

Добре жити — це багато,
Таке життя — Велике свято!
Добре померти — це Все,
Щасливу вічність принесе!
Працювати треба завзято,
Боротися, ніколи не здаватись.
Тоді Ісус Христос нас збереже,
У Райський Садочок заведе.
Духовна праця над собою,
Її покриймо Божою Любов'ю.
Господь для нас понад усе,
Приймати все, що Він пошле.
У розважаннях Страстей жити,
Терпіння із Христом зносити.
У дусі Покори вести життя,
Гордість накоїла багато зла.
З нею покінчити назавжди,

Правди Господні у світ нести.
Про останні речі пам'ятати,
Хто не знає — у душі закарбувати:
Смерть. Суд. Небо. Чистилище. Пекло.
Вести боротьбу зі злом запекло.
Дякувати за все Господу Богу,
Він покаже Правдиву Дорогу!

17.07.2022.

* * *

Природа мозок імпульсує,
Душа прекрасний голос чує,
Тут Муза на плече сідає,
Акорди музики хапає...
На природу побіжу
І в долоньки наберу
Настрою на цілий день,
А в душі таких пісень,
Щоби дух свій збадьорити,
Краще Господу служити.
Вся краса нам Богом дана,
Все в природі йде за планом,
В ній лікарство, насолода,
За Любов нам нагорода!
Вірші хочеться писати,
Гідно Творця прославляти,
Що створив на Землі Рай,
Незбагненний любий край!

22.07.2022.

* * *

Ви просили дощу.
— Я щедро поллю
І очищу думки
Від марнот й суєти.
В світлих роздумах час
В циферблаті погас,
Мить і світло ясне
Промінцями махне.
І хмаринка дощем
Із дитячим плачем
Понесеться Увись,
Ти гріха стережись.
Дощ змиває сліди,
Не жаліє води,
Щоб завжди в чистоті
Були помисли всі.
Як настане пора,
Щоб ясніла душа,
Понеслася Туди,
Де є Райські Сади.
В незбагненній Красі
Будуть жити усі!

04.09.2022.

ТИМОФІВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лауреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 (№3 - №27).

ЦИКЛ «НАДИКТОВАНЕ ВІЙНОЮ»

* * *

В день, коли сумка дорожня впаде на порозі,
Мовчки вийматиму порохом пройняті речі,
Лік загубивши недоспаним ночам, як ти у дорозі,
Нишком долоні поставлю на стомлені плечі...
У час, коли слово знеціниться всюди і зовсім,
Коштовними будуть лиш подихи, погляди, речі...
Тоді твої ноги – в мозолях натоптаних, босі,
Подвір'ям ганятимуть в радість веселій малечі.
Коли час плистиме із нами, не поза сиренами,
Коли твої сни вже нарешті стануть барвистими,
Коли почуття пульсуватимуть не набряклими венами,
Зіниці нарешті стануть прозоро-чистими...
Коли ти ковтнеш повітря без пороху й диму,
На світ дивитимешся не крізь пристрій нічного бачення...
Коли в зустрічному ти побачиш не ворога, а людину,
Тільки тоді все набуде нового значення...

Коли плечі твої вже не сковані бронезилетом...
Словниковий запас – не уривки, а повні речення.
Коли смерть і життя не водитимуться дуетом,
Отоді аж і зникнуть усі заперечення.
Коли плани твої – як сюжет цікавої повісті,
Коли діти тут, поруч, а не закордонами...
Отоді заживем за велінням сумління і совісті,
За власними правилами, своїми законами!..

* * *

Коли душа тремтить в долоні,
Немов поранене пташа –
Німе відлуння ранить скроні,
Серце галопом поспіша...
Коли мовчанка в телефоні
Гучніша сотні тисяч слів,
Думки знялися в хороводі
Під Всесвіту шалений спів...
Коли чеканням знемагає
Кожна клітиночка мала...
І навіть сам Господь не знає,
Бо надто дорога ціна...
Тоді заглянеш опівночі
У шибку місяцем ясным,
Розплющу стомленії очі
Під дивним сяйвом золотим...
Тоді цілунками укриєш
Сліди від сліз і сподівань...
Надією пільму омиєш,
Посієш тисячі бажань...

І ранок стане вже погідним,
Просторо-світлим, молодим...
До болю щирим, милим, рідним,
Бо ти повернешся живим!

* * *

Тільки зателефонуй, любий,
Щоб я відчула твій подих.
А далі хай будь-що буде
На часу шалених водах...
Тільки спитай, як доня.
Дорослішає на виду...
А потім твоя долоня
Крізь відстань зітре сльозу...
Ти напиши, коханий,
Словечко чи навіть пів,
Тоді вже і час невблаганний
Загубить і страх, і гнів...
Просто посій надію –
Втомилась від безнадій!
Може, вона дозріє
Всупереч силі завій.
Тільки дай віри, муже,
Сили дай і снаги!
Все буде добре, друже!
Боже, його храни!

* * *

Не знемагай, не зневірюйся, брате,
Хай там що, а з тобою честь!
Слів племенистих надто багато –
На терезах лиш мідяк і хрест!
Тільки без відчаю, чуєш, друже?!
Хай би там що донеслось зі світів...
Ми у тилу молимося дуже!
Не осоруж кров'ю скроплених днів:
Повних вогню, але більше віри,
Рваних страхом, та зшитих впертістю...
Чув, що в когось життя понад міру,
Прикриваючись дикою зверхністю?..
А ти захисти до болю знеможених,
Сполоханих днями війни і світанками,
Що вволю напившись ночей стривожених,
Досі збирають життя уламками...
Тих захисти, що рукою старечою
Сотню останню дають від серця...
Без нарікання і без заперечення,
Щоб назбирати комусь на берці!..
Тих захисти, що дрібненькими пальцями
Свій урізають скупенький бюджет,
Щоб поза вимірами і субстанціями
Комусь придбати бронезжилет!..
Тих захисти, що домівки покинули,
Досі стривожено бродять світами...

Тих, що в агонію болю поринули,
Обезкровлені ворогами...
Чуєш, себе захисти, солдате,
Серед ворожих ракетних прищесь...
Ми переможемо, хоробрий брате,
Бо з нами віра, правда і честь!

* * *

Коли мій тато вернеться з війни,
Ми поїдемо на рибалку,
І по ягоди, і по гриби,
Із самісінького світанку...
Коли мій тато вернеться з війни,
Помандруємо на Говерлу,
Доторкнутись її таїни,
Воскресити душу завмерлу!..
Коли тато повернеться із війни,
То посадимо кущ ожини
І чекатимемо його плоди,
Поливатимемо щоднини...
Звеселішають мама і брат,
І у мене розквітнуть сни...
Оживе знову дім і сад,
Коли тато вернеться із війни!..

* * *

Осінь. Дощ... До кісток проймає...
Огортаюсь м'якеньким пледом...
Чай гарячий теплом вдаряє
І травневим квітковим медом...
В пічці дрова горять поволі,
Проганяючи морок стиха...
Сню весною я мимоволі,
Скуштувавши чимало лиха.
Ти в окопі. Сиро... Не спати!
Із цигаркою та автоматом...
Батько – місяць, а нічка – мати
Вам обом із солдатом-братом!..
Завтра день заясніє сонцем,
Розігнавши сполохані хмари...
Будеш спокою ти охоронцем,
Чистих рос, що лягли на трави,
І птахів заливного співу...
І дівчатка ясної усмішки...
Завтра — повний снаги і гніву!..
А тепер ти спочинь хоч трішки...

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. За освітою — фінансистка, а в душі — поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (від 24-го по 27-й випуски включно).

* * *

Просякли сні тривогами і болем,
Ніяк не втихомириться свідомість,
І страх незнаний перед невідомим,
Де спокій був, прийшов натомість.
Скувавши волю, страх лоскоче нерви,
Мов струмом б'є, а потім відпускає.
На сто шматків тебе немов роздерли,
І прихистку душі ніде немає.
Куди сховатись від самого себе?
Куди подіти правду сьогодення?
Які шукати відповіді треба?
І що обрати – битву чи смирення?
Здоровий глузд карабкається вперто,
І кров гаряча ще тече по жилах,
Не вигоріти б заживо дощенту...
Війна, війна, що з нами ти зробила?

10.08.2022р.

МАМІ

Дитинство пахне маминими квітами,
Трояндами, лілеями, а ще —
Півоніями, ласкою зігрітими,
Политими турботою й дощем.
Дитинство пахне маминою випічкою,
Пампушками і булочками.. Ох!...
Я виросла. Тепер уже із донечкою
На кухні ми чаклуємо удвох.
Вже роки безтурботні пролетіли,
Розсипалися дні, немов намисто,
Пригорнуся до рідної людини —
А в мами руки пахнуть ще дитинством...
Липень 2022р.

БІЛЬ ДУШІ

Нащо мене, мамо, на світ породила?
На втіху московській орді?
Та краще б мене, моя мамо, втопила
В холодній дніпровській воді...
Нащо мені дала ти вроду дівочу?
Сплюндроване тіло не раз...
Знущались, глумились, сміялися в очі:
"Запомніш, бандеровка, нас!"
Нащо мене, Боже, тримаєш на світі?
Палає від болю нутро,
Чи зможу колись іще сонцю радіти?
Кати залишили тавро...

Нащо мені молодість, світоньку милий?
Майбутнього більше нема,
Та краще б мене оті нелюди вбили,
Душа вже навіки німа...

Червень 2022р.

* * *

Ой ти, дубе зелененький,
Додолу хилися,
Ти, дівчино молоденька,
Поплач, пожурися.
Пішов хлопець воювати
Тай тебе покинув,
Пішов край свій захищати,
У бою загинув.
«Але ти ж мені, мій милий,
Обіцяв вернутись,
За три місяці весілля
Мало би відбутись.
Ой ти, вітре буйнесенький,
Вийми мою душу —
Вже я з своїм милесеньким
Прощатися мушу.
Ой ти, дощичку дрібненький,
Поплач же зі мною,
Була б знала — не пустила
Милого до бою.
Тепер мушу горювати,
Щастя не спізнаю,
Про кохання забувати –

Милого немає...»
Ой ти, дубе зелененький,
Додолу хилися,
Ти, дівчино молоденька,
Поплач, пожурися.

29.05.2022р.

* * *

Хто ти такий, щоб ближнього судити?
Казати: «він жорстокий» чи «дурний»?
Чи знаєш ти, як справді треба жити?
Чи праведним є твій цей шлях земний?
Хто ти такий? В яких стосунках з Богом?
Чи знаєш, як тебе Він полюбив?
Чи віриш, що для тебе Сина Свого
Він дав на муки, щоб ти вічно жив?
Чи скажеш: «Боже, так, я грішний,
Прости, що я від Тебе відцурався...»,
Чи ти від Нього хочеш бути мудрішим?
Від Бога ще ніхто не заховався.
Ти зрозумій — бур'ян полоти треба,
Невидимий, що душу твою нищить,
Тоді відкритий буде шлях до Неба,
Господь тебе одного не залишить.
Тож з ближнім тобі треба примиритись,
Простити, бо Господь учив прощати,
Із щирим серцем тихо помолитись,
Він так чекає, щоб тебе обняти...

22.05.2022р.

ДЕНЬ СВЯТИЙ

Хай не затьмарить День святий війна,
Хай білим цвітом зацвіте калина,
Прославимо воскреслого Христа,
Хай витре сльози наша Україна.
Воскрес воістину! Хоч мертвим Він вже був
Й терпів у муках хресну дорогу,
Та Господь Свого Сина не забув —
Він дав Йому над смертю перемогу!
Ісусе Христе, славимо Тебе,
Ми так чекали Твого воскресіння!
В цей День великий просим лиш одне:
Вкраїні нашій подаруй спасіння!

24.04.2022р.

* * *

МОскальська мамо, та хіба ти жінка?
У твоїх грудях молока нема —
З отрутою розмішана горілка,
І не кажи, що не твоя вина.
Бо ти якраз і є в усьому винна,
Це ж ти плекаєш націю убивць,
Що хочуть всіх покласти на коліна.
Та прийде час – і ви впадете ниць!
Великий піст...Та стримати так тяжко
Потік прокльонів на твоїх синів!
Як носить їх земля, катів пропадащих?
Як ще ваш рід в прокльонах не згорів?
МОскальська мамо, віриш ти у Бога?
Чи дружбу із дияволом ти водиш?

Синам твоїм до пекла лиш дорога,
Та ти не плачеш – бо ти ще народиш...
І так століттями – ти плодиш цих убивць,
Кривавих нелюдів. Вам прощення нема!
Та час прийде – ви всі впадете ниць,
Бо з нами – Бог, а з вами – сатана!

10.04.2022р.

* * *

Не ховай в своєму серці образу,
Не обтяжуй даремно себе,
Пробачай усе легко й відразу,
Твоє прощення мир принесе.
І не втягуй у сварку нікого,
Якщо треба — спокійно скажи,
Розумій молодого й старого,
Свою людяність ти бережи.
В світі гірше нічого немає
За ненависть, за гнів і за лють,
Бо ненависть війну починає,
Гинуть люди, гіркі сльози ллють.
Ти навчися образи прощати,
Бо Господь все прощає. А ти?
Якщо хочеш блаженство спізнати,
Тоді мусиш за Господом йти.
А Він хто? Він — любов й милосердя,
Миру шлях, що веде в майбуття,
Не кажи марних слів спересердя,
А цінуй це коротке життя.

28.08.2022.

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМИЇ «СУЦВІТТЯ»

ГІНЧИЦЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ

Народився 24.04.1938 року в Коломиї, де й проживає. В минулому — педагог, кандидат в майстри республіканської категорії з радіоспорту. Почесний радист України. Поет, пісняр, громадський діяч. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2012 року, від 12-го по 27-й випуски включно.

ВИГЛЯДАЛА МАТИ СИНА

— Сину мій, ти пройшов дорогами війни
В боях за волю України
Крізь вогонь, густий пекельний дим,
Щоб захистити честь і гідність Батьківщини,
Матерів, дітей, дружин...
Вдень і вночі біля червоної калини
Тебе я виглядаю, молюся Богу,
Щоб повернувся ти з війни живим.
Сину мій, я тебе чекаю,
Сину мій, тобою я живу,
У снах з тобою розмовляю,
У снах до серця пригортаю

І думу думаю мою.
У думках тих молитвами
Всевишнього благаю,
Щоб зупинив війну.
Вас проклинаю, московії
Криваві людожери,
Ненавиджу вашу,
Богом прокляту орду.
Сину мій, я тебе чекаю,
Сину мій, тобою я живу...
— Я повернусь живим до тебе, мамо,
Бо не вмерла Україна, ні воля, ні слава!
Врага не буде в нашій хаті,
Буде син і буде мати,
Мир і спокій на землі.
Я прийду до тебе, мамо,
На щиру розмову,
Поговоримо тихенько
Біля твого дому.
Пригадаємо з тобою
Забуті пригоди,
Розкажеш мені, куди ведуть
Зоряні дороги...
Я прийду до тебе, мамо,
На святую сповідь,
Доброту твою згадаю,
Тернисті дороги...
Помолюся тихесенько
До вічного Бога...

ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 15.03.1947 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Любить поезію з юних літ, а почав писати в уже поважному віці. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19 - №27).

МІСТО МАРІУПОЛЬ

Була пора пізнання світу
І доля світом повела,
І юність, мріями зігріту,
У Маріуполь привела.
Вдихнув тут вперше запах степу,
Моря солоний вітерець.
За все несу я вдячність теплу,
За край, що дав нам Бог-отець.
За Батьківщину неозору,
За правду ту, що привела
Людей до єдності в цю пору,
Бо правда встала проти зла.
Козацтва тут ще бродять гени,
Тут пост стояв сторожевий,
Тут героїзм віки не гине,
Дух волі вічно тут живий.
Москаль з нутром середньовіччя,
Де брак був правди і жалю,

Привід знайшов для протиріччя,
Почав безжалісну війну.
Бо що йому людські всі болі,
Які людям несе війна?
Вогнем війни паляться долі,
Коли з дияволом душа.
Всю кинув лють на Маріуполь,
Бо з хлібом-сіллю не зустрів,
Бо не підніс покори кухоль,
Підтримать кривду не схотів.
Вже не лишилось в місті страху,
Небо в диму над ним звелось.
Снаряди рвуться час від часу,
А світ ще думає чогось.
Війни безжальної, страшної
Не сподівався тут ніхто,
Та хочуть знести все герої,
Щоби кремля здолати зло.
Хотів москаль би все спалити
На героїчній цій землі,
Та буде і на ранах жити
Віра людей на світлі дні.
Маріуполь стане із руїни,
Маріуполь втішиться з небес.
Воскресне місто в Україні,
Як Фенікс з попелу воскрес!

27.03.2022.

ЗЕМЛЯ І ЛЮДИ

Земля і людство — все згори
І всі Всевишньому підвладні,
І всі без Нього безпорадні,
Бо тут господарі не ми.
Що на землі — то все згори,
Події втішні і невтішні,
І люди праведні і грішні —
Є допуск Божої руки.
Народу єдність — то згори,
І дар оцей зійшов із неба,
Бо єдність все була проблемна,
Зле приживалась між людьми.
І мужність наша — то згори,
Що ллється, як з рога достатку,
Підносить націю з упадку,
Нам аплодують стоячи.
І та надія є згори,
Що безупинно в душах сіє
Такі барвисті, теплі мрії
В ці ще холодні дні весни.
І віра наша — то згори,
Бо родить дух, що ми все зможем
І у війні цій переможем —
Україна буде в нас завжди!
І та любов — то все згори,
Свята любов до Батьківщини,
Що в серці кожної людини
Спішить вселитись назавжди.

Хіба прозріння не згори?
І добре, що це зрозуміли
Всі ті, що довго не хотіли
Добра і зла спізнать світи.
Земля і люди — все згори,
І світ увесь — це клаптик неба,
Лиш пам'ятати людям треба:
В руках Всевишнього всі ми.
І Божа правда є згори,
Зійде на землю й все розсудить,
І Правда встане над людьми.

03.03.2022.

МЛИН

Тут млин стояв, і покоління
Терлись об нього й далі йшли
У новий світ, в нове століття,
Лиш залишалися сліди.
Тут млин чекав, тут збіжжя люди
Мололи вдень, бува, й вночі,
Чи в літню спеку, чи у студінь,
Щоб хліб всіх тішив на столі.
Тут млин стояв, тут людські долі,
Коли у світ збирались йти,
Брали наснаги звідси тої,
Щоб корінь роду зберегти.
Тут час кидав на камінь млинський,
Що на земнім зібрав шляху,

Далекі війни, війни близькі,
Молов млин радість і журбу.
І мливо те придатним стало,
Щоб гени в ньому береглись,
Щоб із сердець те не пропало,
Що сіялось уже колись.
На цій землі ми, українці,
Були і є, й будем завжди.
Вітчизни клаптик — Воскресінці
Будемо в серці берегти.

25.07.2022.

БІЖЕНЦЯМ

Тут зойк сирен уже не чути,
Тут не споруджують редути,
Тут небо мирне голубе.
Вночі ні вдень тут не стріляють,
Людей тут мирних не вбивають,
Тут кожний в спокої живе.
Закони тут до правди ближчі,
Умови побуту тут кращі,
А головне, що всюди мир.
Хоч змога є ще тут пожити
І від війни ще відпочити,
Та вже дух кличе синіх гір.
І попри лиха повоєнні
І завжди клопоти щоденні,

Туга у рідний край зове.
Завжди було так, є і буде
На чужині тут кожний тужить,
Тут Батьківщини не стає.

18.06.2022.

НЕ ПРОШУ В БОГА, УКРАЇНО

Не прошу в Бога, Україно,
Тобі звитяги — бо в нас є.
Лиш би хотілось, щоб калину
Брав в серце, хто до бою йде.
Не прошу в Бога, Україно,
Відваги й сили — в нас це є.
Бороним нашу землю рідну,
А силу Бог і світ дає.
Не прошу в Бога, Україно,
Тобі таланту в цій війні.
Тримаємось у скруті гідно,
Відчув це ворог на собі.
Не прошу в Бога, Україно,
За єдність ту, бо дав Бог вже.
І вже об'єднана Вітчизна
Здолає зло вороже все.
Прошу у Бога, Україно,
Одного в Господа прошу:
Скріпи лиш в перемогу віру,
І ми здолаєм цю війну.

20.07.2022.

* * *

Один лиш раз життя дається,
А жити хочеться усім.
Один раз в грудях серце б'ється,
Одна Вітчизна в світі цім.
Коли Вітчизна у тривозі,
Війна повсюди сіє сум.
Часом розсудок є в облозі
Низьких самозбережних дум.
Така збентеженість хвилева
Чіпляється може деколи,
Та на сторожі совість ревно
Поможе вірний шлях знайти.
Якщо у серці Україна,
Сила в руках, в душі мотив,
Наснаги ще додасть родина,
Щоб за війну кат заплатив.
Ще добре правду Божу знати —
Слова узяті із Письма:
За свій народ життя віддати —
Пожертви більшої нема.

14.08.2022.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка міста Коломиї. Поетеса, дитяча письменниця, громадська діячка. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2013 року (№13 - №27).

УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ

Україна — мати мила,
ЗСУ — могутня сила.
Кожен воїн — син країни,
Став на захист України.
Як героїв захистити,
Щоб вернулися живими?
Що для цього нам робити
Щогодини, щохвилини?
Воїни такі моторні,
Стати хочу на коліна,
Як людину бачу в формі,
Вірю — сильна Україна!
Чи за гріх цей допуст з неба?
Нам орати треба поле,
Нам цих вибухів не треба,
Прихились до нас всіх, доле!

Чим країні допоможу?
Всім синочкам дам молитву.
Цим корисна бути зможу,
Щоби виграли цю битву.
Любі всі сини і дочки,
Щоб вернулися до мами,
В чарівні впишу рядочки
Молитви, пісні з псалмами.
Молитви щодня читайте,
В них живе спасіння Боже.
Біля серця їх тримайте —
Україна переможе!!!

ПОКЛЕПАЙ, ЛЕЛЕКО, КОСУ..

Лелека гордо пролетів
Низесенько над головою.
Весна і праця... Нащо слів,
Як оповите все красою.
Пісень пташиних славний хор —
Їм диригента не потрібно.
Такий до пісні в них задор!
Працюється в цім співі плідно.
В лелеки того, що клепає
Вгорі на телеграфі косу,
Чи сапу, щоб газда сапав,
«Ще поклепай, — у птаха прошу.
Якщо ти звиєш тут гніздо,
Про лелечаток буду дбати.
Ти про харчі подбай, газдо,

Щоб було що пташатам дати».
Така-то дружба в нас міцна,
Хоч я широких крил не маю.
Любові, ласці є ціна
В родинному святому краю.
Вертайтеся, птахи, до нас,
Ми друзями вас будем звати.
Нехай настане мирний час,
Всі будем в Господа благати.
Пташина й наша пісня в тон
Лунати буде над світами.
До щастя й миру перепон
Немає, бо Господь над нами.

ГІРСЬКІ МАНДРИ

Підгір'я вbrane в туман, як вуаль,
Картопля квітками синіє.
Ми їдем в Татарів, Карпатськую даль,
Де кожна полянка ясніє.
Нас кликали гори: «Скоріше прийдіть,
Обнімемо сонцем й росою.
Тут афини чорні, як очі, знайдіть,
Вживайте зі смаком й любов'ю».
Вершини нас кличуть в чудну далину:
«Йди лісом скоріш, не вагайся, —
Ми маєм для вас і низи, й вишину,
Цих схилів стрімких не лякайся».
Всі їдем, шукаєм земні чудеса,
Ми їх, вони теж наших знають.

Нас так полонила гориста краса...
Дива! Аж серця всі співають!
Сховались від мене гриби в сухий лист,
А я так збирати їх мрію,
То в вірші опишу мандрів в гори хист,
Знайти гриб ще маю надію.
Співай, Україно, про вільний свій край,
Ми любим тебе, наче діти.
Місцинко родинна, ти пісня і рай,
Ми хочемо миром радіти!

ВІРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ

ОСІНЬ

В лісі скрізь гриби ростуть,
Любо їх збирати — суть!
Чути скрізь веселий крик:
Ось чудовий боровик!
Ось дрібнесенькі опеньки!
Сироїжки скрізь гарненькі!
А яскравий гриб-козар
Червоніти має дар.
Каже дід: «До вас прийду,
Як грибочки ці знайду».

ВЕСЕЛКА

Дощик падав, морщив став,
Та нарешті перестав.
В небесах веселка стала,
Кольорами засіяла.
Наче два світи єднала,
Ця дуга над світом стала.
Гляньте, діти, догори,
Називайте кольори.

ХИТРИЙ СОНЬКО

Як то сонько йде до хати?
Чом то всі лягають спати?
А тому, що колискову
Матінка співає знову.
Дітки спати не охочі,
Та чомусь закрились очі.
Як це так, що колискова
З уст матусиних казкова?

ЩО ЦЕ?

Червоніє, мов маяк,
—Що це, мамо? — квітне мак!
При дорозі горобина,
А в садочку он калина.
Україну ми кохаєм,
Всі рослини поважаєм.
А у полі що? Пшениця
Рясно-рясно колоситься!

БДЖІЛКА

Всілась бджілочка на квітку,
І пахучу, і розквітлу.
Там смачний медочок брала,
Тихо пісеньку співала:
«Це для мами, це для тата,
Для сестрички і для брата,
Для бабусі, дідуся,
Ось вам пісенька уся».

ГОЛУБИ

Голуби порозідались,
У садочку цілувались.
Там свої пісні співали,
Корм в людей із рук приймали.
В голові думки рояться:
Чом вони нас не бояться?
А тому що голуби
Все воркують: «Світ люби!».

НІЧЕНЬКА ПРИЙШЛА

Ніченька прийшла до хати,
Вже пора лягати спати.
Знати мусите про те,
Всі, хто спить, у сні росте!
Підростає і мудріє,
Доброту впізнати вміє.
Ще казки запам'ятає,
Рідним пісню заспіває.

СПІВАЙ, МАМО КОЛИСКОВУ

Просить доня маму: «Знову
Заспівай нам колискову
І про сонька, і про кицю,
Про калину і криницю.
Ще про сонечко тепленьке,
Про дитяточко маленьке,
Щоб була весела хата,
Заспівай нам ще про тата.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. З 1983 року живе і працює в Коломиї кастелянкою в дитячому садку. Крім поезії — талановита кравчиня. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №27).

ЛІКИ ДЛЯ ДУШІ

Найкращі ліки для душі —
Це наша чиста совість.
Мир спокій маємо тоді
Й також свободу мови.
Вільно звертаємось до Бога
Й прощаєм щиро інших.
Наш вибір — це вузька дорога,
Щоби добра робити більше.
Совість спонукує завжди
До терпеливості й любові
І мати чисті помисли, думки
У вчинках, почуттях і слові.

18.09.2021.

Я ПЛАЧУ З УСІМА

З тими, хто плаче, я плачу з усіма,
Хочу допомогти у цю важку годину.
Дарує квіти нам усім тепла весна,
Щоб об'єднати і підтримати країну.
І небо плаче з нами теж дощами,
Бо всім нам бракує миру й добра.
І деколи не бачимо землю під ногами,
Бо в Україні — найжорстокіша війна.
Зруйновані вщент наші села і міста,
Земля здригається, бо вибухи повсюди.
Та в серцях наших все одно є доброта,
По вчинках бачимо, які в нас люди.
Тому допомагає нам із неба Бог,
Бо не втрачаєм людяність ніколи.
І буде завжди жити той народ,
Хто заповідь виконує у радості і горі.
Я плачу разом з тими, хто плаче,
Щоб розділити невимовний біль,
Бо я не можу чинити інакше,
Коли на нас летять ракети звідусіль.

11.04.2022р.

ВІДХОДИТЬ ЛІТО

Зібрало літо у валізку квіти,
Зелені трави, веселки, тепло
І кольорів все розмаїття,
Що навкруги для нас цвіло.

Відходить літечко яскраве,
Душею й тілом відпочили ми.
Воно було і гомінке, й цікаве,
Нам читали сонети пташки.
Підходить вже осіння тиша,
Легенько гіллячко колише.
Тішить осінь моє серденько,
У нім любові багатенько!

01.09.2022р.

ПІД ДОЩЕМ

Ми могли іти під цим дощем,
Міцно тримаючись за руки.
Був би в серцях легенький щем
Й не призвело б це до розлуки.
Ллється із неба літній теплий дощ,
Такий, як злива наших почуттів.
Якби разом попали під цей дощ,
З веселкою він радо б нас зустрів.
І перші теплі крапельки дощу
Стікали б ніжно по обличчі,
Змиваючи непрохану сльозу,
Коли ми зупинились на узбіччі.
Ми під дощем були б щасливі,
Якби разом в руці була рука.
І ми були б вже не вразливі,
І в унісон вже билися б серця!

27.08.2021.

ЩАСЛИВА ЛЮДИНА

Щаслива людина,
Яку вірно кохають
І ніжним цілунком
Щиро зустрічають.
Котру розуміють
І завжди чекають,
І лиш їй єдиній
Душу відкривають.
Легкою усмішкою
Стиха привітають,
Зустріччю радіють,
Ніжно обіймають.
Високо цінують,
Завжди довіряють,
Коли негаразди,
То допомагають.
Лиш її леліють
Та оберігають,
І тоді насправді
Очі щастям сяють!

12.05.2021.

ОСІНЬ З ЛИСТОПАДОМ

Зустрілись осінь з листопадом,
Обоє зустрічі цій дуже раді,
Відразу ж закружляли садом,
Світив їм повний місяць угорі.

Одне на одного дивились,
За рік вони таки змінились,
Помітно трішки хвилювались
І ніжно так за руки взялись.
Пішли по лісі й по діброві
І там тепер пейзажі нові,
А під ногами шурхіт листя —
Це осені мелодія врочиста.
Тут вітерець із падолистом
Разом весело кружляють
І жовте листячко осіннє
До ніг легесенько встеляють.

07.11.2021.

РОБІМ ДОБРО

Як мало є добра
У цьому світі.
Тепер така пора —
Брехня у цвіті.
Хто добрим є —
Страждання має,
Хто робить зле —
Пошану має.
Терпіти все це
Бог не буде.
Робім добро
Усюди, люди!

19.08.2021.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року — мешканець села Ковалівка цього ж району. Художник, поет, дитячий письменник, громадський діяч. Член Спілки художників «КОЛО-МИ-Я». Лауреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19 - №27).

СОН

Дивлюсь в відчинене вікно,
Деє лине пісня солов'їна,
А я налив в бокал вина,
День минув, немов хвилина.
Слово до слова пригадаю:
Он лине хмарка за селом,
На небі – золота зірниця
Зійшла до нас вже перед сном.
І сниться фантастичний сон
Й бокал вина, не випитого мною.
Прийдешня ніч віщує благодать,
А я все мрію про зустріч із тобою.
І ти прийшла з невидимої далі,
Прийшла крізь сон у мареві ночей,
А сяйво освітило все навколо
І ту сльозу, що падала з очей.

Та ранок обірвав мій сон:
По краплині все перебираю,
Нап'юсь до втіхи не випитим вином,
В прийдешню ніч на тебе знов чекаю.

ДО ПРИЧАСТЯ

Заполонили зорі небо,
На струнах вітер виграє –
Про що говорять там на небі
І хто нам звістку подає.
Часто звертаємось до Бога,
Звертаєм очі до небес,
Бо важко жити на цім світі
І нести непосильний хрест.
У круговерті наших днів
Ідемо до храму, до Причастя.
А Бог? Це Бог над нами є!
Яке це, люди, для всіх щастя.

МРІЄМО ПРО ПЕРЕМОГУ

Хотів би я засіяти
Всю землю любов'ю,
Та вороги заливають
Україну кров'ю.
Люди мріяли щоденно,
Щоб у щасті жити,
Тепер мусимо щоденно
Миру враз просити.

Та що миру – перемогу
Треба здобувати,
Бо без неї Україну
Нам не збудувати.
Засіваєм потом землю,
Хай всім людям родить,
А проклятих москалів
Най вона не плодить.

ВІРУС НЕ СТРАШНИЙ

Люди добрі, не панікуйте,
Що ходить вірус по землі.
Страшніший вірус там, на сході,
Де гинуть хлопці молоді.
А ми усі молимся Богу,
Просімо Матінку Святу,
Нехай покриє Омофором,
Відверне від усіх біду.
Нехай народ це рабство скине,
Хомут, накинутий собі,
Нехай прокинеться свобода
У кожного: в мені й в тобі.
Тоді засяє Україна
У різнобарвних кольорах,
І вже назавжди нас покине
Перед чужинцями той страх.
Ідемо гордо по країні,
В руках наш синьо-жовтий стяг
І вже не звернемо ніколи,
Бо в нас єдиний з вами шлях.

Я ПИШАЮСЬ ТОБОЮ, УКРАЇНО

Я пишаюсь тобою, країно,
За безмежні твої поля,
Кращої в світі немає,
Хай світить нам нова зоря.
Я пишаюсь тобою, країно,
Добровольцями, що на війні.
Ворога ми переможемо
В нелегкій кривавій борні.
Я пишаюсь тобою, країно,
Капеланами там на війні.
За кожного вбитого хлопця
Обривається щось у мені.
Я пишаюсь тобою, країно,
За гори, ліси і луки.
Споконвіку на них зазіхали
Прокляті стократ вороги.
Я пишаюсь тобою, країно,
І нашим незламним народом.
А ворог нас не здолає
Ні нині, ні завтра, ні згодом.

ОСІННЯ СИМФОНІЯ

Тримає осінь всю красу,
Покидать її не хоче.
Старенький дуб, що край села,
Щось під ніс собі бурмоче.

Берізка вбралася в вуаль,
Їй вітер віти обнімає.
Старенький дуб тепла ще хоче,
На літо бабине чекає.
Бо не один стрічав він день,
Кохання бачив і розлучання.
Найбільше він переживав,
Коли ішлося про розставання.
І до тепер столітній дуб
Ще довго-довго зеленіє.
Хоч осінь втрачає вже тепло,
Людське кохання його гріє.

МОЇ МРІЇ

Не можу я змиритись з почуттям —
Піднятись вгору майже до небес
І, щоб з пташиного земного лету
Побачити наш люд увесь.
Розсипати насіння доброти,
Щоб люди жили в злагоді й любові,
Благати в Господа для всіх,
Щоб якнайменше проливалось крові.
Тебе, країно, в віршах прославляю,
Малюю не один десяток літ,
Думки погані в прірву поскидаю,
Мистецтва красаота спасе нам світ.
Квітами засіяне подвір'я,
Для нас намалював зорю,
І хай веселка для усіх засяє,
Щодень про це я Господа молю.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятині, на Коломийщині, де й проживає і працює директором сільського Будинку культури. Лауреатка літературної премії імені Михайла Кучірки (засновник Спілки літераторів Коломий «Суцвіття»). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020-го року (від 22-го по

27-й випуски включно).

МОЯ ТИ МИЛА УКРАЇНО

Моя ти мила Україно!
Нев'янучої долі пагінець..
Яка чума тебе косила,
А ти нащадкам берегла вінець.
Моя ти рідна Україно!
Палаючого серця оберіг.
Крізь призму літ тебе зламати
Ніколи жоден ворог ще не зміг.
Моя страждальна Україно!
Віками непохитна і міцна.
Боролися за тебе до загину —
Ти в очах нації свята.
Моя незламна Україно!
Розбите серце з-під твого крила
Засмучує орда чужинська,

Та в молитвах сія твоя душа.
Моя згорьована Україно!
З тобою у обіймах цілий світ.
Усе добро їх й милосердя
Сторицею поверне впродовж літ.
Моя всесильна Україно!
Згуртована, єдина і стійка.
На захист твій стали сини і дочки
Й благословенна Божая рука.
Моя ти славна Україно!
Непереможна, сильна, показна.
Хай літерами золотими
Героїв твоїх ляжуть імена!!!

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА

На рідну землячку мою
Звалилась темна сила.
Хоч спокій наш забрав москаль —
Все буде Україна!!!
Лютує ворог вдень й вночі,
Життя згаса в руїнах.
Та думка рветься із душі —
Все буде Україна!!!
Відбій дають захисники,
Тривогу живить зміна.
Із уст летить на цілий світ —
Все буде Україна!!!
І серденько мовить з грудей,
Яка б не була зміна.

Гордо звучатиме наш клич —
Все буде Україна!!!
Ми разом станем, як один,
В молитві всі до Бога.
З вірою в серці прозвучить —
За нами — ПЕРЕМОГА!!!
Ми відбудуємо міста,
Піднімемось з коліна.
І заговорить Бог з Небес —
Все буде Україна!!!

ВІЙНА НАВПІЛ КРАЄ СЕРДЕНЬКА

Плач, горе, сльози, крик душі...
Звалилось все так несподівано вночі.
Ворожий наступ окупанта —
Українонька моя під дулом танка.
Міста громлять ракет удари.
Гей!.. Зупиніться яничари.
В вогні палають села і міста,
В руїнах гасне не одне життя.
Війна навпіл крає серденька —
Вбили дитя на очах у неньки,
Безжально розстріляли всю сім'ю,
Жінок ганебно так гвалтують наяву.
Як же посмів ти, вражий кате,
В мирних людей життя забрати?!
І як піднялася твоя рука
На те безвиннеє мале дитя?!
За що вбиваєш, вражий сину,

Молоду маму і дитину?!
Ще не пізнало світ маленьке янголя,
Немовби весну викинув з календаря.
А їм ще так хотілось жити!!!
Радіти, ніжитись, любити...
Та терористсько-пукчинська орда
Забрала найдорожче в них — життя.
Скільки надій і мрій перекреслили?
А скільки доль людських згубили?
Зломили спокій української землі —
Не простимо вам, мародери-москалі.
За літніх, німецьких, безсилах,
За всіх людей миролюбивих,
За всіх-усіх, безбожний кате,
На Суді Божім меш відповідати.

Я ЛЕЛІЮ ТЕБЕ, УКРАЇНО

Я лелію тебе, Україно,
Мов дитятко мале в сповитку.
Я за тебе щоденно молюся,
Я з тобою в надії живу.
У надії на краще майбутнє,
На щасливий, омріяний час.
Я пишаюсь тобою, Вкраїно,
Ти єдина у світі для нас.
Я лелію тебе, Україно,
Твої землі родючі, квітучі поля,
І ліси ті Карпатські дрімучі —
Ти ж багата, Вкраїно моя.

Я лелію тебе, Україно,
Твою мову співучу і пісню дзвінку.
Ти для мене найкраща у світі,
Мов дівча у розкішнім вінку.
Я лелію тебе, Україно,
Як леліяв Шевченко Тарас.
Я за тебе впаду на коліна,
Присягаю тобі у цей час.
За що ще, Вкраїно, тебе я лелію,
Чому ти для мене така дорога?
Чи з прадіда-діда любов передалась,
Чи в серденько моє запала сама?
Лелію тебе, моя мила Вкраїно,
Як життя дороге, що Господь нам дає.
Розправляй свої широко крила,
Виправдовуй скоріше майбутнє своє.

МЕНЕ КЛИЧЕ РІДНЕ СЕЛО

Вплела осінь у коси срібло,
Легкі борозни пишуть чоло,
Та куди б я не йшла, не ходила —
Мене кличе рідне село.
Гірські краєвиди, немов обереги,
В душі навівають тепло.
Моє серце любов'ю повито —
Я горнуса до тебе, рідне село.
Цілує ніжно калинові грона
Щаслива верба, мов вселяє добро.
Посміхнулося щастя у моїх долонях —
Я з тобою завжди, моє рідне село.

ПРОХАЛЬНА МОЛИТВА

Боже всесильний, могутній,
Царице Небесна свята!
Благаємо миру, спокою,
Здоров'я на довгі літа.
Благаємо світлої долі,
Щастя, людського тепла,
Хай світ зацвіте від любові,
Життя прикрасить доброта.
Дай радості всім і усюди,
Від лиха народ борони,
Вже правду засій поміж люди,
Хай вийде з наметів зими.
І стане на чистую воду,
Де рівні усі береги.
Засяє усмішка народна,
Всі стануть по духу брати.
Наш Боже єдиний, всесильний,
Ласку з небес нам зішли,
Милістю і благодаттю
Народ весь земний осіни.
Молитву прийми, Боже, щиру,
Благий наш доземний уклін.
Спішімо до Храму всі нині,
Як кличе церковний нас дзвін.

НАМАЛЮЙ МЕНІ ЗАВТРАШНІЙ ДЕНЬ

Намалюй мені завтрашній день.
Яким ти його уявляєш?
Чи святковий, в веселих тонах,
Чи на сонці від спеки згорає.
Розмалюй всі веселі фарби,
А похмурі хай будні розмиють.
Хай всміхнеться українська земля,
Її ворог хай вовком завие!
І хай стане одною із кращих
Серед всіх Європейських держав
Україна єдина й щаслива!
І щоб ворог ніколи її не топтав!

РАЧУК ОЛЬГА ГРИГОРІВНА

Народилася 15.04.1959 року в Омській області. Піврічною дитиною приїхала з батьками в рідне село тата Залуччя, де й проживає по нинішній час. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

Я ВІРЮ

Я вірю, що скільки б не тривало АТО,
Нас на коліна не поставить вже ніхто,
Бо українці — народ це мужній,
Потенціал у нас потужний.
І усміхнеться ще Україна-мати,
І дочки, і сини буде вінчати.
Почує Бог молитви наші щирі,
Народи стануть жити у мирі.
Не буде ран душевних, ні тілесних,
І зустрічатимуть воскреслих.
Не буде сліз, хвороб, тривог,
Бо наш правитель буде Бог!

ЯКЩО НЕ МОЖЕШ...

Якщо не можеш брати зброю,
А хочеш бути теж у строю ,
То я біду розвію твою,
А ти розділи і мою.

Є ж молитва — зброя сильна
Проти усяких ворогів,
І це ідея непомильна
Із прадавніх ще віків.
То ж молимося до Бога
За припинення війни,
Щоб до рідного порога
Мир вів дочки і сини.
Щоб батьки, діди й бабусі,
Їхні сестри і брати
З перемогою в веселім дусі
Могли разом із паскою до Храму йти.
Вклонитись Богові спокійно,
Також прославити Христа
За те, що вже живемо вільно,
За віру, надію й любов, що свята.

ЧОРНИЙ ВОРОН

Чорний ворон сумно криче,
Схід країни гірко плаче.
Згинув воїн молодий —
В батька випав клин міцний.
Тужить мати на могилі,
Згадує хвилини милі,
А дівча — як під калину
Ніс він їй палку жоржину.
Обливає личенько сльозами,
Спогадів біжить стежками

В незабутнє те буття,
Де немає вороття.
Де колись ходили з милим,
Їм стелився всюди килим:
Понад річку і ставок
Із барвистих квіточок.
Мовчки так прийшла додому
Й розказала миленькому,
Що зарухалось дитятко
В день, коли загинув татко.
Чорний вороне, доки будеш
В нас пригнічувать життя?
Коли ж ти уже остудиш
Жар у зраних серцях?

МАМО МОЯ...

Мамо моя, горлице сивенька,
Чашу свою хресную несім,
І за свою доленьку, рідненька,
У молитвах Бога все хвалім.
Дякую тобі за Україну,
Що терпіти вмiла і ждала,
І за ту далеку хатину,
Де мене на світ ти привела.
Дякую тобі за мого батька,
Що йому ти вірною була,
І за те, що ти мене дитятком
Стежкою до Храму повела.
Дякую, що нам колись із братом

Ткала із любові паруси
І людей учила шанувати,
Всім бажала Божої роси.
За калину ту, що біля хати
Білим цвітом рясно все цвіте,
За пісні, що вчила ти співати,
Й за дитинство моє золоте.

* * *

Якби ви любили душею,
А не зі слів вінок плели,
То поки ходите землею,
Любов би в серці берегли.
Любов народжує кохання,
Воно в серцях у нас горить,
Тоді то жодне зле старання
Його не зможе загасить.
Ні темні сили не научать
В те серце камінь кинути,
Ні злі язики не розлучать,
Щоб нам від зради згинуть.

ВЕЧІР НАДХОДИТЬ

Вечір надходить, зіроньки сяють,
А де ж ти бродиш — думки гадають.
Може, вже інша тобі усміхнулась,
Може до тебе вже й пригорнулась.
Як тяжко чекати, милий, не знаєш,
Тому до хати не повертаєш,

Невже так важко це зрозуміти,
Що тебе можуть ще в ній зігріти.
Іскру кохання в серці запалив
І без вагання в нім залишив.
Себе любити тільки привик,
Тому байдуже назавжди зник.
Я ж готова йти з вечора до рання
В пошуках мети і свого кохання
Стежкою вузькою і тернистим шляхом,
Тільки би з тобою жить
Ще під спільним дахом.

ЗАДУМ СВЯТОГО ТВОРЦЯ

Ми — задум Святого Творця,
Небесного Батька-Отця.
І прагну я такої долі,
Щоб збулось все по Божій волі.
Щоб обминала зла година,
Щоб була думка в нас єдина,
Щоб нас вела рука Христа,
Щоб ми не впали із моста.
Стоять, як міст, між берегами,
Христос із Богом завжди з нами.
І коли хтось із нас упав,
Ісус піднятих помагав.
Зіслав Отець Небесний Сина,
Щоби навчилася людина
Любити і прощати,
Радіти й звеселяти.

Чинімо, як згідно Заповіту,
Котрий написано для світу.
Хто в темряві його не бачив
І цим свій путь лиш озадачив.
Не засмічуймо душі свої,
Пам'ятаймо дочасні ці дні,
Постараймось сьогодні так жити,
Щоб від Бога добро заслужити.

НАВЧАЙТЕСЬ

Навчайтесь усі говорити красиво,
Ввічливо, мудро і не спесиво.
Любіть свою мову, будь ласка,
Милозвучна вона, наче казка.
Також добра, хороша, ласкава —
Відповідно належить їй слава.
Не паліть її гнівом багряним,
Не засмічуйте словом поганим.
Слова Святого Письма пам'ятайте,
Любов'ю уважно усіх огортайте,
Тоді єдність духа в союзі миру
Наповнить серця ваші радістю щиро.

САВ'ЮК-КРІЛЬ ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури і образотворчого мистецтва. Поетеса. Громадська діячка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (від 23-го по 27-й випуски включно).

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

Україно, найкраща, єдина!
В якій виросла я з немовляти,
Де рідненька матуся навчили
По-українськи мене розмовляти.
Де роса мені ноги вмивала,
А сонечко пестило щічки.
Щоб здоровою я виростала,
То я бігла купатись до річки.
Україно, моя рідна мати!
Скільки б років мені не було,
Я завжди повертаюсь до хати,
У найкраще й любиме село.
Саме звідси я вийшла між люди,
Саме тут я кувала броню.
Я ніколи тебе не забуду,

Таку рідну й до болю сумну.
Мою славу в світах Україну,
Що з дитинства у серці живеш,
І мову твою солов'їну.
Я пишаюсь тобою без меж.
Я не хочу писати сумного
Й додавати не хочу жалю.
Україну мою калинову
По-українськи сердечно люблю!

24.08.2022.

НЕ ВБИВАЙТЕ МОГО БРАТА

Не вбивайте мого брата,
Він рідний у мене один.
Без нього сумна наша хата,
Єдиний у мами він син.
Невже в вас немає нічого святого —
Батьків, матерів і сестер?
Побійтесь ви суду людського,
А Божого бійтесь уже і тепер!
Мій брат не чекав до останку,
Поки повістку йому принесли.
Ще з самого ранку і на світанку
Пролягла в військкомат його путь.
А зараз мій братчик єдиний
(І з ним таких безліч, як він)
Стоять на посту України —
Боронять об'єкт від снарядів і мін.

16.07.2022.

ПРАПОР УКРАЇНИ

Розказував мені дідусь,
Як я була маленька,
Що синьо-жовтий стяг —
То державний символ
України-неньки.
За нього, моя внучко,
Гинули люди в боях —
Нелегкий в Україні
До волі був той шлях.
За нього переслідували
Сміливців москалі,
В землянках хоронили
Стяг рідної землі.
В стяг тіло огортали
І так ішли у бій,
За нього віддавали
Життя землі святій.
Із ним не розлучались
В найважчії часи,
Той прапор цілували,
Присягу даючи.
Цей символ України
На низ у скрині клали,
Щоб вороги зненацька
За нього не карали.
Боялись, стереглися,
Та не відступали,
А як було "спекотно",

З рук в руки подавали.
Боялися, ховались,
Святиню берегли,
Багато в нас героїв
За неї полягли.
Учися, внучко мила,
Люби свій рідний край
І ці слова пророчі
Навік запам'ятай.
Я того не діждуся,
Бо я уже старий,
Та вірю — Україна
Підніме стяг святий.
Ти, поки ще маленька,
Але ти підростеш
І вільну Україну
Ти побудуєш теж.
У ній ти будеш жити
Без горя і біди,
Під стягом синьо-жовтим,
І так буде завжди!
Роки йшли за роками,
Стала доросла я,
І дійсністю вже стали
Пророчі ті слова.
Збулись слова пророчі
Старого дідуся —
Під синьо-жовтим стягом
Тепер планета вся!

23.08.2022.

СПОГАДИ ХЛОПЧИКА ДАНІ З ХЕРСОНА

*/присвячую Данилу,
який проживав у мене вдома/*

Мама поспіхом речі збирає,
Ми одягаємось вмить.
А братик кричить-волає:
"Мамочко! Місто наше горить!"
Градами збиті квартали,
Все змішалось з землею вщерть...
Росії завжди було мало —
До України прийшла по смерть.
А гради б'ють, не вщухають,
Кулями свище вітер,
Крики, стогін і плач лунає,
Гинуть маленькі діти...
Он сусідній будинок,
В полум'ї чути крик:
"Рятуйте мою дитину!"
І раптом голос стих...
Мамо, мамочко, швидше,
Рятуємось, поки живі!
Ворог живими не лишить —
Рятуймося ми самі.
Бо тато наш далеко —
Хоронить морські рубежі.
Повернувся сумний лелека,
Весь темний, наче в іржі.
Їдемо з рідного міста,
Де гралися й вирости ми.

Ще гірше ката-фашиста
Бомбили його вороги.
Страх, розпач і сльози...
А мама тисне педаль.
Надворі сильні морози,
Дим, полум'я і печаль.
Дуже важко все те розказати,
Неначе жахливий сон.
Сльози в очах у брата...
Градами били Херсон.

16.03.2022.

УКРАЇНА — ЦЕ МОЯ ЗЕМЛЯ

Куйбишеву Максимові присвячується

У мене сестра у росії,
Далеко від мене живе.
А я покладав всі надії —
Вона зрозуміє мене.
Та марно я так сподівався,
Не чує вона моїх слів.
Я з нею давно розпрощався
І жив так, як сам розумів.
А доля звела в Коломию,
В військову частину попав,
Зустрів я кохану Надію —
З українкою життя пов'язав.
Ми жили і чесно трудились,
Будинок звели від нуля,
Двом синочкам раділи й молились,

І щасливою була сім'я.
28 років живу в Україні,
Це чудова карпатська земля,
Та серце болить мене нині
За виродків злих із кремля.
Я сьогодні з тобою, Україно,
Добровольцем пішов в військкомат,
І ніколи не думав, родину,
Що для вас я візьму автомат.
Я не зраджував людям ніколи
І чесно живу на землі,
Хоч тоді ще російської мови
Учили мене вчителі.
У Росії я жив й народився,
І живе там моя ще рідня,
На україночці я оженився
Й докоряли мені цим щодня.
Української мови навчився.
Ні! Я не зрадник! Я — патріот!
У Замулинцях я прижився,
Хоч рідні кажуть, що я «не тот».
Та що б вони там не казали,
Україна — це моя земля!
Тут діти мої виростили
Й училися правди у Кобзаря.
Я йду захищати тебе, Україно,
І запевняю, що я не сам.
Буду битися я до загину,
А ворогам тебе не віддам!!!

31.03.2022.

ПЕРЕМОГА БУДЕ ЗА НАМИ

Перемога прийде неодмінно,
Й настане омріяний час,
Усміхнеться моя Україна
Героям і кожному з нас.
А посмішок в неї багато
Сіятимуть з радісних уст,
Радітимуть очі маляти
Й матусі щасливій всміхнусь.
Зашугані були віками,
Не знали свободі ціни,
А нас називали «братами»
Ці нелюди клятї з москви.
Та ми вже тепер зрозуміли,
На що вони здатні, «брати»,
Ще гірше хижого звіра
З війною до нас ви прийшли.
Ви думали Київ узяти
За три дні і буде кінець.
Ми вмієм себе захищати
І битися будем на смерть.
Перемога прийде неодмінно,
Й цвістимуть в країні сади.
Я вірю: моя Україна
Розквітне й так буде завжди!

22.04.2022.

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

БОЛТИШ ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ

Народився 03.09.1965 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Поет-пісняр, на вірші якого написали музику відомі композитори В. Чорний, Н. Кривець, М. Жогло та інші. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (24-й, 25-й і 27-й випуски).

ОЛЕСЯ

Вже весна прийшла в мої Карпати,
В горах едельвейси зацвіли..
Журавлі вертаються до хати,
А тебе з собою не взяли.
Стільки літ пройшло, а я чекаю!
Синьооке сонечко своє.
Знаю, в чужині немає раю..
Там літа зозулька не кує!

ПРИСПІВ:

Олеся, Олеся, Олеся!
Знялись журавлі в піднебесся,
Бо гнізда на рідній Україні.
Немає життя на чужині!

Повертайся, пташечко, додому,
Де твоє гніздечко ще ціле..
І нехай тобі щастить у всьому,
Боженька здоров'ячко дає!
Ну а те, що ми не докохали,
З часом утрачає свою суть..
Тугу, що розвіється вітрами,
Журавлі по світу понесуть!

ПРИСПІВ:

20.11.2021.

ОСІННІЙ ВЕЧІР

(Одна із перших пісень)

Осінній вечір йшов тихенько,
Космацьким плаєм — через брід.
В тривозі стукало серденько,
Мені вже завтра сорок літ!
В тривозі стукало серденько,
Мені вже завтра сорок літ!

Спали нескошені отави
Біля самотньої верби..
Зі мною молодість прощалась
І шепотіла: «Більш не жди!».
Зі мною молодість прощалась
І шепотіла: «Більш не жди!».

Як же мені без тебе жити?
З'явилися сльози на очах..

Відлунням сонячного літа
Я ще прийду до тебе в снах..
Відлунням сонячного літа
Я ще прийду до тебе в снах..

Невже це наша мить остання?
Я ще не жив, прошу, не йди!
Відлунням першого кохання
Я залишусь з тобою завжди...
Відлунням першого кохання
Я залишусь з тобою завжди..

А зорі падали на щастя,
Я зрозумів — у добрий час.
Що лиш коханням треба жити,
Щоб молодість кохала нас!
Що лиш коханням треба жити,
Щоб молодість кохала нас!

03.09.2005.

А Я СТАВНИЦЬКОЮ ПРОЙДУСЬ

А я Ставницькою пройдуся,
Тут моя юність, честь і совість...
В капличці Богу помолюся
І піду далі — в невідомість!
Тут потічком біжить вода,
Тут навпростець в село стежина...
Така ще мама молода,
І тут щаслива вся родина!

ПРИСПІВ:

А я іду по стежці тій,
Де десять літ ходив до школи..
Тут перший поцілунок мій,
Що не забудеться ніколи!

Тут діточки мої росли,
Потім світами розбрелися..
На чужині щастя знайшли,
І я самотній залишився.
А я іду по стежці тій,
Де десять літ ходив до школи..
Мене не спинять сотні бід,
Бо не зламаюсь я ніколи!

ПРИСПІВ:

15.102021.

КОСМАЧЕ МІЙ

Ти снишся, Космаче, щоночі мені,
З тобою гірка чужина розлучила.
О, Боже, зціли мої стомлені крила,
Щоб глянути з Рунка на рідні плаї.
О, Боже, зціли мої стомлені крила,
Щоб глянути з Рунка на рідні плаї.

Чи знаєш, Космаче, як сумно мені?
Як серденько плаче в чужій стороні?
Як нічка приносить лиш смуток і біль?
До тебе, Космаче, спішу звідусіль.

Як нічка приносить лиш смуток і біль,
До тебе, Космаче, спішу звідусіль.

Тут все мені рідне, тут все дороге,
Пройшло тут дитинство моє золоте.
Старенька матуся зустріне мене —
І в цьому найбільше є щастя земне!
Старенька матуся зустріне мене —
І в цьому найбільше є щастя земне!

12.02.2020р

НІЖНА ПРИНАДА

Ти в життя моє прийшла ніжною принадою,
Розбудила почуття і убила зрадою...
Не хотілось вірити, але так буває,
Любляче серденько зраду відчуває..
Не хотілось вірити, але так буває,
Любляче серденько зраду відчуває ...

Що ця рана заживе, віриться й не віриться,
Сад весною зацвіте — мені знову мріється ..
І так хочеться чомусь ніжної, блаженної,
Та не дітися ніде від фальші повсякденної..
І так хочеться чомусь ніжної, блаженної,
Та не дітися ніде від фальші повсякденної ...

21.11.2020.

МІЙ КОТИКУ

Мій найдорожчий, найрідніший котик,
Моє коханнячко на всі часи й віки...
Я так хмелію від одного дотику
Твоєї ніжної і теплої руки...

Я десь літаю в просторі і в часі,
І в неземнім блаженстві почуття,
Коли сплітаються обійми наші,
В такім раю і жити би життя!

А інше все уже не має значення,
Бо є лиш ти одна в моїм житті!
З НАДІЄЮ чекаю на побачення
І з ВІРОЮ, у що ще не все утрачено,
З ЛЮБОВ'Ю, що живе в моїй душі..

30.09.2020.

ГЛЯНЬ, КОХАНА...

Глянь, кохана, сонце сходить
З-за високих гір!
Зацвітає сад духмяно
І милує зір.
Я іду в ранкових росах,
Спішу на поріг,
Щоб напитися кохання ...
З ніжних губ Твоїх!

ПРИСПІВ:

Ти коханнячко моє!
Розцвітаєш буйним цвітом..
Із високих полонин
Я лечу до Тебе вітром!

Він один про нас все знає,
Там, де едельвейс цвіте,
Там кохання не вмирає —
Сонце золоте!
Глянь, кохана, тут з Тобою
Вперше ми зійшлись
І кохання пили чари
У купальську ніч!

ПРИСПІВ:

13.06.2021.

ОЙ ТИ ОСІНЬ ЗОЛОТА

Підійшла зненацька Твоя осінь
Та й закралася на наш поріг.
Забілила в сніг Твоє волосся —
Цьому я завадити не зміг!
Напоїла смутком очі сині
І Твої малинові вуста,
Та мені здалося, що від нині
Ти мені ще більше дорога!!

ПРИСПІВ:

Ой ти, осінь золота,
Ти не йди в її літа...

Нам так хороше удвох,
Де кохання, там і Бог.

Принесу Тобі багрянні квіти,
Розтоплю в долонях білий сніг
І не дам волоссячку сивіти —
Хай воно ще радує усіх!!
Зацілюю вуста малинові
Так, як цілував усе життя.
Від моєї ніжної любові
Осінь відійде у небуття !!

01.11.2019.

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителем історії та української мови і літератури. Добрий господарник, паcічник, закоханий у рідне село, красу Карпатського краю. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року, від 15-го до 27-го випуску включно.

ВЕЛИКДЕНЬ

Велично радісний Великдень,
Свята водиця, паски день.
Радіють всі, блакить цвіте,
Духовна сила, благодать росте.
Священне дійство на престолах,
Святе причастя — золоте.
Таємна сповідь у Божій волі,
Душевний мир — краса свята.
Святі церкви, святі собори,
Святі слова співають хори.
Небесна Божа благодать
Оцю красу в душі плекать.
Усе найкраще дано людям,
Молитва, віра і любов.
Любов до Бога, ми не мертві,
Христос воскрес і смерть зборов.

ГОЛОДОМОР

У полі росла пшениця золота,
Хлібним полем гордились хлібороби.
Люди не чекали, що прийде біда,
Пшеницю жали, орали поля.
У селі весільні звучали пісні,
Лелеки облітали весь обрій.
І діти родились здорові, міцні,
Зростали в любові народній.
Чарівні їм мати читала казки,
Плекала ум у мові співучій.
У житті їх чекали щасливі стежки
І квіти в діброві дрімучій.
Та сталось нещастя, зрадлива судьба,
Смерті дракон над Дніпром поселився:
Ревіли, пінилися хвилі Дніпра,
Український народ зажурився.
У селах з'явилися загони комбідів,
Забрали худобу, забрали зерно,
Хліборобів у Сибір вивозили,
Руйнували українське село!
Накази Сталіна, Кагановича
Голодомор в Україні ввести,
Геноцид і терор диявола —
Згубити націю раз і назавжди.
З наганом в руці суддя і вбивця
Вирвав картоплину в дитини з руки.
«Хотіла стаїти!» — люто скривився.
Розстрілював кат і за три колоски.

Стихло село, заховалися люди.
Хижі ватаги лякали людей.
Голодом морили — не було що їсти,
Гріночки хліба не було в дітей.

КАРПАТСЬКА ДІВЧИНА

Карпатська дівчина, приємна квіточка,
У свою пору розцвіла,
В синіх очах неба струмочок
В погляді ніжно розлила.
Погляд ласкавий, ніжна усмішка,
Голос співуче звучить.
Сила, здоров'я і грація ніжна
В тілі її пломенить.
Звідки у дівчини сила взялася,
Як виростала коса,
Голос співучий, ніжна усмішка,
Звідки з'явилась краса?
У синіх Карпатах силу ростила,
В любистку мила косу,
Голос, усмішку у матері взяла,
В татуся взяла красу.
У чистих водах річки купалась,
Боса ходила в росі,
У гірських струмочках воду пила,
Водиця сприяла красі.
У рідних Карпатах росла, виростала,
Як квітка у веснянім саду,
Квіти, малину, грибочки любила,
Молодість юну свою.

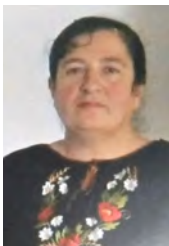
ПОВНОЛІТТЯ

Дітям прийшли свої літа,
Життя принади вже відчули.
Дитинства минулася пора,
Ніжно любов зігріла груди.
В любові нектар є життя,
Терпкий, солодкий подарунок
І ніжна сила майбуття,
Мила усмішка, поцілунок.
Обручку — перстень золотий,
Ознаку вірності, любові,
Дарує хлопець молодий,
Щоб закріпити спільність долі.
Кожна весна розкішна цвітом,
І літо прийде золоте.
Так і життя подібно квітам,
Долі квітки і плоди дає.

ОБЕРЕМОК РУТИ

В чистім полі дівчина ходила,
Росила ноги, співала пісні.
Пісня весела, пісня тужлива,
Чарівний струмінь серця, душі.
Оберемок рути назбирала,
Цілюще зілля з запахом весни.
Всім серцем хлопця покохала,
У руті чари, паростки судьби.
Тремтіло серце у хвилюванні:
О, рути зілля, зіллячко добра.
Розцвіла дівчина у коханні,
Прийшли до неї молоді літа.

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА

Народилася 07.04.1955 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає та працює вчителькою зарубіжної літератури і християнської етики. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (від 24-го по 27-й випуски включно).

НЕВЕСЕЛА ЗИМА

Не веселою була ця зима:
Зкову ковід, знову ковід принесла.
Навіть Муза, моя Муза
В гості все не йшла.
А без неї дуже сумно на душі,
І не гріють запашні тії чаї,
Та є віра, і надія, і любов,
І що Муза в мої двері прийде знов.

12.12.2021.

* * *

Притулюся до своїх донечок, обійму,
Може, їх від бід і незгод захищу,
Своїм сердечним теплом зігрію,
Бо інакше не можу, не вмію.

До своїх онучат прихилюся,
Наче води живої нап'юся,
Враз хворобу здолаю,
Бо це мої ліки — я знаю.

13.12.2021.

ВИПУСКНИКАМ

Для Вас розцвіли всюди маки,
Вкрилась цвітом усенька земля,
А в матерів непрохані сльози:
Настала прощання пора.
Бузок нахилив до Вас віти,
Вам чари свої віддає,
На Вас нині дивляться діти,
Бентежно на серці стає.
Півоній червоне намисто
Так ніжно вклоняється Вам,
А Ви пам'ятайте дитинство
І все, що лишилося там.
А ніби учора приймала Вас школа
У дружну, веселу сім'ю,
Як скоро роки пролетіли,
Немов ті пташки у гаю.
Були Ви маленькі й невмілі,
А нині великі, красиві такі.
Вами пишається школа,
В Вас вірять батьки й вчителі.
Покидають рідне гніздечко мої пташенята,
Бо скоро летіти в незвідану даль.
Та прошу рідну школу завжди пам'ятати,

Хай ніколи на крила не сяде печаль.
Хай стелиться цвітом дорога,
Постарайтесь успішними бути,
Завжди майте тверду віру у Бога,
Хай Господь осяває Вам путь.
В моїм серці і біль, і тривога,
Та я вірю у Вас і бажаю добра.
До побачення, мої солов'ята,
Вдячна Богу, що з Вами була.

2018 рік.

* * *

Вже вересень скоро настане,
Пора вже до школи, пора,
Та в діток засмучені личка,
Бо їхньої школи нема.
На місці рідненької школи
Лишилася вирва страшна...
І класи, і зали просторі —
Все знищила клята війна!
А їм було любо навчатись
Й знання здобувати нові,
Та ворог ввірвавсь в їхні мрії,
В спокійні їх сни золоті.
І замість дзвінка чути голос сирени,
Вже треба іти в укриття,
Бо ворог щораз нахабніє
І цілиться в їхнє життя.
Ворогам ж бо ніяк не збагнути,
Що будем стояти ми до кінця,

Що школу збудуєм ми нову
Й що згине московська орда!

24.08.2022.

ОСІННІЙ ВАЛЬС

Танцювало листя з вітром
Свій прощальний вальс,
Золотим дощем осіннім
Осипало нас.
Танцювало листя з вітром,
Танцювали й ми,
І дивилася калина
Й молоді дубки.
І була ця мить щаслива
Для обох,
Ми клялися у коханні
Й бути завжди вдвох.
Та не вийшло, та не вийшло
У житті...
Розійшлися ми з тобою,
Стали зовсім, як чужі.
Та вже осінь, знову осінь надворі
Наче просить, наче просить нас
Станцювати вальс,
Не прощальний вальс,
А осінній вальс...

22.10.2022.

ПОДАРУЙ РОЗМАЙ

(пісня)

А весна прийшла — не забарилася,
І в полон взяла, як ми зустрілися,
Нас в полон взяла, як ми зустрілися,
Від любові ми аж зашарілися...
А весна ішла, посміхалася,
Чи щасливі ми, не питалася,
І стояли ми, не прощалися,
Розлучитися все боялися...

ПРИСПІВ:

А весна ішла і розмай несла,
Серце радістю наповнялося,
Серце радістю наповнялося,
Як з тобою ми закохалися.

Подаруй розмай й серця більш не край,
Запроси мене у весняний гай,
Відверни біду, приходи — я жду,
Забери з душі журбоньку мою...
Тепер ждуть тебе вже натомилася,
Я із втратою не змирилася,
Подаруй розмай, як тоді, прошу,
Хай у серці біль я вже не ношу.

ПРИСПІВ:

А весна ішла і розмай несла...

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

**ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА
АННА ДМИТРВНА**

Народилася 08.05.1964 року в місті Яремче, що на Прикарпатті. Проживає в селі Нижній Березів, на Косівщині. Займається підприємницькою діяльністю. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №27).

ДЛЯ УКРАЇНИ!

УКРАЇНУ свою рідну
Обіруч вбіймаю,
Що ВОНА — НЕПЕРЕМОЖНА,
Всім розповідаю!
Україна — наша ненька,
Хоч роки вже має,
Не віддамо її нікому,
Народ не пускає!
Українські СИНИ й ДОЧКИ
Її захищають!
Україна буде вільна!
ВОНИ ОБЦЯЮТЬ!

Україна буде жити,
Буде процвітати,
А ми вірні її діти
Будем зло долати!
Всі у Бога Ми просім
Лиш мирного неба,
МИР для НАС — це нагорода,
Більшої не треба!

24.08.2022р

БІДА ЗА БІДОЮ

Тяжкий хрест прийшлося Україні нести.
Боже, поможи нам все це перенести.
Вже сірими стали навіть дні біленькі,
Відчують всі люди: і старі, й маленькі.
Біда за бідою, час іде з війною,
Біда за бідою, сльоза за сльозою.
Хлопці наші гинуть — наші журавлята,
Хтось їм крила ломить, не дає злітати.
В когось брата одного небо забирає,
В мами одного сина земля накриває.
Біда за бідою, дитя сиротою,
Біда за бідою, сльоза за сльозою.
Тай від горя цього навіть небо плаче,
Ті, що відійшли, вже світ цей не побачать.
Бідна земля стогне, людські сльози ллються,
Хай дочки й синочки живими вернуться.
Біда за бідою, вдова за вдовою,
Біда за бідою, сльоза за сльозою.

Хай Вкраїна наша майбуття плекає!
Хай українську маму сльоза не обмиває.
Господи Ісусе, все у Твоїй силі,
Поможи нам, Боже, щоб жили у мирі.
Біда за бідою, сльоза за сьозою,
Всі ми, українці, прагнемо спокою.

07.09.2022.

ПРОЩАЛЬНІ АКОРДИ

Ще окраєць літа гріє нас теплом,
Цей окраєць завтра буде тільки сном!
Так і наше літо в буднях пропливло,
Місце в нашім серці в кожного знайшло.
Цей окраєць літа спеку нагадав,
Бо в кінці аж літа Бог дощик післав.
І для деревини, також для трави,
Навіть для людини та для дітвори.
Все чуть-чуть віджило, річка піднялась...
Сама пора, літо, дуже нам вдалась!!!
Шкода, що минає, трішки...тай нема!
Так в житті людини є своя пора!
Після літа прийде осінь золота!
Все нам поміняють наші небеса.
Треба рік чекати на літню пору,
Щоб дощем обмило місяць і зорю.
Нам усім, як людям, тепла не стає!
Прощальні акорди літо віддає!!!

22.08.2022.

ЧУЖИНА

Ой, людино, на землі, як ти тут бідуєш...
Якщо хочеш мати статки, по світу мандруєш.
Ти мандрівку вибираєш, не знаючи Долі...
На чужині так буває, що сліз є доволі!
На чужині кожний куттик пахне сиротою,
Дома добре!!! Бо смакує навіть хліб з водою.
Тоді добре на чужині, як нас там немає,
Бо в чужині наше слово навпіл серце крає.
Як почувеш нашу мову, про рідних згадаєш,
Тай про статки і про гроші бігом забуваєш!
Як згадаєш про край рідний, про річку й джерельце,
Як згадаєш, душа плаче, щемить й болить Серце!
В своїм краю сонце світить не так, як в чужині!
Дома радий Ти усьому, радий Божій днині!

17.07.2022.

КАРПАТСЬКЕ НАДВЕЧІР'Я

В місячнім мареві нічка бродила,
Небо по черзі зірки губило...
Вечірня роса щедро землю поїла,
А десь далеко в лісі щось вило.
Нічна тишина легко трави гойдала,
Між берегами річка співала,
Тай кожна хвилька минулим ставала....
Кудись в майбутнє швиденько тікала!
В нескошених травах квітки красувались,
В нічній тишині тихенько вбіймались...

Пісню цвіркунчик виспівував свою,
Милуючись ...певно ...нічною красою...
А жаби в болоті тааак... скреготали...
На завтра погоду усім сповіщали!
Фея нічна людям сон роздавала,
Як чарівниця, усіх присипляла.
Карпатський вечір нагадував казку...
День, як не дивно, надів другу маску!
А маска так само добі пасувала!
Доба тим часом красу розставляла!

22.07.2022.

МОЇ КАРПАТИ

Я тішуся, що їду в Україну,
Туди, де так багато є квіток,
Весна перемага чорну руїну,
Цвіте на зло війні садок.
Повернуся в свої Карпати,
Де дзвінко гомонить гірська ріка....
Мене чекає дома Син, чекає Мати...
Та в чужині лишилася дочка...
А дома хочеться пройтись росою!
Порахувати в небі зірочки,
Поговорити із плакучою вербою,
На вишиванці зав'язати китички!
Полюбуюсь парубком-Ружетом,
Де зеленіють давні смерічки,
Розкажу їм, як я блукала світом,
За МИР в капличці запалю свічки.

Немає кращого кутка, як вдома!
Немає кращої краси, як в нас!
На чужині лиш довгі-довгі ночі,
На чужині минає нудно час!
Скільки на світі є доріг —
Найкраща та, що приведе додому.
Вона і в серці, і в думках, як оберіг,
Дорога, що з душі знімає втому.
Мої Карпати — найрідніші!
Мої Карпати — це Життя!
В моїх Карпатах мрії здоровіші,
І ВИ це знаєте! ЦЕ знаю Я.

25.05.2022.

ТИХА НІЧ

Місяць в ту ніч світив сповна
На ту стежину, по якій блукала,
Світив, бо бачив, що іду одна,
І міркував, куди ішла і що шукала!
Місяць, мов човен, в хмарах загубивсь...
Він що надумав, жмурки грати?
Це він пішов у гості до зірок,
Щоби про мене розказати?
І вмить...все небо засіяло!
Місяць фіранку розслонив!
Немов той красень із зірками,
Мені на стежку засвітив!
Так стало легко на душі,
Журба миттєво десь пропала,

Лиш місяць з зорями дививсь,
Куди сама я мандрувала...
Зірки так високо були...
Мені би руку їм подати,
Тай місяця, як парубка,
Хотілося би обійняти!
Як прийде вечір, знову закохаюсь
У небо зоряне, як зорепад,
І в тишині собі признаюсь:
Оту стежинку не вернуть назад!

15.06.2022.

СЛІД ДО РІДНОЇ ХАТИ

Я не загублю слід до свої хати,
Де тато жив, де живе мати,
Де нам в дитинстві із сестрою
Хотілось бігати росою...
Де ми з братами, ще малими,
Зривали грона у калини.
Цей слід понині зігриває,
Думка в минуле повертає.
Наша хатина ще стоїть,
Усім нам душу веселить!
І хто би звідки не приїхав,
До неї двері відкриває:
«Чи дужі Всі?», — рідня питає.
Дома найкраще — кожен знає!
Бо тут минуле, чимале!
Хатині нашій — 140 років!!!
А скільки втоптаних тут кроків?

І прадід з прабабусею жили,
І дід з бабусею були!
І тато й мама газдували,
Для нас тепер все передали!
І наші діти тут живуть
Тай своїм дітям передадуть.
У цій хатинці, хоч маленька,
Але для всіх така рідненька!
Уже й праправнук гостював,
Бо й він ще гілочку додав.
Додав до дерева рідні —
Ми раді, що ми не одні!
І так це колесо Життя
Дає прибуток, щоб колись
За нас хтось Богу помоливсь.
Так... Знов... Колись у майбутті
Нова рідня до хати завітає,
У слові добрім всіх згадає,
А хатка, як стояла, так стоїть,
До нових гостей привикає
І за минулих не забуває.
Дай Боже, щоб добро множилось,
Для покоління залишилось!
І знову, знову оцей слід —
Він, як життєвий заповіт.
І про сліди до своєї хати —
СЛІДИ... не варто забувати!
Для ВСІХ відкриті ворота,
Чи літо, осінь, чи.... зима!

29.11.2021.

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Бухгалтер, а в душі — Богом обдарована поетеса, щиро істинна українка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року

(№19-№27).

ХРОНІКА ВЕСНИ

Кругом весна, цвіте в гаю калина,
І тихий смуток землю огорта.
Вогнем палає рідна Україна.
Зозуля всім відлічує літа.
То тут, то там цвітуть весняні квіти,
Над горами пливе туманів дим.
А десь від «градів» гинуть наші діти,
На цій землі, під небом голубим!
Ці діточки народжені в любові,
Як білий цвіт, що вітер обірвав,
Бо «руський мір» ще не напився крові —
Прокляті орки, чорт би їх побрав!
Десь вибухи почулися здалеку,
Страшне відлуння з балу сатани.
На землю впав розстріляний лелека.
Оце вам, люди, хроніка весни!

22.05.2022.

ВИРІШАЛЬНИЙ ЧАС

У жорстоких боях, де пролилася ріками кров,
Де майбутнє і вічність возз'єднались на вістрі меча,
У пекельнім вогні не згорає віра й любов
І безсмертна і вільна українська козацька душа.
Перемоги зоря засвітила у небі для нас,
Нам до неї дійти не бракує відваги й снаги,
Бо тепер наступив вирішальний наш зоряний час,
І з планети Земля мають зникнути всі вороги!

УСІМ ПРОЩУ...

Засну собі під музику дощу,
Під шелест трав, що будить квіти пишні,
Молитимусь за всіх, усім прощу,
Прощатиму, бо нам проща Всевишній.
На край землі зневіру віднесу,
Закину, щоб ніхто її не бачив,
А сльози перетворю на росу,
Хай знають всі, що більше я не плачу.
Хтось скаже — не під силу це мені,
Людина не усе зробити зможе,
Та віра не згорає у вогні,
А Бог мені в усьому допоможе.

09.09.2022.

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. В минулому — технолог меблевого виробництва. Поетеса. Закохана в красу Карпатських гір і лісів, захоплюється квітникарством та кулінарією. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (від 22-го по 27-й випуски включно).

* * *

Молилась мальва під вікном,
Пелюстки підняла до неба...
Минає літо, наче сон...
В молитві щирій є потреба...
Схилилась сумно під вікном,
На шлях засмучено дивилась...
А серце билось в унісон —
Вся Україна зажурилась...
Ридає втомлена земля..
А ворог знову наступає...
Кати московського кремля,
Вас Божа кара доганяє...
Відплата прийде і до вас,
За спалені міста і села...
Настане день, і прийде час —
Ще буде Українонька весела!

06.08.2022р.

* * *

Не переймайся...Буде все, як треба...
Якщо із Богом твого серця стук!
Коли в душі щоденна є потреба
Почути голос... Чути тиші звук...
Не переймайся...Бог про все подбає...
Веде він нас дорогами життя
Та щиру радість в душу поселяє,
Щасливим робить наше майбуття!
Не переймайся...Лиш молися щиро!
В опіку Богу душу ти віддай!
Наповнить він її теплом і миром,
Про це ніколи ти не забувай...
Не переймайся...Лиш довірся Богу...
Думки лукаві в душу не впускай...
Щоби позбутись болю і тривоги...
...Лиш з Богом щастя, радість, тихий рай...
16.08.2022р.

* * *

Думки осінні...А душа ще в літо
Вдивляється...І просить — почекай!...
Вона ще не втомилася любити,
Красу безмежну, літечка розмай!...
Думки осінні...А в душі весняно!...
Там ще цвіте і зеленіє гай!
Там ще завітчано, так духмяно!
...Я не скажу ще літечку «прощай!»...
Думки осінні...Все одно красиві!
Душа купається у променях тепла!
...Тільки тумани, мовчазні і сиві,
Нагадують, що осінь вже прийшла...

У осені свій шарм і неповторність...
Вона також уміє чаклувати...
Вдивляюсь в чисту осені прозорість,
Уміє вона щастям дивувати!

25.08.2021.

* * *

Озирнусь...Крізь мереживо спогадів
Ранок в душу мою загляда!
Щебетанням в квітковій повені...
Там ще мати була молода!
Там ще сонце так лагідно сяяло,
Навкруги усе щастям цвіло!
Ніжно душу красою бавило,
А життя собі тихо текло!
І любилося, і молилося!
Тихо й затишно там було...
Пронесла крізь життя, не згубилося,
Те яскраве у щастя вікно!
Кожен день я молюся і згадую,
Щиро дякую Богу за все!
Мчать роки, наче коні левадою,
А життєва ріка вже у осінь несе!

10.08.2020р.

* * *

Я не забуду те подвір'я й хату,
Де груша величезна, пелехата
Росла собі на радість і на втіху,
Дітей втішала дзвониками сміху!
Де мальви виростили аж до стріхи,

Всім дарували насолоду й втіху!
А чорнобривці квітнули віночком,
Буяли цвітом струнко у рядочку!
А запашний горошок, як згадаю,
Це диво з див, що пахне і буяє!
Так запаху від них було з надлишком,
Я бігла радісно туди від мами нишком...
Коли я згадую оте квіткове щастя,
То озивається в душі безмежна радість!
За тими митями у мене ностальгія...
Той квітничок вже душу більш не гріє...
Давно нема на світі господині...
А в хати уже інший власник нині...

12.07.2020р.

* * *

Не пишеться...Заплутались думки...
Десь розгубились рими і рядки...
Нечасто муза заглядає в душу...
А як без неї?....Я ж творити мушу...
Про те писати, що болить і тліє...
Про сподівання, мрії і надії...
Про наш біль....війну...і Перемогу!
Про зболену тернисту ту дорогу....

4.08 .2022р.

* * *

Час невблаганний...Він летить...
І в нас він не питає,
Чи встигли ми зловити мить?...
А вороття ж немає...

Тому живім, творім добро,
Радіймо щастю зараз!
Нехай не втомиться перо,
Й не пропада цікавість!
Щаслива мить! Щасливий день
В історію вже входить!
Душа співатиме пісень,
Бо щастя поруч бродить!
Важливо все, що є в житті,
Й ми маємо радіти,
Що є ще люди на землі,
Красиві, наче квіти!

04.08.2022.

* * *

Як гарно тут, між квітами, молитись!
Просити Бога, на красу дивитись!
Ці квіти наближають нас до Бога!
Щасливою із ними є дорога!
У затишку завжди молитись любо!
Не забуваймо ми про Бога, люди!
Тоді Господь про нас теж не забуде.
Молюсь і дякую за неземну красу!
За чисту, свіжу, ранішню росу,
За дощик — благодатну ту вологу,
Погожий день, за сонячну дорогу!
За ту любов, що є у кожній справі
І за емоції, красиві і цікаві!

4.08.2022 р.

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. В минулому — технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (від 22-го по 27-й випуски включно).

ВОЇНИ СВІТЛА

Воїни Світла —
Безстрашний "Азов".
Сльози і біль...
Серце плаче знов.
Що, Світе, ти плачеш?
А де ж та ООН,
Що гарантувала
Безпечний полон?
Ви, Воїни Світла,
Безсмертними стали,
Замучені, вбиті...
За волю стояли.
Янголами в небо
Небесне полинуть,
Замучені душі
Хай з Богом спочинуть...

30.07.2022.

Вічна пам'ять усім Героям,
яких закатували і вбили в Оленівці.

ЗАКРИВАЄМ НЕБО МОЛИТВАМИ

Закриваєм молитвами Небо...
Бо ж НАТО не хоче,
Ну, а орк знавіснілий
Собі й далі регоче...
Хай регоче, не знає,
Як конати він буде,
Бо не буде прощення
Ні одному іуді!
За згвалтовані, вбиті
Безневинні життя
Вам дорога у пекло
І нема вороття.
Ви, антихриста діти,
Що послав вас вбивати,
Певно й пекла не стане,
Щоб всіх орків забрати.
Скільки горя і болю...
Важко це зрозуміти,
Та прощення не буде
Вам, антихриста діти.
Бо не зможем простити
І не зможем ніколи забути!!!
Світлі Янголи в Небі —
Безневинно убитії душі..

05.04.2022 р.

ВІННИЦЯ. 14 ЛИПНЯ.

Нестерпний біль стискає моє серце...
А в мозок щось ніби током:
Маленьке безневинне Янголятко
За що було убито так жорстоко?
Сьогодні Вінниця попала під удар,
Маленька дівчинка із мамою гуляли...
Незрима мить між смертю і життям...
Так страшно й боляче...Ракетні знов удари...
А на московії шампанське собі п'ють
І радісно отак скандують: «Браво!»,
Коли ракети діток убивають,
Це що для них: ненависть чи розвага?!
Коли ви вже нап'єтесь нашої крові?!
Безжальні вбивці, орки, упирі!
Хай буде прокляте все ваше плем'я!
І в пекло вам... Не жити на землі.

14.07.2022.

Вічна пам'ять усім небесним Янголам...

МИ ЗМІНИЛИСЬ...

Ми змінилися... Змінилось усе:
Погляд, думка, лиш спогади гріють
Про спокійне минуле... І мирне життя,
Де щасливі всі й сонцю радіють.
Ми змінилися... Змінилось усе,
Поселилася в думках тривога,

А у серці лиш біль і невидима лютъ,
І молитва, що лине до Бога...
Ми змінились... Змінилось усе,
І, здається, було це лиш вчора,
Як же ми не цінили те все:
Тиша, спокій, зоря вечорова...
Ми змінились.. Змінилось усе,
Стали більше молитись і більше любити,
Цінувати усе, кожен день, кожному мить,
І під обстрілами мріяти й жити.
Дай нам, Господи, сили пронести цей Хрест,
Дай терпіння, мужності й єднання,
І настане свята Перемоги пора,
Зійде сонце, й буде Мирне світання.

10.07.2022 р.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Бракує слів, лиш болю відчуття,
Емоції... Герої не вмирають!
Страшну ціну ми платимо щодня
За те, що хочем вільно жити в своїм краю.
Здається, що немає більше сліз,
А небо розривається громами,
Лиш кров і смерть, і руйнування скрізь...
І плаче Бог за нашими дочками й синами.
Небесні Янголи злітають до небес,
А зорі падають... Герої не вмирають!
Криваві роси... І важкий той Хрест,
І плаче Бог, і матері ридають...

Пресвятий Боже, війну цю зупини!
Подай Надію нашому народу,
Охорони солдата кожного і збережи!
Дай, Боже, нам здобути Перемогу!

26.06.2022 р.

ПАХНЕ ЛІТО СУНИЧКОЮ

Пахне літо суничкою
І жасмином, що збираю на чай,
Неповторний й квітучий
Отой літній розмай...
В літнім небі блискавиці
І громи гримотять,
А десь поруч з громами
Москальські ракети летять...
Бо нема для них літа,
Бо вони москалі,
І зробили нам пекло
На українській землі...
Що для них та суничка
Чи ромашки краса,
В них бо цінності інші,
То кацапська орда.
Нам віддайте весну!
І віддайте нам літо!
А за звірства свої
Вам лиш в пеклі горіти!!!

Нам віддайте лиш наше!
Нам чужого не треба...
Нам би літа, спокою, тишини
І блакитного Мирного неба...

11.06.2022 р.

ЦЕ НАША ЗЕМЛЯ!

Це наше небо,
Це наші квіти,
Це наші гори і поля —
Це наша рідная
Українська земля.
Тут наша мова,
Тут наша хата і сім'я
І нам не треба
Тут ні одного москаля!
Де москалі, то завжди
Щось не те,
Бо «руський мир»
Насилля й зло несе...
А ми у себе вдома
Знаємо, як жити,
Тому і край свій рідний
Будем боронити!

03.06.2022 р.

Я УКРАЇНКА

Я українка, я дочка і мати,
Уже й бабуся — берегиня роду,
Люблю Україну і свої Карпати,
Пісні і мову рідного народу.
Я просто жінка й плачу я щодня
Чи дощ, чи сонце, бо така вродилась,
Бо душить спазм за горло, як змія,
Земелька наша рідна кров'ю вмиласть...
Я просто жінка, хочу тишини,
Любити й милуватися красою,
А в темну нічку тихо я молюсь
За Воїнів усіх, що нині йдуть до бою.
Я просто мати, що родила в муках
Своїх дітей для Миру і життя,
Тому і прошу в Боженьки щоднини
Для України світле майбуття.
Я українка, й просто я люблю
Край свій рідний, й соняхи, й калину,
Тому я тихо й щиро молюсь
За Мирну, вільну і щасливу Україну...

01.09. 2022 р.

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта Івано-франківської області. Мешканець міста Коломиї. Працює в Лондоні. Поет, підприємець, громадський діяч, волонтер. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №27).

* * *

Ми хрещення вогнем проходим,
Водою хрещення пройшли.
Нові шляхи в житті находим,
Ми світ змінити цей прийшли.
Це випробовує нас доля,
На міцність знак дає життя.
На усе є Божа воля,
Він нам дає нове знання.
Проходим ми життя уроки,
І здійснюєм «діла» свої.
Незадоволення, докори,
Звершити мрії хочем всі.
За все життю даємо плату,
За всі поступки і думки.
Отримуєм земну відзнаку,
Що ми здійснили, де були.

Відбір для всіх є справедливий,
Космічні правила прості —
Добро посіяв: будь щасливий,
У горя дні для всіх сумні.
Що сів, те й збирати будеш,
Як постелив, так і поспиш.
Любов у душі пробудиш —
По справедливості простиш.
Ми дякувати перестали,
Щоб щастя було в нас щодня.
Щоб вчинки добрі звичні стали,
Відкрийте Богу ви серця.

21.07.2022.

* * *

А ми несем, несем свій хрест,
Несем за себе і за друзів,
За подвиг їх возносим честь
І прощення у Бога просим.
А ми ідемо по життю,
Щоб передати естафету,
Життєву істину просту,
У правді й вірі в нас потреба.
Життя несеться, як ріка,
І забирає все прожите,
Усе минає, проліта,
Чаша граалева налита.
Несем всі радості й жалі,
Несем всі дні, важкі і прості.
І йдем крізь терні до зірок,

У світ дитинства і казок.
Несем усе, що нам судилось,
Що заслужили, що наснилось.
Ідем з хрестом ми по життю
І вірим в істину святу.

25.07.2022.

ДО ДНЯ ДЕРЖАВНОСТІ

Ми возродилися, знов народилися,
Живемо з прадідів на цій землі.
Ми тут трудилися і тут училися,
Із родом й всесвітом в єднанні всі.
Переродилися з війни і попелу,
Переосмислили своє життя,
Не поклоняємось сріблу і золоту,
До Бога з вірою йдем в майбуття.
В нові літописи усе запишемо,
Коріння наше ми віднайдем.
Ми рідну землю в біді не лишимо,
У бій із ворогом сміло підем.
Бо із предвічності діди і прадіди,
А з нами разом діти й батьки,
Бо ми опришками і гайдамаками,
І козаками завжди були.
Ми захищалися і не боялися,
Завжди щасливі собі жили.
У нашій пам'яті все закарбовано,
У крові нашій сила і міць.
Брехню й невігластво буде скасовано,

Нам честь і слава личить до лиць.
Переродилися ми всі до одного,
Духовно вирости, в вірі зросли.
Турбота й людяність в серці до кожного,
Живем і будем, завжди жили.

28.07.2022.

* * *

Не забувайте рідний дім,
Усе найкраще було в нім:
Дитинство, Юність і Життя
І мрії в світле майбуття.
Не забувайте.
Ви пам'ятайте друзів всіх,
Кого любив, кого беріг.
Не забувайте отчий край,
Де поле чисте, ніби рай,
Все пам'ятайте .
Усе у серці бережіть,
Через життя своє несіть.
Ви дякуйте долі за все,
За те, що було і що є.
Все зберігайте.
Не покидайте назавжди,
Вас край цей буде берегти.
Пишіть, малюйте, розкажіть
І дітям й внукам покажіть.
Все передайте.
Найкраще місце на землі,
Де близькі серцю, рідні всі,

Де ранок променем в вікно
З сонцем усміхненим прийшло.
Ви привітайте.
А літо в ґанку тебе жде,
Букет троянд вам принесе,
І подарує синь небес,
Щоби у щасті ти воскрес.
І цю красу в собі зберіг ,
Як оберіг.

31.07.2022.

* * *

І ось вже Спас минув,
І догарає, наче ватра, літо.
У пам'ять, що пройшло, згорнув,
А що залишиться, роками буде змито.
У вирій бузьки подались,
І відлітають на зимівлю птахи.
За Перемогу Богу помолись
І виправи й пробач усім гріхи.
Земля із сумом дивиться на все,
Земля, як мати, дітей любить.
Усе змішалось: грішне і святе,
І хто спасає душу, а хто губить.
І осінь стукає в вікно,
Тумани вже спускаються в долини.
Ти не сумуй за тим, що вже пройшло,
Цінуй життя — щоднини, щохвилини.

20.08.2022.

* * *

І Ангели зійшли на землю,
І Ангели вступили в бій.
Вони прийшли у наші терні
Нас захистити — надійся, помагай і вір.
А Ангели у час суворий —
Це воїни, які в бою.
І Ангели небесні знову
Стоять в невидимім строю.
Це Ангели, що помагають,
Це Ангели, що не мовчать,
Це Ангели, що віру мають,
Це Ангели, які нас вчать.
Смертельний бій добра й неправди,
Смертельний бій за всіх людей —
Це перемога не за лаври,
Це бій духовний — без мечей.
У сили зла різні приманки,
Вони дурманять день і ніч.
І будуть гроші й обіцянки,
І буде бій в нас — віч на віч.
Нам Бог дає і силу, й віру,
І допомогу кожну мить.
Хто зброю має, а хто ліру,
Наш світ в майбутнє світле мчить.

22.08.2022.

* * *

Завітайте улітку до нас,
Полонини завітчані просять,
Де злітають пісні, наче птах,
І хмаринки до неба підносять.
Завітайте, ми просимо Вас,
Тут Гуцульщини серце стукоче,
Прут несеться у даль, наче час,
Зачарують потоки співочі.
І полиньте душею в красу,
Вам троїсті музики заграють,
І побачите казку земну,
Тут трембітами гори співають.
Завітайте — Карпати Вас ждуть,
Тут горянки стрункі, як смереки.
Всі кохання тут своє знайдуть,
І розкажуть про це Вам лелеки.
Зачаруйтеся красою навік,
І хай радістю повниться серце.
Вам Карпати душі дадуть красу,
Тут любові і щастя джерельце.

03.08.2022.

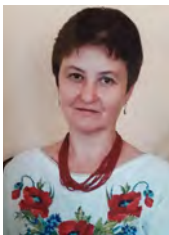
* * *

А ми Вас усіх чекаєм — повертайтеся!
А ми чекаєм кожного із Вас.
Живіть, радійте і кохайте,
Хай прийде мирний — зоряний ваш час.

Вертайтесь на простори України,
До матері, дружини і сестри.
Вертайтеся, де Вам усе миле,
Вертайтеся, всі дочки і сини!
Тепер усі ми — нація єдина,
Нас не поділять олігархи і чини.
У нас усіх є мати — Україна,
А ми у неї — дочки і сини.
Нас об'єднала ця війна навіки,
Нас об'єднала ціль спільна, одна.
Пісні і гумор були нам, як ліки,
У нас незламний дух і ніжна є душа.
Ми перегорнемо і цю сторінку,
В літопис наш запишемо усе.
Хай в незабудках, м'яті і барвінку
Живе Україна! Хай вона цвіте!

15.09.2022.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії, там і почала друкувати свої вірші в часописі «До світла». Захоплюється історією України, закохана в поезію, випробовує себе в різних її жанрах. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (від 20-го по 27-й випуски включно).

ЖИТТЯ

Наше життя — стрімкий політ,
Хоч як би не тягнулись ми до вічності.
І сам Творець, дивуючись наївності,
Благословення посилає вслід.
Небесний дзвін нам вказує зеніт
І закликає кожного до вірності.
Наше життя — стрімкий політ,
Хоч як би не тягнулись ми до вічності.
Лиш крик душі, як перед Богом звіт,
І лиш смирення звільнює від грішності,
І оживає серце у блаженності,
І у любові відкриває цвіт.
Наше життя — стрімкий політ.

ТИ НЕБОМ ЖИВ...

*(Пам'яті
льотчикам-героям Прикарпаття:
Степану Тарабалці,
Олександру Кукурбі,
Антону Листопаду)*

Багато мрій, кохаючи в дитинстві,
Ти серцем вибрав тільки ту одну,
Щоб свою землю бачити в колісці
І слухати безхмарну тишину.
Ти небом жив, тягнувся в висоту,
Воно здавалось тихе, безтурботне...
Любив блакитну, світлу чистоту,
Де милувало щось безмовне і природне.
І десь на обр'ях, в загадках висоти,
Ти бачив нескінченний символ мрії,
А небо кликало: лети, лети, лети...
І вирували навкруги події.
І був удар, неначе грізний грім,
І серце твоє кликало до бою,
І мирне небо, тишину у нім,
Як найдорожче заслоняв собою.
Ти небом жив... Воно тебе забрало,
А на землі пролилося дощем,
І Ангел твій у сяйві, що заграло,
Чекав тебе з невидимим плащем.

15.08.2022.

ВІРШІ З ЦИКЛУ: ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА

ДЕНЬ 3-Й

Під грім гармат й повітряних тривог
Нас зустрічає знов нова доба.
Тримайся, Україно! З нами Бог!
Нас не зламає путінська "орда".
Лягає сніг на стомлене плече...
Під обстрілом Чернігів, Київ, Суми...
А серце зранене уже пече
І згадує Шевченка "Думи" ...
Вже називаєм перші імена
Героїв, що життя віддали...
А скільки їх ще забере війна,
І за які вмирають ідеали?

26.02.2022.

ДЕНЬ 20-Й

Двадцята доба героїчного спротиву...
Тримайся, моя Україно!
Тебе молоду, незалежну, вродливу...
Ми відбудуємо всі неодмінно!
Дивується світ незламності духу,
Що в генах нашого роду,
Зазнала ти голод, зазнала розруху,
Та знаєш і силу народу.
На кожному напрямку чути удар,
У різних районах ми бачимо спалах:
Поліське, Демидів, Піски, Вугледар...
Пожежі в містах і селах.

15.03.2022.

ДЕНЬ 29-Й

Так непомітно перший місяць проминув,
Міста квітучі стали схожі на руїни,
Де сотні бомб своїх нам ворог скинув,
Заполонив частину України.
Та попри все, нечуваний ніколи,
В душі у кожного є цінностей підйом,
Єднання нації, що йде проти навали,
За незалежність й волю напролом.
Знов бомби фосфорні кидали у Луганську,
Бої запеклі йдуть за Тростянець,
Та вірим ми, що силу окупантську,
Нам допоможе гнати сам Творець.

24.03.2022.

ДЕНЬ 34-Й

Зійшли угоди мирні просто нанівець
І коментують всі тотальну "зраду",
Та наслідки вже не побачить тільки мрець,
А ми, в надії, молимося за владу.
Хай дасть Господь всім сили і терпіння,
Хай розум й віра об'єднає всіх,
Нехай знання, відвага, розуміння
Веде народ до переможних втіх.
А Чорнобаївка дає натхнення знову,
Розбила ворога уже дванадцять раз.
За Україну, незалежність і за волю
Солдати з гордістю виконують наказ!

29.03.2022.

ДЕНЬ 47-Й

Поставлена на карту в цій війні
Подальша доля нашої держави.
Дівчата й хлопці в боротьбі єдині,
Своїм життям для України присягали.
Нам демонструє диво героїзму,
У Маріуполі, відважний гарнізон,
Пліч- о- пліч б'ються воїни "Азову",
Щоб ворогам не здати рубікон.
Росія тягне військо на Донбас,
Прифронтові міста постійно під ударом,
А наша ненависть до путінських гримас
Спалахує вже часто в них пожаром.

11.04.2022.

ДЕНЬ 60-Й

В нас шістдесятий день війни —
Два місяці ракет і сліз, і болю...
Та світлий день Великодня й весни
Дає надії на щасливу долю.
Є віра в серці, віра в ЗСУ,
У нацгвардійців і тероборону,
У нацполіцію і СБУ,
Є віра у незламну Україну!
А ворог б'є, не гребує нічим,
У день святий продовжує вбивати,
І смерть несе у дім наш без причин...
Яка вас, нелюди, родила мати?

24.04.2022.

ДЕНЬ 74-Й

В день перемоги над страшним нацизмом
Лунають скрізь слова "ніколи знову",
А ми зіткнулись у бою з рашизмом,
Що убиває нас і забирає слово.
На лінії вогню багато сіл,
Уже дісталась ворогам Попасна,
Та дух народу не утратить крил,
Горить у серці віра непогасна.
І кожний день стають у стрій герої
За рідний дім, за землю і за мову!
За Україну! Всі стають до зброї,
Щоб пам'ятав весь світ "ніколи знову"!

08.05.2022.

ДЕНЬ 123-Й

Удар ракетний сколихнув столицю,
Ранковий Київ знову у вогні...
Великий Боже, накажи убивцю
І відплати йому за нас вповні.
Важкі бої на Сході і на Півдні...
Кого ще тут затягнуть у війну?
Кремлівські плани схожі на катівні,
Щоб націю вбивати не одну.
Складний етап війни на часі,
Але ми вірим в свої сили,
І знати будуть покоління всі,
Як Україну ми любили.

26.06.2022.

ГРИДЖАК МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 23.12.1978 року в селі Великий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Чехії. Вірші пише зі шкільної парти. Закохана в поезію та красу рідної природи. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (від 11-го по 27-й випуски включно).

* * *

Не знаєш ти про те, що буде завтра,
Повні долоні щастя чи журби?
Холодним смутком серце оповите
Чи благодать з небес із висоти?
А знаєш, що там буде за хвилину?
На все є воля Божа у житті.
Цінуй, люби, живи і без упину
Твори добро і будь на висоті!
Не знаєш ти про те, що буде завтра?
Та як би там не було — помолись!
Освітить сонце все навкруг прекрасно
І зачарує дня щасливу мить.

01.03.2022р.

* * *

Дощем зустріло місто подорожніх,
Сплетінням хмар, туманом, як мара.
Пора вже літня майже на відході
І знову осінь, осінь золота.
Кудлаті хмари гори заступили,
Смерек гіллястих чарівні шпилі,
Біжить дорога вдаль, ліси і поле,
Шепочуть з вітром на самотині.
Про тепле літо, що пробігло миттю,
В траві залишило свої сліди.
Якщо ти раз відкриєш серце світу,
То простеш у ньому назавжди.

22.08.2022.

* * *

Догорає літо стернею у полі,
Животоком сонце посилає жар.
Я іду на стрічу хизуватій долі,
Що за видноколом роздавала дар.
Дар любити землю і свою Вітчизну,
Роси кришталеві пестити, мов сон,
Говорити з світом про надію ніжну,
Що прийшла, так тихо, до моїх вікон.
Я не знаю щастя більшого по нині
Бачити збагненне, як великий дар.
Вже летять у вирій пари лебедині,
На душі так легко, ніби це від чар.

28.08.2022.

* * *

Шкільне подвір'я. Думка вмить летить.
У час, де все просте і загадкове,
Де однокласники, урок, щаслива мить
І радості веселка кольорова.
Проїшли роки. Та не пройшли вони,
А наче білим птахом промайнули,
У небі знову кульками рої,
Вже їх пускають діти наші милі.
А на щоді чомусь блищить сльоза,
Змахну її, вона ж не випадкова.
Шкільні роки — найкращих днів пора,
Та визнанням всього — життєва школа.

01.09.2022.

* * *

Далеко в горах, де забутий рай,
Де верховіть смерекових гойдання,
Там едельвейси снили про розмай,
Про чари і незвідане кохання.
Там гордо сокіл в небі пролетить,
На вістрю смерековім припочине,
Тут час — не час, лише говорить мить,
І думка поза обрій завжди лине.
Тут ружі квітнуть, спомини про даль,
Лаванди квітка запахом чарує,
А, може, десь присутня і печаль,
Що поміж зорі хвилями бунтує.
Високі буки мріями сплелись,
До неба тягнуть свої довгі віти,

Парфум троянд знов вітер їм приніс,
Щоби могли у рунах порадіти.
Вирує в серці буйний водограй,
Слова я п'ю, у пристрасті ковтаю.
Миттєвості покуту щиру дай,
Лечу в думках і мрію, і читаю.
Творіть дива Ви довгі ще роки,
В віршах чаруйте поглядом на зорі,
Хай щастя розцвітають волошки,
Здоров'я зичу в дотику любові.

11.09.2022.

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. З 2003 року живе і працює в Іспанії. Поетеса, активна громадська діячка української діаспори в Мадридї, одна із перших ініціаторів створення літературного об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох літературних конкурсів. Учасниця всіх благодійних акцій, організованих на підтримку України та її славних ЗСУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №27).

МОЯ УКРАЇНО!

Моя Україно! Моя найдорожча Святине!
Вітаю тебе із далеких доріг та країн.
Де б я не була і куди б мене світ не закинув,
Тебе я довічно носитиму в серці своїм.
Співає душа, коли бачу тебе в кінофільмах,
Гортаю сторінки альбомів і серце щемить.
Від думки такої щаслива, немов породилля,
Де родиться поле і пісня, і гай, і блакить.
Ця мова моя в переливі, як жайвір у небі,
Як вечір надходить — мереживо стелять зірки.
Я згадую матір і батька у рідній оселі —
Мою Україну, де доля на два береги.

Усе в мене є — надароване духом і словом,
Оте, що не купиш і навіть не в силі продать.
За тебе, моя Україно, вимолюю Бога,
Щоб рідному краю послав із небес благодать.
Моя Україно! Ти земле скототів-русинів,
Із давніх-давен ти плекала героїв в борні.
Я міцно стискаю руками наш стяг жовто-синій,
Бо я — українка! Це ім'я ти дала мені.
Із Днем Незалежності, нене моя колискова,
Вітаю тебе і на серце долоню кладу.
Хай вічністю дихає мова твоя калинова,
Бо я у майбутнє вкраїнця-онука веду.

24.08.2022.

* * *

Поламани долі, всі мрії розбиті на друзки,
У погляді віра маленька, але ще жива.
Розкремсаний клен, як людина без рук, без галузки,
Хрести і могили... Розрита у вирвах земля.
А вікна, як чорні тунелі, безлюдні, безлюдні...
Ця безвість лякає, що аж червоніє край світ.
На битих дорогах згорілі машини-приблуди,
Від страху трясеться обдертий безхатченко-кіт.
Десь плаче людина. Почувся розпачливий стогін.
А небо, як небо, лишень у тривозі весь день.
«Це вам за Бандеру!», — волають рашисти убогі,
Наводять ракети, націлюють вбивці мішень.
Якої ж ненависті треба зібрати у серце!
І де ж та любов, коли ближньому в груди приціл?!
Росіє, Росіє, ти звалася завжди чужинцем:

На білім папері червоним писала — розстріл.
А скільки замучених було в радянських катівнях.
Свій шлях тарувала, забравши останнє зерно.
Та в нашому погляді було до волі терпіння
І кожен, хто вижив, хотів розірвати ярмо.
Вам душу не вбити, хоч в ранах — жива Україна.
Ми ще відвоюємо землю в запеклих боях.
Не тішся, злий враже, що в матері чорна хустина.
Здолаємо. Віримо. До перемоги наш шлях!

28.06.2022.

СНАЙПЕР

1.

Гранично напружені в снайпера нерви,
Шукаючи в оптику зайду-нікчому.
І так не годину, не дві, безперервно
В засаді чекає тихенько, до щему..
Думки повертають свідомість людини,
Де батьківська хата, де мати, родина,
Де серцю так мила, кохана дівчіна..
І в мить уявивши туди він полинув.

2.

Без вас мені сумно, родину й кохана,
Скоріше б додому живому прийти,
Та в край увірвалася нечисть незвана,
То мусимо землю від зайд берегти.
А щоб в Україні був лад, мир і спокій,
Сторожею будемо я й побратим,
І битися будем за неньку, допоки
Чужинець не згине, обернеться в дим.

А зараз вдивляюсь, мій погляд орлиний —
За гори зелені, озера й поля.
Витає тут прадідів дух наш, єдиний,
Бо це найрідніше, як мати-земля.
Кожнісінький клаптик, що Богом нам даний,
Не хочу віддати чужим ворогам
І свого народу, родину й кохану
На поталу нізащо ординцю не дам.

16.09.2022.

* * *

Такий цей Всесвіт, Господи, помилуй!
Такі часи, де правду зацькують.
Ось, чорні душі виміряють силу,
А онде — світлі — вірою живуть.
Цей світ земний, поділений надвоє,
На погляди, на вчинки й на мету.
Одні — назавжди в пам'яті Герої,
Хтось мріє про кар'єру й висоту.
Усі заходять у Твою Святиню,
Приймаєш в лоно яструбів і змій.
І плачуть Божі Очі за гординю,
І капають сльозини поміж вій.
«Якщо ти Цар, врятуй Себе Самого!», —
Без страху поглумилися над Ним.
Хіба ж цей вік продовження старого,
Бо вже минуло стільки літ і зим?
І ти, людино, в Таїнстві хрещена,
Тримай щосили Заповідь Святу,

Твори добро і будь благословенна,
Не очорни душевну чистоту.

15.08.2022.

* * *

Важкий наш хрест і нести вже несила,
Кривавий шлях земних протистоянь.
А Бог дає, вдихає суццю силу
Й велику віру на помілках знань.
Вчимося жити, кожен день наука,
Всі помисли наповнюєм добром.
Зламати нас — то недосяжна штука,
Бо боремося словом і пером.
Й тримаєм зброю проти супостата.
Величний дух — за волю і життя.
І буде Київ й корогва хрещата,
Й благословенна прадідів земля!

19.07.2022.

* * *

Скрипка плаче, смичок, мов дуга,
Волосинка тримає пісню.
Обіймає все тіло туга
І бракує в легенях кисню.
Губи сохнуть, як в спеку рілля...
Недосказано й недожито!
Пророкує над світом Ілля
Про жнива в неврожайне літо...
Є в людині частинка свята,
Що з Небесним земне єднає.

Не усі відреклися Христа!
Хтось осанну Йому співає...
Рве мелодія серце навпіл,
Сила духу гартує душу.
Хліб насущний кладу я на стіл
І ще вірити в Правду мушу.
Ще вершити вівіки Любов
І солені обтерти сльози.
На руках багрянницею — кров,
На жертovníк збираю рози.

12.07.2022.

* * *

А липи цвітуть у Мадриді,
І бджоли роями гудуть!
А очі в зеленім овиді
І хмари човнами пливуть...
Це видиво раю земного,
Цвітінь зусебіч на гілках —
Тулюся до вицвіту цього,
Неначе окрилений птах.
А що мені люди? Хай кажуть!
Медового соту дари...
Зелені листочки приляжуть
І цвітом торкнуться згори.
Там маму свою зустрічаю
І батька — дотепні казки!
В тій хаті із запахом чаю
Хрумтять до оскоми булки.
Ще пахнуть п'янки сінокоси,

Як несла у збанку води.
Дитинство моє стоголосе,
Не йди, я прошу, ну... не йди!..
Занурилась в липові храми,
На мить — Україна моя!
Я хочу до рідної мами,
Я хочу — де отча земля!
А липи цвітуть у Мадриді..
Розквітла у мене душа!

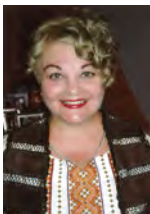
13.06.202.

* * *

Завжди шукала мудрість у словах...
Від Нього вчилась жити і творити.
Така наука давня й не нова, —
Щоби всім серцем Господа любити.
І я з любові «сотворила світ»,
І, як дитина, довіряю Богу.
Нелегкий шлях усіх прожитих літ,
Та маю тільки з Ним одну дорогу.
Прощала людям, бо чого таїть,
Земну красу несучи до цього часу.
В своїй мандрівці кожного любіть,
Щоби з любові випити з ним чашу.
Не вищий досвід — ворогів клясти.
На шлях Господній напевно людину.
Згадай колись Голгофу й три хрести
І що (!) казав Христос в оту годину.
ЛЮБІТЬ!..

02.07.2022.

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косові на Івано-Франківщині. Мешканка смт. Печеніжин, що на Коломийщині. За спеціальністю — фельдшерка. Поетеса. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони з 2019 року (№21-№27).

* * *

Обійми мене, бо весна мине,
Бо весна минає, а чарів немає...
Чари може є, але не мої,
Але не для мене чари весняні...
Обніму тебе, торкнуся плеча,
Пригорну до серця...зранена душа...
І серце у ранах, не так, як колись,
У вогні війни двоє обнялись.
І отак, обійнявшись, стоять, не здаються,
В поранене серце вертаються пульси,
Душа, що змертвіла від горя війни,
Почала тихенько тепліти й цвісти.
І очі в сльозах, але повні життя,
Обійми таки повернуть чудеса,
А як не обійми, то добрі діла,
Любові цей світ так бракує, мала...
З любові народиться щастя й добро...
І знаєш, любові боїться все зло...
Воно, теє зло, з війною прийшло,
А ми обнімемось війні тій на зло.

Обійму тебе, в очі загляну,
Очі повні болю, та нема страху,
Війна, що прийшла, горе принесла,
Обійми лікують й воскресне душа.
І як би не тяжко було на душі,
Обійми лікують, ти лиш обніми...

08.05.2022.

* * *

Кудись поділась моя толерантність,
Загинула з солдатом у бою,
А знаєш, він також був чиїмсь татком,
Кохав дружину милую свою,
Для когось сином був, може й єдиним,
Комусь найкращим другом у житті,
І цей солдат в бою нині загинув,
З кацапом у проклятій цій війні.
Відкриті очі дивляться у небо,
Бо там, під кулями, він прихистку шукав,
Коли навколо нього було пекло,
А він стріляв й молитву промовляв.
Разом із тим солдатом вмерла жалість до всіх,
Хто з того боку барикад,
І не кажіть мені про толерантність,
Вмерла вона, коли вмирав солдат...
В моїй душі на атомному рівні,
Щось вибухло... о, ні, то не протест,
То дика лють за все оте свавілля
На толерантності моїй поставила хрест.

28.04.2022.

* * *

А фото без усмішки вже давно,
Навкруг очей утоми темні кола...
Мовчазна, хоч є тисячі ідей...
Дома війна...напав на дім мій ворог.
Коли ж цей світ заграє в кольорах?
Не як колись, а зовсім по новому.
Вічна молитва у моїх думках —
Спаси і сохрани усіх, що вдома.
Спаси від куль, від міни, від страждань
І сохрани людське в тяжких умовах,
Подай всім сил пройти шлях до кінця,
Терновий шлях, вперед, до Перемоги!
Я не тікала з дому, зовсім ні,
Війна мене застала в чужині,
Я тут живу уже багато літ...
Але мені мій рідний край болить.
Там у садку щебечуть солов'ї,
Туди всі молитви ідуть мої.
Туди я пишу всі мої вірші,
Там силу черпаю для спраглої душі.
Я ж українка, звідти мої сни,
І вишита сорочка, і рушник,
І пісня українська незрівняна,
І вперше там сказала слово «мама».
Я з України, там моя земля,
Мені болить, бо Там моя душа.

16.04.2022.

* * *

Тонка енергія буття,
Зіткана з тисячі мікрон.
А в серці відліком війна,
Шматує мирний горизонт...
А так хотілося весни,
Вона ж прийшла, а ти в зимі...
У тій, де клята та війна
Почала відлік смерті свій...
А так ще хочеться життя,
Воно ж у жилах ще тече...
Та перекреслила війна —
Що було До, що є Тепер,
І вже не буде, як колись,
Скоригувала все війна,
Життя вже має інший зміст,
І суть вже інша у буття.
Війна вказала, хто є хто,
З ким я піду, кому — «прощай»...
Не буде більше, як було...
Все буде, але вже Не Так.
Бо те, що зіткано з мікрон
В тонку енергію буття,
Змінило тисячу основ,
Змінився світ на все життя.
Змінилась я, змінився ти
Змінились ми, наш час настав,
Коли в пекельній боротьбі
Складаємо до Волі пазл...

Все буде добре, ти лиш вір,
Молись, борись із темним злом,
Настане день і теплий дощ
Відмие все, що запеклось
В душі, у серці, навкруги...
Засяє світлом доброти...
Тонка енергія буття
Мене звільняє від оков.

13.04.2022.

* * *

А я нині загадаю на добро,
А я нині загадаю на красу,
А я нині загадаю на любов,
А я нині щиро в Бога попрошу,
Щоб покарані були, хто робить зло,
Щоби в світі все сміялось і цвіло
І ніколи щоб не зналося війни!
Щоб дитя сиділо в тата на плечі,
А жінки щоб готували їм борщі.
Щоб народжувались доньки і сини,
Для майбутнього, але не для війни!
Щоб не знали люди страху і біди,
Щоби люди залишалися людьми.
Щоб ніхто ніколи з хати не втікав,
Щоб ніколи ворог в спину не стріляв,
Щоб ніколи не бомбили нам міста,
Щоб моя Україна щастям розцвіла.
А я нині українців пом'яну,

Що загинули в бою і у тилу.
А я нині загадаю на любов,
Щоб позбулись ми кацапських тих оков.
А я нині буду кликати добро,
Щоб у кожному серденьку розцвіло,
Щоби люди були справжніми людьми,
Світла і добра, а не війни.

10.04.2022.

ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА

Народилася 26.12.1970 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області. Працювала вихователькою ДНЗ «Гуцулочка». Тепер живе і працює вихователькою дитячого садка в Познані (Польща). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» вдруге (№26-№27. 2022).

МОЯ УКРАЇНО

Колосяться в полі жита і пшениці,
Між ними волошки квітують в рядах,
Моя Україно, у Твоєму лиці,
Вся велич і слава гряде у віках!
Моя Батьківщино, незламна і горда,
Несеш справедливість й любов до землі,
Я знаю і вірю: близька Перемога!
Ти знову розквітнеш, як ружа в повні!
Живу я Тобою, моя люба Ненько...
І плачу з Тобою, бо тяжко Тобі...
Я знаю, що крається Твоє серденько...
Бо згинуло безліч дітей в боротьбі!
Моя Україно!!! Найкраща у Світі!
Люблю Тебе щиро всім серцем своїм!
Нехай вже скоріше скінчиться це лихо,
І Мир заколоситься в полі Твоїм!!!

24.08.2022.

ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ЗА УКРАЇНУ

Вони загинули!!! Чи чуєш, мій народе?!
Їх по-звірячому замучили кати...
Найкращі з кращих, Лицарі Свободи!!!
За тебе і за мене полягли кістьми...
Вони загинули!!! Чи бачить це Вселенна?!
Їм жити теж хотілось, як усім,
Пожерла їх в огні страшна геєнна...
Зараза, що прийшла від москалів.
Вони загинули!!! Їх підло обдурили...
Гарантії давали від ООН...
Червоний Хрест, так гарно говорили...
Про обмін всі трубили в унісон!???
Вони загинули !!! Ви чуєте ?Чи ні?
Людей немає, Ангелами стали...
Як можна?! Люди, схаменіться! Ні — війні!
Вже переповнена Земля кривавими сльозами!!!
Вони живі!!! Ви чуєте — живі!!!
Вони за нас усіх на смерть стояли!!!
Богатирі, сміливі і Святі!!!
Вам Вічна пам'ять!!! Вічна честь і Слава!!!

29.07.2022.

* * *

Яблучка рум'яні зраночку зриваю,
Напекла учора свіжих калачів,
Квітів у пучечок гарно поквладаю,
І медок попрошу у дбайливих бджіл...
Рушничок квітчастий, вишитий руками,

Візьму із полички, розкладу на стіл,
Фруктів повен кошик, пахнуть молитвами...
Щоб почув нас Господь, щоб зберіг наш рід!
Ми йдемо всі разом до Твого дому,
Он як чути всюди, лине передзвін...
Поможи нам, Боже, врятувати Долю...
Хай преобразиться на добро усім!
Хай преобразиться наша Люба Ненька,
Запанує щастя й мир в Землі Святій,
Моя Україна мучиться рідненька,
Вислухай молитву, порятуй її!
Пахощі чарівні я вдихаю ніжно,
Моляться віряни, Служба в церкві йде...
Ти Преобразився, люблячий мій Боже,
І я знаю твердо, слава Твоя йде!
Йде вона світами, йде вона повсюди
І несе нам радість, віру і тепло...
Із Тобою будуть вірні тобі люди,
Щоб преобразити Світ цей на Добро!

19.08.2022.

* * *

Україно моя, ти палаєш в вогні....
Скільки болю й страждань, гинуть ЛЮДИ!
А світ бачить усе, та ще й далі сліпий,
Що чекаєте??? Чи ж ви не люди???
Це ж уже не сховаєш, не той тепер час,
Все вам видно ...Чом небо відкриті???
А якби ця війна, не дай Боже, у вас???
Як тоді мете всі говорити???

Люди!!! Скільки ще згинути має дітей,
Цих маленьких Святих Ангелочків???
Скільки сліз ... І невинних, невинних людей..
Все в крові, їх до неба кричать голосочки ..
Я не можу писати, я хочу кричати....
Щоб почув мене Всесвіт, щоб скінчилась війна!!!!
Я не можу мовчати, я мушу сказати,
Хай проклятою буде ворожа орда!!!
Боже, дай, щоб відкрилися очі усім...
І нехай більш ніхто не воює...
Україну закрий омофором своїм,
Нас лиш віра й надія на Тебе врятує.
Наші Хлопці — Титани, вони також Святі,
Кожен клаптик землі закривають собою,
І дівчата сміливі й відважні у цій боротьбі,
Перемога вже близько, бо всі ми з Тобою!
Чуєш, Господи, молимося ми...
Серце плаче, а уста шепочуть..
Україну ти нашу Святу збережи!!!
Люди Миру і спокою хочуть!!!

17.03.2022.

* * *

Горить свіча, і молиться дитина,
Складає руки, серцем промовля...
Нехай не терпить більше Україна,
Нехай закінчиться кривава війна!
Я знаю, Господи, Ти чуєш цю молитву,
Ти все припиниш: і стрільбу, і страх,
Закінчиш, вірю, цю запеклу битву

І сльози витреш у людських очах!
І знову на світанку засіяє сонце миру,
І дзвінко защебечуть птахи у гаю...
Пригорне мати в спокої дитину,
На повні груди заспіває пісню голосну!
Розквітне сад рожево-білим цвітом,
Бо станеться це диво у маю,
І розлетиться звістка усім світом,
Що Україну звільнено мою!
Я молюся, мій Боже, любий Отче!
Матусенько, Маріє, поможи!
До неба я благаю вдень і вночі,
Від ката всіх людей охорони!
Горить свіча, молитва щира ллється,
Світає ... День новий гряде!
Чуєш, Народе, ця біда минеться,
І Честь, і Слава Україну обійме!

01.04.2022.

* * *

Над Києвом ніч, він палає в вогні,
Палач увірвався зрадливий,
Не буде пощади, москалю, тобі,
Сюди ми тебе не просили!
Ти думав, що прийдеш, коли усі сплять,
І нас покладеш на коліна!???
Не вийде, катюго, тебе спопелять,
Бо наша Держава нетлінна!!!
Бо в нашій державі воюють усі,
Прийдеться тобі все побачить,

У кожного зброя, за нами Святі,
Тобі вже ніхто не пробачить!
З малої дитини, що родиться тут,
Герої зростають крилаті!!!
А воїни наші тебе загребуть,
Вертайся мерщій в свою хату!
Немає страху, лиш молитва і хрест,
Лиш втома і болі від втрати,
Загарбнику, знаєш, Господь наш Воскрес!
Для того, щоб нам не вмирати!
Ми пройдемо разом тернистий цей шлях,
Згуртуємось міцно в дорозі,
Уся Україна у Божих руках!!!
Ти згинеш у нас на порозі!!!
Бо хто із мечем на людей повстає,
Той сам від меча і загине!!!
Забув чи не знав ти прислів'я отсе?!
Тепер начувайся, чужине!!!
А наша країна іще зацвіте,
Як в райськiм садочку Лелія,
Бо з Богом у серці на світі живе,
Тож Слава тобі, Україно!!!

28.02.2022.

* * *

Щоб йти по світу легкою ногою,
А за тобою щоб цвіли квітки...
Треба наповнити цілющою водою
Душу, що вкладена у тебе навіки!
Тож правду кажуть, що посієш, те і вродить,

Як будеш доглядати, так збереш!
Бо за Тобою Божа Ласка ходить,
Якщо пізнаєш, то скарби пожнеш!
А ті скарби квітками проростають,
А ті скарби перлинами блищать,
Їх із любов'ю у терпінні здобувають,
У праці кропіткій судилось їм повстать!
Та ти лише задумайся на мить,
Що ти єдина, неповторна, унікальна!
Людина, що новим життям горить!
І місія Твоя садити квіти — геніальна!
Садити квіти, коли холод і мороз...
Садити квіти, коли буря й лихо,
Коли навколо тисячі загроз...
Садити квіти і радіти тихо!
І ти пройдеш тоді по цій Землі,
Залишиш слід квітучий, незабутній!
Зустрічному поділиш часточку душі,
Квітучим полем підеш у майбутнє!

23.05.2022.

* * *

Мені весна наснилась на світанку,
Вставало сонце в променях ясних
І зігрівало рідну землю зранку,
Тулилося до Куполів Святих!
Софія Київська стояла величаво,
Як Мати, всіх хотіла обійняти,
Скінчилося!!! Тепер нове начало,
Ми будем Перемогу святкувати!

Вже скрізь лунає: Мир навколо...всюди!
Хай запанує на усій Землі!
Хай тільки Радість Божа з нами буде!
Хай усміхаються дорослі і малі!
Мені наснилась мама на світанку,
Що на колінах і уся в сльозах...
Благала Бога і вночі, і зранку...
Щоб повернувся кожен із солдат...
Мені наснилась тепла рідна хата,
Смачна вечеря в мами на столі,
І як же зовсім треба не багато,
Щоб тільки рідні всі були живі!
Мені наснилось... Марилось і чулось...
Що грім гримить і дощ рясний шумить,
Відкрила очі — буря вже минулась,
Тюльпани квітнуть і життя бринить.

* * *

Я вірю, що так буде дуже скоро!!!
СЛАВА УКРАЇНІ !!!

19.03.2022.

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. В минулому — технолог ткацького виробництва. Працює в Польщі. Поетеса. Волонтерка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№27).

СТО ТИСЯЧ...

Хто там хоче 100000 на руки,
Бо так «жаба у грудях пече».
Ви не грійте на ліжку дупу,
А беріть автомат на плече.
І без берців, в одних кросівках,
І в одежі, як були у хаті,
Кроком руш у степи херсонські
Без лопати окопи копати.
А чи може в болота поліські
Без гумовців і камуфляжу
Відбивати атаки ординців
Без набоїв, часом в рукопашну.
Або може змінить АЗОВЦІВ,
Для котрих вже клітку готують,
І погляньте у вічі дівчатам,
Як їх страшно кати мордують.
Що, слабо?...

А чому?...
Рискуйте!!!...
Там же «каса пливе шалено»,
УБД роздають задурно.
І ГЕРОЇ ВМИРАЮТЬ ЩОДЕННО...
Як не можете стати до строю
Й без вагань заступити на варту,
Порахуйте у себе воші.
ГРОШІ ІНШИХ ЛІЧИТЬ НЕ ВАРТО.

18.082022.

ЧОМУ.....

Чому я одна, мов билинка у чистому полі...
Здригаюсь від болю, що наче вітрисько шмагає мене...
Ой доленько-доле, гірка ти моя і жорстока...
Подай якийсь знак, що там далі в житті мене жде.
Бо я вже втомилась іти крізь твої перепони,
Та й часом не знаю, навіщо й куди я іду,
А вітер життя, мов по полю, в світи мене гонить,
Хоч кращої долі, напевне, уже не знайду.
Отак в чужині зустрічаю я літо і зиму.
Мов лебеді в вирій, відлітають за днями літа.
Ой доленько-доле, чому я така нещаслива???
Крім розпачу, болю й утрати нічого нема...

ПРОКОПІВ МИРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.08.1965 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Медична працівниця. Живе і працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№27).

* * *

Вже літечко йде у палаци прекрасні свої,
Відчиняючи двері осені, що на порозі,
Зігриваючи нас й беручи у обійми тепліш,
Щоб згадали про нього, як прийдуть морози.
Так не хочеться нам, щоб настали уже холоди,
Ще тепло звідусіль розливає хай літечко знову.
Українці усі, так не хочуть ніхто з нас війни!
Мріють діти і мАми повернутись щасливо додому!
Ми чекаєм тебе, Перемого, удень і вночі,
Розуміємо також, що ти страшно втомилась,
Розпеклася на сонці й заपोришила ноги свої...
Та ідеш до нас, рідна, кожен день ти невпинно!
Всі чекають на тебе: діти, дорослі й старі,
Удивляючись вдаль, що аж сльозяться очі,
Піднімаючи погляд угору й молитви свої,
І не знає ніхто, що нам доля усім напропорчить!
Так почути вже хочеться слово оце чарівне,
Що скінчилась війна і прийшла ПЕРЕМОГА!
А тепер ти до нас тихо-тихо все ближче щодня,
Це тому, що ідеш ти від самого ГОСПОДА БОГА!

21.08.2022.

* * *

Проходять дні, сплітаючись в літа,
Дитинство, юність, веселість із ними!
На зміну їм вже осінь ніжно-золота,
Та у душі ми всі лишилися молодими!
Чи дома, чи на чужині в далекому краю,
Де долі різні й також є у всіх проблеми,
Лишаючи здоров'я, силу і красу свою,
Щоб вирішити нам усім життєву теорему!
В волоссі срібла більшає весь час
І мудрість на кінець прийшла з роками!
На ситі совісті просіюєм щораз,
Що зроблено, а що робили марно...
Але ми дякуємо БОГУ за усе, що нам дає,
За діти, дім, родину, турботи і роботу.
Нехай здоров'я нікого з нас не підведе!
Багаж років несімо легко з піднятою головою!

15.08.22.

* * *

Прости нас, СПАСЕ, любий наш, прости!
За злобу нашу, ненависть, гріхи...
І за зневіру, злість, гординю нашу,
За все лихе, що переповнило вже чашу...
Прости за все! Що бачив з висоти
Падіння наші в гріх. Й усі хрести...
Які несемо ми на цій землі,
Дорослі й діточки малі!
Вже серпень на поріг до нас ступив,
Розсипав золото навкруг... І, що є сил,

Разом з людьми благаємо ТЕБЕ:
Нехай цей страх і жах уже мине!
Цей місяць, СПАСЕ дорогий, для нас!
У ньому Спас медовий й яблучний є Спас!
Благаєм, БОЖЕ, душі нам спаси!
Правицею СВОЄЮ війну ТИ зупини!

1.08.2022.

* * *

А світ не без добрих людей,
Коли тобі сумно і боляче...
Хоча за тобою стежать сотні очей,
Та підтримають лише тільки ті,
Які люблять і моляться...
А світ не без добрих людей...
І коли ти стоїш перед вибором,
Коли недоспані безліч ночей,
Тоді з'являються ті, які послані Богом!
А світ не без добрих людей...
Треба вірити в себе й надіятись!
І в моменти такі хтось підставить плече,
І подасть тобі руку тоді, коли і не мрієш Ти!
А СВІТ НЕ БЕЗ ДОБРИХ ЛЮДЕЙ...

11.07.2021.

* * *

Простелилося поле... Неймовірно у своїй красі!
І від запаху того й краси перехоплює подих!
Урочисті, мов на свято, одягнені квіти усі...
Це тому, що й вони також створені БОГОМ!

Так і людям усім ГОСПОДЬ БОГ дав красу,
Дав одним на обличчі, другим — словом красивим!
Ну , а кожному з нас дав найціннішу Красу у Душі!
І боїться за нас БОГ НЕБЕСНИЙ,
Щоби ми цю Красу не згубили!

23.06.2021.

* * *

Заповзла ця отруйна змія тихо так на світанні...
І кусала людей за обличчя, за серце також!
Упивалась зубами, щоб залишити глибші рани,
Розривала стальними, щоб зашити уже не прийшлося...
Та не знала вона, що піднімуться враз усі люди,
Будуть бити нещадно і на поміч прийде цілий світ!
Що ламатимуть легко надщерблені вже її зуби,
Заганятимуть в кут й зашкварчить, мов на сковороді!
Підуть зверху по ній, хоч покусані , босі та горді,
Проженуть всі гуртом з найдорожчої неньки-землі!
Й задзвенять на весь світ співи й танці народні!
Пам'ять буде в віках за Героїв, що в небо пішли!

P.S. Хоч обвила ще ноги,
та ВОЇН СВІТЛА стоїть вже на шії!
А зовуть цю змію всі презирливо — просто росія.

23.05.2022.

НОВІ ІМЕНА В «ДД-27»

ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Мешкає і працює в смт. Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки та крою і шиття. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» вперше (№27, 2022).

МОЯ УКРАЇНО

Моя країно, ворогом побита,
Стоїш щитом у світовій війні.
Тебе рятують воїни й молитва,
Незламність й сила духу у тобі.
Ти вистоїш, я серцем відчуваю,
Це пекло не написане тобі.
Хоч небо України чорна мла вкриває,
Ще буде сонце на моїй землі.
Тобі вклоняються усі країни світу,
Ми є взірцем, як треба волю здобувати.

Я вірю: скоро вже моя земля розквітне,
За це вклоняюся захисникам-солдатам.
Я сина Юрія побідоносцем охрестила,
Цей знак колись побачила в солодкім сні.
Сьогодні ти — мої міцні вітрила,
Мій оберіг у військовому вбранні.
Мій діаманте! Моя мужня Україно!
В тобі не можна вичерпать життєву силу.
Я Господа благаю на колінах,
Щоб витер сльози, дав усім нам миру!
28. 02. 2022.

МИ З УКРАЇНИ

Доброго вечора, ми з України!
З тої, де згарище, попіл, руїни,
З тої, де чорний клубочиться дим,
Серце розбите в мільйонів родин.
Ми з тих підвалів, де холодно й сиро,
Нація сильних і миролюбивих,
Ті, що дарують надію й життя,
Ті, що грудьми прикривають дитя.
Ми з того міста, де чути сирену,
А пальці гортають старий молитвенник.
Боже, врятуй наші села й міста —
Молять дорослі й дитячі уста.
Зчорнів Маріуполь на березі моря.
За що, мій народе, тобі стільки горя!?
Буча, Гостомель, Ворзель, Ірпінь,
Знаю, ти вистоїш, Києве мій!

Доброго вечора, ми з України!
З тої, де пісня звучить солов'їна,
З тої, де хлопці козацького роду,
Там, де дівчата найкращі на вроду.
З тої, де верби, у лузі калина,
Соняхи, мальви квітують під тином.
Ми з краю Франка, Українки, Шевченка,
Наш стяг синьо-жовтий, краса вишиванки.
Знайдіть ще на карті країну таку,
Щоб так боронилась в кривавім бою.
В нас стільки ще планів, ще стільки ідей
І мрія одна у мільйонів людей.
Ми прагнем почути жадані слова:
«Вертайтесь додому! Скінчилась війна!»

*Доброго вечора, ми з України!
Нас не поставить ніхто на коліна!
Квітень 2022.*

Я БАЧИЛА БОГА

Чи бачив хто Бога високо у небі,
Коли спілкувався у власній потребі?
Чи, може, присутність Творця на землі
Ти серцем глибоко відчути зумів?
Я бачила Бога: стояв біля сина,
Тоді, як безсонна мене ніч зморила.
Я бачила Бога у формі і берцях,
Та скільки любові було в Його серці.

Я бачила в храмі: Бог щиро молився,
Ніхто й не помітив, як Він тихо вийшов.
Полинув за хмари, полився дощами,
Заколосився у полі хлібами.
Я знаю, що, Боже, Ти зараз із нами,
Закрий мою землю від куль молитвами,
Дай воїнам сили, зміцни їхню віру,
А кров українську приймай за офіру.
Сьогодні я прошу і щиро благаю:
Побудь в полі бою, не клич їх до раю.
Постій між синами, що серед руїни
Так ревно боронять свою Україну.
Травень 2022.

ТЕОРЕМА ВІЙНИ

Яка складна теорема
І їй доведень нема,
Ішла по прямій людина,
До неї ввірвалась війна.
Дорогу перечеркнула
І хтось у глухім куті,
А мрія, що в когось була,
Уже пішла по косій.
Відрізки життя обірвались,
Розбила їх точка "Zet",
Людство не сподівалось,
Що згине від їх ракет.

Який жахливий трикутник!
Його вершини — міста.
Яка його висота? Як збагнути?
Висновок — наше життя!
І sin уже не важливий
І ліній прилеглих нема,
А світ такий спустошений
Де по старих кругах.

Липень 2022.

* * *

Квіти, що пахнуть війною,
Ти міцно тримав у руці,
Зустріч жадана з тобою,
Сльози текли по щоці.
Грїлась твоїми обіймами,
Тихо раділа душа,
Ти загартований війнами —
Це не твоя вина.
Очі, наповнені змістом,
І сильна жага до життя,
В думках перемога і, звісно,
Назад вже нема вороття.
Кроки сталїні від порогу,
Туга осїла на серці,
Стелилась широка дорога
Для літа у стоптаних берцях.

Серпень 2022.

* * *

«Хто ти для мене в цім світі?»—
Я інколи в себе питаю.
Буваєш ти сонцем в зеніті
І серця теплом зігриваєш.
Часом для мене ти — крила:
Широкі, просторі, міцні.
Часом буваєш вітрилом,
Що вказує ціль до мети.
Часом ти слово цілюще
І лікар моєї душі.
За твої поради значущі
Сьогодні я вдячна тобі.
Може ти моя сходинка
І там п'єдестал угорі.
Часом буваєш хмаринка,
Коли так спекотно мені.
Будучи світлом в тунелі
І компасом мого життя,
Ми, наче дві паралелі,
Яких називають сестра.

УКРАЇНСЬКІЙ ЖІНЦІ, ЩО ЧЕКАЄ ЧОЛОВІКА З ФРОНТУ

Я тобі принесу букет квітів,
Як затихнуть гармати в бою.
Я візьму клаптик теплого літа,
Щоб розрадити душу твою.

Тут, у полі, де кров побратимів,
Маки рясно в тилу майорять.
Це священна земля України,
Тут серця переможні горять.
Я тобі назбираю тих квітів,
Що росою світанок умив.
Крізь розлуку і сотню «привітів»
Я до тебе прийду серед жнив.
Я колись обіцяв повернутись,
Зовсім трішки лишилось, чекай...
Я так мрію тебе пригорнути,
Хоч під кулями, ну і нехай!
Я тобі принесу свіжих квітів,
Що схопились життям на війні,
І, як слава досягне zenіту,
Я постукаю в двері твої.

Червень 2022.

СПАСІВСЬКА ПОРА

Окраєць літа у долонях,
ВасИльком пахне у дворі,
Життя хапає стиглий сонях,
Радіє спасівській порі.
Світанок променем ласкавим
Відчинить двері в райський сад,
Дасть сонця грушам золотавим,
Обніжить синій виноград.
Розсипав вітер садовину,
А Спас збирає в кошелі,

Неспілим кетягам калини
Дарує ще спекотні дні.
Квітує гордий гладіолус
І чорнобривців аромат
Несеться високо угору,
Туди, де літній зорепад.
Медові соти аж по вінця,
Бджолиний гул на весь палац,
А літо пише на сторінці
Щемливих спогадів абзац.

Серпень 2022.

ЛЕНЦИК ОЛЬГА АНАТОЛІЇВНА

Народилася 30.04.1969 року.
Мешканка смт. Журавно Львівської області. Вчителька початкових класів, мати чотирьох дітей. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

* * *

Не тримайте людей про запас,
Обнімайте і ніжно цілуйте,
Бо пройде ваш щасливий той час,
Оглянетесь — нема вже нікого..
Не тримайте свої почуття
У надуманих вами проблемах,
Бо минає зашвидко життя,
Час втрачаєм блукаючи в темах..
Не шукайте в думках і словах
Зміст, якого вже там і немає,
Відкривайте себе повсякчас,
День сьогодні — уже усе знає..
Не тримайте нічого на потім,
Бо не відаєм, що нас чекає,
Будьмо вдячні за все своїй долі,
Хай життя протікає далі..
Ми піщинки, та кожна важлива,
Бо створив нас Господь із любов'ю.
**ПРОЖИВАЙТЕ ОСІНЬ КРАСИВО,
БО ЦІ МИТІ МИНУТЬ ДУЖЕ СКОРО...**

05.09.2022.

* * *

Чекаєм сонечка, щоб закінчився дощ
І плющ листочками не був такий колючий.
Нехай він проростає із сердечних прощ,
Надіємось, що стане не такий болючий...
Чекаєм вітру, щоб розвіяв сум
І крізь листочки все ж побачить сонце.
Нехай вінок сплітається з хороших дум,
І запах осені кружляє в танці...
Чекаєм ранку, щоб минула ніч
І промінь ранньої зорі засяяв.
Нехай крізь хмари він пробитися все ж зміг,
Щоб день нам спокоем не марив...
Щодня, щоночі упродовж життя
Чекаємо і віримо у диво,
І не збагнем ніяк, що ми...і є буття,
І дякувати за усе нам треба щиро...
Бо кожен день — нове життя,
Ніколи вже повторення не буде,
Цей дощ чи сонце, літо чи зима,
Весна прийде! Це знають усі люди...

03.09.2022.

* * *

Соромиться світанок ніжно-ніжно,
Зарожевіло десь за небокрай,
Нехай вже день прокинеться нам мирно,
І в снах тривожних більше, доле, не тримай...
Вже завтра осінь ... Хто би міг подумать?
Так швидко літо проминуло...як життя,

Та сонце крізь тумани все ж загляне,
Коли із вірою дивитись в майбуття...
І восени бува тепліше літа,
Лиш тільки б спокій у Душі знайти,
Молитвою із Богом говорити,
Надію із любов'ю в серці зберегти...
Нехай вже стрінуться усі,
Кого так довго Доля по житті шукала,
Осінній ще радіємо красі
Й Душа щоб щастя врешті вже зазнала...
31.08.2022.

* * *

Вже серпень чорнобривцями зацвів,
Приніс ранкову прохолоду в хату,
У павутинках бабиного літа прилетів,
Складаючи всі спогади у сонячну сонату...
Щасливий той, хто сам минуле зрозумів,
Прийнявши все, що доля дарувала,
І по житті далі іти зумів,
Коли події у вінок по кольорах вона вплітала...
Щасливий той, хто кожен день живе,
Не проживає, а радіє днині,
Коли осінній вітер шарудить листком своє...
Ви усміхніться рідній вам людині.
Бо все минає — день, роки, життя ...
Що буде завтра, ще ніхто не знає.
Нехай любов'ю повниться серцебиття,
Не промарнуйте те, що вороття немає...

* * *

Цінуйте жінку, яка з вами поряд,
Віддайте їй увагу і тепло,
Відчуйте серцем її погляд
І каву заваріть чи поцілуйте у чоло...
Нехай вона деколи відпочине,
Відключить голову від всіх тривог й делем,
Нехай в мелодію улюблену полине
Чи з'їсть тістечко з смачнющим мигдалем...
Нехай малює квіти зранку...
Пісні співає під обід,
Щаслива хай заглядає під фіранку,
Щоби знайти захований букет...
А ввечері, коли спаде обідня спека,
Нехай поніжиться у пахощах бузку,
Накиньте шаль чи обніміть за плечі,
Послухайте разом вечірню тишину...
Нехай зірок чаруюче блищання
Понесе в мріях й подарує ніжності ковток,
Нехай буде це зізнання
І в млості вашій відчуттів стрибок..

12.05.2022.

* * *

Життя — коштовний подарунок Неба
І кожна мить цінніша сотні слів,
Навряд чи сумувати за минулим треба,
Господь мудріший, раз так захотів...

Проходять дні, роки, десятиліття,
Цей рік також туди попрямував,
Так хочу дочекатися вже квітня,
Що в перших росах вранці заблукав...
А потім смакувати з медом літо,
Вдихати запах м'яти й чебрецю,
Цей світ любити і любов творити
В молитвах вдячності небесному Отцю.
Прийде пора багрянцю і брунату,
Цілунків сонця крізь дощів вуаль,
Хай Бог років дає нам ще багато,
Й в мережках щастя буде наша даль...

* * *

Я не боюсь мовчати цілий день,
Коли ніхто не розуміє слова,
Я серцем відчуваю текст пісень,
Коли пташки співають — це є їхня мова...
Я не боюся щирих почуттів,
Коли тремтять у серці струни скрипки,
Я плачу і сміюся в об'єктив —
Це найпрекрасніші і особливі миті...
Я не боюся вірити в дива,
Коли все відбувається спонтанно,
Я знаю, що воля на це все одна,
Дивуючись, приймаю бездоганно...
Я не боюся бути, як не всі,
Коли я знаю, що така є доля,

І осінь влітку у вікні
Ще гріє ніжно, бо вона є моя...
Я не боюся жити, бо життя одне,
І кожен день дарунки ще приносить,
Я тішуся і дякую за все,
І неймовірність заплітаю в коси..

18.06.2022.

* * *

Це правда, що слова насправді є всесильні,
Вони захоплюють й чарують попервах,
А потім рвуться, хоч здавалися стожильні,
І залишається лиш смуток у очах...
Вони з крил ангелів злітають тихо
І пір'ячком легким лягають у Душі,
Промінчиком у спеку літню
Так ніжно гладять найрідніших по щоці...
А можуть вітром налетіти хижо,
Обдерти душу...утопити у сльозах...
І на весь світ кричати так байдуже
Холодним поглядом в мовчазних вітражах...
Слова, слова щоденно з нами поруч,
Летять наперед думки без вагань,
Від них залежить, чи із квітів обрuch,
Чи терням стане море сподівань...

18.07.2022.

МАЧУЛА ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 20.12.1958 року на СІЧЕСЛАВЩИНІ. Письменник, правознавець, волонтер, голова «Українського товариства «ПРОСВІТА» Миколаївщини, автор і координатор низки літературно-громадських проєктів. Дипломант Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова»-2020 в номінації «Патріотична лірика». Автор слів до пів сотні пісень та літературно-музичних композицій. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

НАЙБІЛЬША ДИВИНА

Відлітував п'янкий ясин –
День знань прийшов до українців.
Військовий розклад принесли
до школи цьогоріч ординці...
За парти сіли не усі,
багато вчителів на фронті.
Вони та інші татусі
тепер працюють у піхоті...
А школа нині – полігон,
подвір'я – бойова арена...
Триває з орками агон,
де замість дзвоника – сирена...

І знань сьогоднішня ціна
така висока, як ніколи,
але найбільша дивина –
йти вперше у житті до школи!

01.09.2022.

ДРАМА

У чому України драма?
Нас прирівняли до сміття!
Вони нас бачили рабами
без права на саме життя!
Означили нам стан придатка,
як це було впродовж віків,
і роль одв'єли їх порядки
не козаків, а чумаків.

Аби орали і збирали,
або по сіль волами в Крим...
Й ховали рила під забрала,
як тільки скаже «третій Рим»!
Але вони прорахувались.
Так, ми нащадки чумаків.
Та як би орки не старались,
ми внуки славних козаків!

У наших жилах не водиця,
гаряча українська кров!
А роду нашого криниця
ще не зміліла до основ!

Бо потягу до волі – море,
і терен зайвий у вінець,
а їх Содому і Гоморі –
вже не за горами кінець!

31.08.2022.

МАЙВА

Тріпочеться над головою майва,
жовто-блакиттю небо затягло.
Під тином кров'ю ружавіє мальва,
уже не вся родина за столом...
Іде війна і гинуть оборонці –
життя кладуть за Неньку молоді,
за місце на своїй землі під сонцем,
за Україну і за рідний дім.
Поблимує під образом лампада,
а скільки ще попереду звитяг...
Відлунює ворожа канонада,
та майорить жовто-блакитний стяг!

24.08.2022.

НАСІННЯ ПЕРЕМОГИ

Під жахливе сирен голосіння
та розриви снарядів, ракет –
посадили звитяги насіння
у надії на сходів букет.

Ми саджали своєї звитяги насіння,
зупиняли кривавий бенкет!
Ще трудилися удень і ночами,
не кидáючи з рук автомат,
хоронили братів у печалі
і шаленстві в мільйон мегават.
Хоронили братів зі сльозами печалі,
та тремтів кровожерливий кат.
Ми пололи гаї і діброви,
виривали бур'ян у полях,
не жаліли ні сили, ні крові,
щоб рашистів розвіять у прах.
Не щадили ні часу, ні сили, ні крові
і нарешті здолали той жах.
Під нестямне сирен голосіння
і під шурхіт крилатих ракет –
зростимо перемогу з насіння
і зламаємо оркам хребет.
Перемогу зростим зі звитяги насіння,
подолаєм рашизму бенкет!

12.08.2022.

НАЙМИЛІШЕ СЛОВО

В розірвані війною дні і ночі,
під голосіння збурене сирен,
те слово я повторюю пророче,
що душу у полон мою бере.
Що серце полонить моє і розум,
і непокоїть часу мого плин.

Воно зрідні поезії чи прозі,
що вибиває завше клином клин.
Воно: надія, віра і підмога,
як молот Тора і тополі пух.
Це слово наймиліше, перемога,
для сотень тисяч українських вух!

11.08.2022.

ТЕСТ ТРИДЦЯТИЛІТТЯ

За тридцять літ нічого не зробили?
Невже дарма ми змарнували час?!
Гадали, що в запасі доста сили
і часу також вистачить у нас.
Дітей своєї мови не навчили,
не захистили власні Крим, Донбас,
бо сили вельми переоцінили
і невблаганно пролетів той час...
А вороги закляті не дримали,
уперто просувались до мети.
Невже ми їхніх намірів не знали?
Надіялись усе ж перемогти?
Чого вартують лише два майдани!
За честь і гідність хто з нас не стояв.
За шість каденцій – жодного Гетьмана!
Лиш феєрверк амбіцій і заяв...
І ось війна, безжальна і кривава,
тестує Україну і народ...
Одні життям боронять Неньку, славу,

другі – в тилу чекають нагород.
Питання мозок мій заповнили:
яка, у чому і чия вина?
За тридцять літ усе, що ми зробили,
покаже нам усім оця війна...

10.08.2022.

ДІАГНОЗ

Є у світі бездушша країна,
осередок сваволі і зла.
Усередину глянеш – руїна,
а столиці... достатку анклав.
На добробут у них мораторій,
а джерела достатку – сини.
Там театр, що тобі крематорій,
телевізор – їх засіб війни!
Сотні років існують грабунком,
тягнуть все: від земель до трусів,
Ті істоти керуються шлунком:
«Ми, – кричать, – спадкоємці Русі!»
Я не буду часу марнувати,
а відверто кажу, без прикрас:
«Пацієнти тієї палати –
безнадійні, бо хворі на сказ!»
Ще чекають од підлості ліки
їх столиці: Москва, Петербург...
Але ницим моральним калікам
не pomoже і лікар-хірург!

08.08.2022.

МІСТО ГЕРОЇВ

Є місто над Південним Бугом,
відоме з глибини віків,
на захід, за Великим лугом –
край запорозьких козаків.
Форпост на півдні України,
героїв місто і краси.
Удар щоденно, щогодини,
тримає, як у всі часи!
Не знаю кращого у краї
поміж ланів рясних і нив.
Відважне серце – Миколаїв,
орду рашистів зупинив!
Одеса тихо споглядає,
в надії дивиться Херсон.
Усьому півдню Миколаїв –
ніби для Греції Ясон!
Ми з України! Слава Богу
і волонтерам, ЗСУ!
За нами буде перемога!
Ми подолаємо Москву!
Миколаєве мій, Миколаїв,
ти як скеля і острів надій.
Миколаєве мій, Миколаїв,
місто сили, героїв і мрій!

02.08.2022.

о. МИКОЛА МЕДИНСЬКИЙ

КАПЕЛАН «МЕДИНСЬКИЙ»

СПОГАД

80-річчю УПА присвячується

Це було ген ще до війни...

Молитва за загиблими побратимами, Духом поринув у спогади... Пригадую події одинадцятирічної давнини. 2010 рік, готувалися до встановлення пам'ятного хреста на місці бою сотні «Цигана» у с. Акришора Косівського району, що на Івано-Франківщині.

Мені в пам'яті і в серці закарбувалася та славна історія бою війська УПА з московським окупантом. Ніби символ боротьби за волю нашого народу, від покоління до покоління, була одна із подій тієї трагічної ночі. У бою загинув кулеметник сотні «Цигана» побратим «Корч» (мій односелець, до речі), і тієї ж ночі в нього вдома народився син.

Під враженнями я написав вірш, хочу з Вами поділитися тим духом, що в той момент я почерпнув у рідних Карпатських горах!

* * *

Акришірські верхи, на постою стрільці...
І смереки шепочуть: «Захистіть Україну!».
Несподівано грім, дикий тупіт орди,
І шепоче стрілець: «Я ранений, я гину...».

Кулемети стрекочуть, бій нерівний іде.
Вістунка до «Цигана»: «Сотнику, зрада!
Вже ранений «Сумний», «Хитрий» впав у бою».
І співає «Со духи» у бою канонада...

Відступають стрільці, «Корч» підняв скоростріл.
Волинець підступив: «Ти рятуєш, побратиме!
Ти не знаєш, та в тебе родився вже син !
Відступай! Я прикрию, хоч знаю — загину».

«Корч», піднявши до неба зранене лице,
Прошептав: «Господу слава! Ми ідем до кінця...
Але це не кінець... Підростають сини !
І воскресне ДЕРЖАВА !!!»

2010 р.

Друзі, хочу Вас ознайомити зі своїм новим твором. Маршова пісня "Русня утікає".

Маршова пісня, особливо для воїна, завжди слугувала незамінним методом підняття патріотичного та бойового духу, як воїнів, так і кожного, хто слухав її.

* * *

Русня утікає
Курява в степу
А козак гуляє
На коню своєму

Гусениців брязкіт
Броні сонцеблиск
По степу лунає
Грім-козачий свист

Нумо побратиме
Пісню заведи
Нехай з жаху мліють
Наші вороги

Берци вже потерті
Кобура блистить
Кацапні без ліку
Вже в землі лежить.

Кулемет на грудях
На плечах кожух
Це козацька слава
Наш незламний дух.

Це козацька слава
СЛАВА ЗСУ!

2022р.

ЖИКАЛЮК-ЛЕГУНЯК МИРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася 03.04.1993 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює у Спаській гімназії Нижньовербізької ОТГ. Філолог. Вірші пише з 9-річного віку. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (№27, 2022).

ДУША ПОЕТКИ

Хтось лайки ставить, хтось напише: "Браво!"
"Чудовий твір!" і "Молодець ти, Мирославо!"
Для декого — пусті рядки мої вірші.
І мало хто помітив, що сповідь то душі...

Чому болить? Не знаю... Не скажу...
Хай краще там сидить собі глибоко...
На запитання дивні промовчу,
Щоби ніхто не знав, як самотньо...

ЕТЮД

Зимовий вечір наступає.
Надворі сильна заметіль...
А поруч милого немає...
Зі мною лиш холодна тінь.

Я в шибці бачу промінь світла,
Мов ніжний дотик кришталя —
То в небі вже давно розквітла
Мого життя ясна зоря.

СИЛЬНА

Я не сумую! Бачиш? Я не плачу!
Не зломить мого духу тінь німа.
Тебе в житті своєму більше не побачу.
Настане інший час: не буду я сама.
Я не жалію! Чуєш? Не жалію...
Не хочу більше думать про твої слова.
І думати про тебе більше не волю.
Нехай про тебе думає, хай думає вона!

ОСІННІЙ СУМ

Сиділа мовчки жінка на лавочці у сквері...
Осінній листопад волосся розвівав.
Сумні у неї очі. Сидить, немов в пустелі...
Сильніше в той момент ніхто так не кохав.
Складний її характер, прості її бажання
Ніхто за всі роки чомусь не зрозумів...
Один на цілім світі таке палке кохання
Крізь призму егоїзму побачити не вмів...
Блукає половинка в самотності осінній.
Чекає й вірить в диво, але його нема...
Холодне лавка в сквері, чекають рідні стіни.
Піднялась, взяла сумку... Додому йде одна...
27.10.2018.

РЕАЛІЇ ЖИТТЯ

А ти поплач, можливо, біль мине.
А може, просто марна часу трата?
Бо той, хто поряд, навіть не знайде
Й хвилини, щоб була тобі відрада.
Щось роз'їдає душу і тривожить серце.
І не можливо просто так спокійно сісти...
Затьмарилося радості моє озерце.
Так бісять вже мене нещасні егоїсти.

ВІЙНА-2022

Нема емоцій. Слів. Бажань.
Щодня живемо, як спросоння...
Між всіх незлічених страждань
Шукай частину радості в долонях.
Війна, ненависть, гнів, печаль —
Щоразу більше розпирають!
Нема вже сліз, скінчився жаль...
Я тут пишу, а там когось вбивають...
Нестерпно жити стало в цьому світі.
Реальне пекло зараз на землі.
Вкраїнські землі кров'ю оповиті...
Найкращі гинуть... В рідній стороні.
Мільйон думок та образів водночас.
Сумні новини — їх вже не злічити.
Багато снів, видінь і дежавю пророчих.
Не розумію, як з цим далі жити?
Під гул ракет і літаків живемо.

І без надії сподіваємось на що?
Вже шостий місяць просимо про мирне небо.
Та хто на небі — їм вже все одно...
Давно слова робилися віршами.
Емоції відключені були...
Та й зараз пусто, хоч багато драми
Довкола й різної тематики війни...
Хотілось би писати про кохання.
Про тих мурах табун по тілі й в животі
Метеликів, які танцюють, як востаннє...
Але не склалось в нашому житті...
Минеться, кажуть, все буде Україна.
Але коли то буде? Натякніть!
Коли в душі і на землі святій руїна!
То як не знаєте — ви краще помовчіть...
Нема вже сил... Мовчати і кричати.
Їх взагалі нема, щоб просто жити.
Ми можемо лиш зараз існувати...
І сили берегти, щоб ворогам ся мстить!
01.02.2022.

РЕАЛІЇ ВІЙНИ

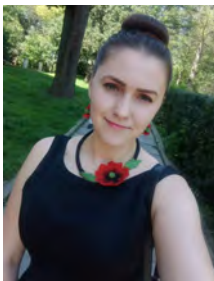
Я колись не боялася ночі ...
І почути сирену гучну.
Не боялась заплющити очі
І поринути в сон, в дрімоту...
Я колись не боялася неба,
Воно мирне удень, а вночі ...
Мені більше нічого не треба!

Тільки янгол на правім плечі.
Всі колись не могли зрозуміти,
Що нам світ геть усе віддає...
І потрібно тихенько радіти,
А не гніватись тому, що є.
Всі колись завжди прагнули більше.
А тепер тільки мрія про мир.
Об'єднались усі українці,
Нас веде до мети поводитир!
Тут ще добре, ми ситі й здорові.
Засинаємо в ліжку, в теплі.
А вона десь з дітьми в коридорі...
У підвалі... Так плаче вночі...
Я не вірю, що все це можливо.
Це як сон, що не має кінця!
Все, що було, тепер не важливо.
Лиш би зникла примара оця...

03.03.2022

ПРОЗА

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає. Філолог. Працює в Краєзнавчій бібліотеці міста Коломиї. Організаторка і ведуча багатьох літературно-мистецьких заходів і зустрічей з видатними людьми краю. В альманасі «Джерельні дзвони» бере участь ще зі студентських років, потім — з 2020 року (від 23-го по 27-й випуски включно).

ПРИСВЯТА МІСТАМ І СЕЛАМ УКРАЇНИ,

*які постраждали
від військового вторгнення рф.*

2022-га весна прийшла зі звуками вибухів і пострілів. Зі страхом і ненавистю. З болем і розлукою. Зі сльозами і втратами рідних. З молитвами за перемогу України.

Міста і села стоять за чорними завісами. Кожен шматочок землі, по якій ще нещодавно ступала жива душа, позначений суцільними мінами, уламка-

ми зруйнованих хат і тілами жорстоко вбитих безневинних.

День за днем стурбоване Сонце освічує вщент спалену землю. Намагається зцілити її, заспокоїти плачучу. Розпачливий вітер метастеється полями, наче божевільний, хапаючись за голову від побаченого: «Як люди здатні на таку невимовну ненависть і лють?»

На подвір'ї розцвіла вишня, і сама собі здається непотрібною, її весняний аромат змішується із запахом мертвих, які живими так любили смакувати плоди дерева. А нині тільки цвіт падатиме на їхні могили, й червоні вишні, уже ніким не зірвані, зникатимуть під променями сонця.

Нашу Україну нищить рука московського ката-окупанта під гаслом: «русскій мір прішол освобождать вас». Душить, гвалтує, спалює, рие братські могили. Руські, ви — раби, які ніколи не знали слова ВОЛЯ; ви — нелюди, які творите безчинство, що не заслуговує навіть на найгірше покарання; ви — аморали без совісті і честі; ви — вбивці й крадії, а у вас в середині духовна сліпота й ментальність п'янства, розбрату, насилля; ви — брехуни і ледарі без розуму власного й думки; ви ті, що отак про вас згадуватиме весь світ.

А Україна буде жити: бо ми маєм «в серці те, що не вмирає», бо ми «боримось й поборимо, нам Бог помагає», бо ми уособлення «Вічного революціонера – Духу, що тіло рве до бою», бо нашу славну історію творили такі українські велети слова як

Франко, Шевченко й Леся Українка; бо наш Хмельницький, мужній полководець козацтва, закладав підвалини створення Української держави, бо "Слава Україні! Героям слава!", – сказане з уст нашого Бандери, навіть зараз лякає кожного із вас кацапа, воскрешає самого героя, звитьягне життя якого було в ім'я вільної та незалежної України; бо історія нашого українського народу – багата й правдива, література – європейських напрямів і світобачення, культура, звичаї й традиції відображають гостинність, працьовитість, ідею рівності та захисту власних національних інтересів.

Весно, вірю, що скоро ти станеш найвеснянішою: над Україною зійде сонце перемоги, і на устах кожного українця з'явиться причина для радості за мир; душі тих, хто загинув від злої війни, будуть Ангелами, що пом'якшать біль своїх близьких; безхмарне чисте небо знову подарує право на вільний подих, впевнений крок, силу думки й бажання для ідей та їх втілення заради відбудови нової України. І цвіт дерева вишня запахне життям.

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Середній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Проживає в сусідньому селі Люча. Талановита письменниця-новелістка, поетеса. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Яблунівської ОТГ, що на Косівщині. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11-№27).

МОКРА СЕРВЕТКА

Падав сніг. Легенький вітерець підхоплював маленькі сніжинки, і вони, витанцьовуючи у повітрі, вкривали землю. Кругом було біло-біло, лише ялина, яка ще не оділа сніговий жупан, зеленіла край дороги.

Василько повертався зі школи додому. Настрій був кепський. Знову вчителька написала зауваження в щоденник. Та хіба він винен, що Тарас, сусід по парті, приніс в школу кошеня. Він хотів лише його погладити, а воно дурне...Ото сміху було. Проте Василькові не смішно, знову мама сваритиме.

Раптом він побачив заплакану дівчинку. Це була його однокласниця. В неї порвався рюкзак, пенал, зошити, книжки валялися на снігу. Василько з радістю допоміг скласти все в порваний рюкзак, перев'язав його своїм шарфом, чистою серветкою витер сльози з очей дівчинки. І, як справжній джентльмен, Василь-

ко провів свою однокласницю Наталю додому. Скоро вони стали справжніми друзями.

Йшли роки. Друзі залишилися друзями. Юнакові хотілося, щоб їхні відносини переросли у кохання. Але Наталя бачила поряд із собою лише надійного друга, доброго, вірного, щирого.

Дівчина була завжди модно одягнена, вона привертала увагу хлопців, і це їй подобалось, мріяла про принца на білому коні, дорогі прикраси, заморські подорожі. Василь після смерті батька мріяв про добрий заробіток, щоб допомогти матері, яка ледве зводила кінці з кінцями.

Після випускного вечора дороги друзів розійшлися. Кожен обрав свій шлях у житті. Наталя поїхала з села, поступила в університет, закохалася в якогось іноземця і виїхала закордон. Василь після служби в армії теж поїхав з дому. Важко працював на будівництві, зароблені гроші пересилав матері. Про свою принцесу, так він називав Наталку в дитинстві, згадував кожен день. Він все надіявся, що їхні дороги колись знову зійдуться. У Наталі були зовсім інші плани.

Ранньою весною Василь зустрів дівчину, чимось схожу на Наталю. Чи то покохав її, чи то побачив у ній свою принцесу, одружився. Привіз мамі невістку, яку вона прийняла, як рідну доньку. Народилася донечка, назвав Наталею. Їздив закордон, важко працював, звів будинок, купив дорогу машину і все думав, як би тепер віднеслась до нього Наталя? Згадував усе: її вишукану сукню і його обшарпаний светр, її біленькі туфельки і його старі черевики. І від спогадів ставало аж самому соромно. Мати і так працювала день і ніч, щоби врятувати батька від онкології, а піс-

ля його смерті ще довго повертала борги... Все це в минулому... Татові невеселі думи завжди розвіювала дочка, весела щебетушка.

Одного разу Василь дізнався, що від Наталі вже три місяці немає жодної звістки. Запідозрив щось недобре. Продав машину і поїхав закордон. Через знайомого пана, в якого колись будував будинок, все ж таки дізнався, що прекрасний іноземець виявився негідником, програв багато грошей і віддав Наталю в бордель, вибратись з якого вона не могла. Позичивши у товариша немалу суму грошей, Василь викупив свою принцесу. Побачивши свого доброго друга, Наталя кинулась йому на шию: «Тепер завжди ми будемо разом. Я ніколи не покину тебе...».

«Ти завжди для мене була недосяжною мрією, сьогодні ця мрія стала реальністю... Але надто дорога ціна...».

«Батько поверне тобі гроші», — лагідно мовила Наталя.

«Справа не у грошах, а зовсім в іншому. Ціна моєї мрії — сльози дружини, заплакані очі дочки, невеселі дні моєї матері. Вибач... Ти для мене назавжди залишишся принцесою і, на жаль, лише недосяжною мрією, а я для тебе — добрим другом. А тепер поїхали, пора додому».

Падав сніг. Сніжинки падали на Наталине обличчя. Воно і так було мокре від сліз. Василь простягнув серветку і витер принцесі сльози, як колись в дитинстві.

Прошло ще декілька років. Наталя зберегла Василеву серветку, яка знову мокра від сліз. Іде війна. Наталя просить Бога, щоб її найкращий друг повернувся додому живим, бо на нього чекає мати, дружина і донька.

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає. Вчителька української мови та літератури. Переможниця багатьох змагань зі гри в шахи. Голова Спілки літераторів Коломийщини «Суцвіття».

Лауреатка літературних премій імені Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16 - №27).

ПІАНІНО НІ ПРИ ЧОМУ

Олена шукала для своєї дочки репетитора з англійської мови. Ось уже переглянула кілька адрес, та все щось їй не влаштовувало: то район не такий, вік учителя, кваліфікація.

— Недогода нашій баба ні на печі, ні на лаві, — промовляла жінка і водночас сміялася із себе ледь-ледь припухлими устами. Ні, вона не робила із собою нічого косметичного — це у неї від природи повні губи.

— Губата дівка, — казала бабуся з батькової сторони.

Аж ось нарешті знайшла те, що шукала. Нарешті баба в мешті — одна приказка змінила іншу. Старий район міста, учителька молода, з досить ніжним і приємним голосом розказала своє резюме. Закінчи-

ла іноземні мови місцевого ВУЗу і містянка.

— Завтра, Христюлю, йдемо до репетитора з англійської мови, — втішила вона свою школярку.

— Як ти думаєш, вона мені сподобається? — питання дівчинки вистрілило прямо в лоб матері.

— Що це таке: подобається-не подобається? Вона повинна тебе вчити мови. А цих двох слів немає.

— А якщо вона тобі буде не до шмирку, як каже наша бабуся?

— Христюлю, не ступай попереду батька, а в цій ситуації — попереду мами. Прийдемо і все побачимо.

На другий день Олена купила невеликий тортик, не з порожніми руками переступати чужий поріг, зустріла дочку зі школи і попрямувала до репетитора.

Будинок, до якого вони наблизились, належав до старого фонду міста. Та й усі сусідські будівлі були сторічної давнини.

— Напевно, тут жили заможні люди — професори, лікарі, адвокати, — подумалося Олені. Вона кожний раз, проходячи повз отакі старовинні помешкання, збудовані за давніми архітектурними традиціями, уявляла їх жильців. Бабуся їй розказувала, хто де жив, а вона знала, бо панам молоко носила із села.

Будинки, як люди, мають свої історії. Біда в тому, що їхні стіни німі та невразливі. Все ховають у своєму нутрі і не думають випускати життєві стріли на волю — розголошувати свої таємниці.

— Мамо, як сіро і темно в коридорі. Навіть трохи страшно,— тремтячим голосом проказала донька.

— Ми на другий поверх, — заспокоїла Олена дівчинку.

Двері їм відчинила молода невисока жіночка. Її очі прикривали великі округлі окуляри. Чорне волосся було зібране в кульку, яка стирчала вище голови.

— Заходьте. Я чекаю вас,— голос господині дійсно був якимось шовковистим та медовим.

— Мабуть, добра людина, якщо має такий привабливий голос,— констатувала факт Олена.

Гості пішли за господинею. Кімната була велика та простора, з високими стінами, напівовальними вікнами. Тут злилися два світи: минувшини і сьогоднішнього. Сучасна меблева стінка і довгий столик з різьбленими ніжками, який був накритий білою клейончастою скатертю, та вицвілий лак на ніжках вказував на вік виробу. У кутку примостилося чорне піаніно, яке теж було давнім свідком історії та ще й нікому не потрібне у цій квартирі: на кришці лежали зошити, словники, касети.

— Ви граєте? — здивовано запитала Олена господиню.

— Та ні. Колись ходила в музичну школу, бо було модно, але музиканткою не стала. Це квартира бабусі.

— Ваша бабуся грала чи ваші батьки? — не вгавала гостя і сипала запитання вчительці.

—Та ні. Моя бабуся з дідусем приїхали у це місто

після Другої світової. Так би мовити, налагоджувати життя. Бабуся була вчителькою російської мови, а дідусь — міліціонером. Ще й якимось начальником. Цю квартиру дали дідусеві за якусь вдалу спецоперацію із місцевими бандами. А жила тут, мабуть, якась інтелігентна і культурна сім'я. Це піаніно від них залишилося. І ці картини на стінах. Дідусь з бабусею не сильно переймалися добробутом. Їх усе тут влаштовувало. Вони нічого не змінювали в інтер'єрі. Мене теж усе влаштовує. Особливо подобаються оці старовинні канделябри.

Олена не чула і не хотіла сприймати словесний потік господині чужого помешкання. Їй постали в уяві господарі цієї квартири. Їх або розстріляли, або вивезли, а в кращому випадку самі покинули родинне гніздечко, щоб не потрапити під прес московитих. Жінка кинула погляд на столик і побачила сім'ю давніх мешканців. На чільному місці сидить господар. Напроти — дружина. З обох боків — діти. Ось маленька дівчинка після вечері сідає за піаніно і ллютьця щемні звуки симфоній. Всі слухають, насолоджуючись. Всі щасливі, впевнені у завтрашній день. А тут раз — і приходять «визволителі» налагоджувати життя. Боротися з тими, хто не хоче коритися зайдам. Перекреслюють людські долі. За те їхні онуки живуть у таких розкішних апартаментах. Навіть не хочуть палець об палець вдарити, щоб щось змінити — їх все влаштовує.

— Лінивість у вас, а не все «влаштовує»,— завершила свою круговерть думок жінка.

Олені стало гаряче і огидно перебувати в цій квартирі. Їй стала огидною і ця спадкоємиця, бо в неї немає нічого святого. Вона розкажує про своїх предків, як про героїв. В Олені свої герої: дві бабусі, вивезені в Сибір. Дядька-юнака згноїли в уральській тюрмі. Багато родичів та односельчан постраждали від таких «дідусів» та «бабусь».

— Що з вами? — повернула жінку до реальності господиня. — Вам зле? Давайте, будемо пити чай. Так ось, дідусь помер давно, а бабуся недавно. Моя мама була у них одиначкою. Батьки мої живуть на сході країни. Я теж нічого не буду змінювати в квартирі. Хай так буде, як є. Це старе піаніно буде нагадувати про бабусю — вони одного віку. Казала бабуся, що до війни тут жив музикант, але чого він залишив помешкання, вона не знає.

— Знала добре ваша бабуся, куди поділася сім'я музиканта. Просто, не хотіла вам розповідати, щоб не засмучувати вас та щоб ви не задавали незручних запитань для її сім'ї.

— Ой, та залишмо оцю непотрібну бесіду. Ходімо на кухню, поп'ємо чаю із вашим тортиком.

— Дякую, пані. Я чай не п'ю, а віддаю перевагу філіжанці кави, але уже після обіду, то і каву не вживаю.

— То я з дитиною попрацюю, а ви присядьте ось тут, біля піаніно. Воно вас стурбувало. Щось нагадало?

— Ні. У моєї тетки було піаніно. Син її грав, а ми з нею любили слухати. Немає вже ні тетки, ні брата.

З дочкою позаймаєтесь іншим разом. Маю якісь невідкладні справи. Геть чисто вилетіло з голови, — Олена на одному подиху все виклала, бо не хотіла продовжувати розмову. Намагалася чимскоріш покинути оцю «чужу» квартиру. Ці заїдохи знищили сім'ю, і не одну, а самі прижилися в їхніх хатах, домах, квартирах. «І все їх влаштовує!» — вже в котрий раз згадує вона це слово. А нас це влаштовувало? Про це ні слова. Вдала операція енкаведистів — це знищення бійців-патріотів.

— Мамо, а ми завтра підемо до вчительки? — розвіяла думки матері донька.

— Ні. Вона мені не сподобалась, — різко відповіла жінка.

— А мені сподобалась. Ти сама казала: сподобалась-не сподобалась — нема. Треба вчитися.

— Казала, що нема, а тепер бачу, що є. Навіть не тільки ці два слова існують, а між ними вклинились «ненавиджу» та «огидно».

На другий день зателефонувала спадкоємиця чужої квартири.

— Ні, ми не прийдемо, — твердо відповіла Олена.

— Вас чимось піаніно збентежило? — доскіпувалась вчителька.

— Піаніно тут ні при чому, — завершила розмову жінка і вимкнула зв'язок.

ПІСЛЯМОВА

Дорогі друзі по перу, шановні читачі, ось і завершується 27-й випуск альманаху «Джерельні дзвони». Дуже хотілося б, щоби він побачив світ у мирний і спокійний час. Але іде восьмий місяць війни...

Як важко не тільки висловити чи описати, а навіть усвідомити цей жахливий факт. У кожного з нас уже є та поповнюється список тих, кого ми втратили: близькі, друзі, знайомі, просто співгромадяни... Що нам робити? Боротися! Ми всі мріємо про перемогу, наближаємо її щодня, як можемо. Хтось на передовій, хтось у тилу. Велике значення мають наші молитви. Саме тому наша спільна велика перемога затьмарить усю радість світу і не забариться.

Наші бійці воюють за свою Батьківщину, за рідну землю, за своїх рідних. Ми — нація справжніх воїнів, нащадки славних козаків. Тож зовсім скоро наша перемога стане початком народження нової, потужної, неймовірної України. Частинкою цієї остаточної перемоги над оскаженілим ворогом є і Ваша праця, як на трудовому фронті, так і на поетичній ниві, про що свідчать літературні надбання всіх авторів альманаху «Джерельні дзвони-27». Вони повні любові і гордості за нашу рідну Вітчизну, її мужній і незламний народ та твердої віри у перемогу над окупантами, в щасливе майбутнє України — вільної, незалежної, процвітаючої держави в усьому світі.

Щиро вдячна усім за Вашу героїчну й дуже потрібну сьогодні працю. Своїм невтомним пером Ви

доносите правду усьому світу, що доки скажений звір ще живий, від нього не можна відвертати очей. І тим більше не можна думати, що навіть важкі рани його зупинять. Вихід один — остаточна і безперечна перемога!

Дуже надіюся, що черговий 28-й випуск альманаху «Джерельні дзвони» побачить світ під мирним небом над усією Україною. А наше РІДНЕ СЛОВО стане надійним голубом МИРУ, ЛЮБОВІ і ДОБРА в усьому світі. Тож, до Перемоги, шановні друзі! З роси Вам і води! Слава Україні! Героям слава!

Щиро Ваша
Марія БОЄЧКО.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА	5
АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ.....	10
БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА	15
БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА	18
БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА.....	24
ВІНКОВА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА	29
ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ.....	33
ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ.....	43
ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА.....	47
ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА.....	56
ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА	64
ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА.....	67
ДЗЮБА МИХАЙЛО ТАДЕЙОВИЧ	70
ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА.....	73
ЗАДОРОЖНЯК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ	82
ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА	85
КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ.....	89
КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА	97
МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ.....	103
НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ	106
ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ	115
РОГОЗЯНИЙ ДІД (МЕЛІТОПОЛЬ)	118
СТРИМБІЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА	123
ТИМОФІЇВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА	130
ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА.....	136

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМИЇ

«СУЦВІТТЯ»

ГІНЧИЦЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ.....	142
ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ	144
ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА.....	151
ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА.....	158
КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ.....	163
КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА.....	168
РАЧУК ОЛЬГА ГРИГОРІВНА	175
САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА.....	181

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

БОЛТИШ ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ.....	189
ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ.....	197
ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА.....	201

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА АННА ДМИТРІВНА.....	206
КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА.....	214
МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА.....	216
ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА.....	221

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ	228
БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА	236
ГРИДЖАК МАРІЯ ВАСИЛІВНА	242
КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА.....	246
МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА	253
ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА	259
ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА.....	267
ПРОКОПІВ МИРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА.....	269

НОВІ ІМЕНА В «ДД-27»

ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА	274
ЛЕНЦИК ОЛЬГА АНТОНІВНА	282
МАЧУЛА ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ	288
о. МИКОЛА МЕДИНСЬКИЙ	295
ЖИКАЛЮК МИРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА.....	298

ПРОЗА

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА	303
СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА	306
ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА	309
ПІСЛЯМОВА	315

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 27

“Писаний Камінь”

Косів

2022

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 08.11.22. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 200 прим. Замовне 572.

Головний редактор
Відповідальний за друк
Технічний редактор
Помічник редактора
Фото на обкладинці
Малюнки
Кур'єр і водій

Марія Боечко
Михайло Павлюк
Віталій Стефурак
Ірина Блонська
з інтернету
Богдан Книжко
Іван Боечко

Б 76 **Джерельні дзвони – 27** / Альманах – Косів:
Писаний камінь, 2022. – 320 с. 4 кол